GREȘEALA VRACIULUI

7

JOSEPH DELANEY

JOSEPH DELANEY

GREȘEALA VRACIULUI

Cronicile Wardstone 05

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.
SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGA BĂTĂLIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINŢA ÎNTREAGA LUME.
APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ŞI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ŞI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.
ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANŢUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.
DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.
I SE SPUNE
WARDSTONE
LESPEDEA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

CAPITOLUL 01

ȘILINGUL REGELUI

Cu toiagul în mână, am intrat în bucătărie să-mi iau şi sacul. Urma să se întunece în mai puţin de o oră, dar aş fi avut timp destul să cobor în sat şi să aduc provizii pentru o săptămână. Nu mai aveam decât câteva ouă şi o bucată mică de brânză din Comitat.

În urmă cu două zile, Vraciul plecase în sud, să se ocupe de un duh. Era a doua oară într-o lună când, spre supărarea mea, magistrul meu pleca de acasă cu treburi de-ale vracilor fără să mă ia şi pe mine. De fiecare dată îmi spusese că erau lucruri simple, nimic ce nu mai văzusem înainte, în ucenicia mea, şi că mi-ar fi prins mai bine să stau acasă, să lucrez la latină şi să-mi văd de învăţat. N-am protestat, dar nu eram deloc mulţumit. Cum să vă spun, mă gândeam că avea, de fapt, un alt motiv să mă lase acasă – încerca să mă protejeze.

Pe la sfârşitul verii, vrăjitoarele din Pendle îl invocaseră pe Cel Rău, Întunericul întrupat, Diavolul însuşi, în lumea noastră. Timp de două zile, fusese la voia lor şi i se poruncise să mă nimicească. Îmi găsisem adăpost în camera special pregătită pentru mine de mama şi asta mă salvase. Cel Rău îşi înfăptuia acum propriile fărădelegi, dar nu aveam nicio siguranţă că nu va veni din nou să mă vâneze. Încercam să nu mă gândesc la asta. Un lucru era clar: cu Diavolul liber prin lume, Comitatul devenise un loc mult mai periculos – mai ales pentru cei care luptau împotriva Întunericului. Dar asta nu însemna că mă puteam ascunde la nesfârşit. Eram doar un ucenic, deocamdată, însă într-o bună zi aveam să fiu vraci şi să-mi asum aceleaşi riscuri ca magistrul meu, John Gregory. Şi-mi doream ca şi el să vadă lucrurile în felul ăsta.

Am intrat în camera de alături, unde Alice trudea de zor, copiind o carte din biblioteca Vraciului. Alice se trăgea dintr-o familie din Pendle şi făcuse doi ani de pregătire într-ale magiei negre cu mătuşa ei, Osoasa Lizzie, o vrăjitoare rea, în prezent, ferecată bine într-un puţ din grădina Vraciului. Alice mă vârâse într-o grămadă de necazuri, dar în cele din urmă devenise prietena mea, iar acum locuia împreună cu noi, făcând copii după cărţile magistrului meu ca să-şi câştige existenţa.

De teamă ca nu cumva să citească şi altceva decât ar fi trebuit, Vraciul nu-i îngăduia niciodată să intre în bibliotecă, dându-i pe mână numai o carte o dată. Dar vă pot spune că-i aprecia munca de scrib. Preţuia mult cărţile, un tezaur de informaţii strânse de generaţii întregi de vraci, aşa că fiecare tom în dublu exemplar îl făcea să se simtă ceva mai sigur în privinţa supravieţuirii acestor cunoştinţe.

Alice şedea la masă, cu tocul în mână şi cu două cărţi deschise înaintea sa. Scria cu atenţie într-una, copiind întocmai ce vedea în cealaltă. Se uită la mine şi zâmbi – niciodată nu mi se păruse mai drăguţă. Flacăra lumânării îi scotea în evidenţă părul negru, des, şi pometţii ridicaţi ai obrajilor. Însă când îşi dădu seama că aveam pelerina pe umeri, zâmbetul i se şterse numaidecât de pe buze şi lăsă jos tocul.

— Mă duc în sat după provizii.

— Nu-i nevoie să faci tu asta, Tom, protestă ea, cu o neascunsă îngrijorare pe chip şi în glas. Mă duc eu, tu rămâi să-ţi vezi de învăţat.

O spusese mânată de bune intenţii, dar a trebuit să-mi muşc buzele ca să nu-i dau un răspuns usturător. Alice se purta întocmai ca Vraciul – sufocant de protector.

— Nu, Alice, i-am spus eu, hotărât. Am stat închis în casă săptămâni întregi, simt nevoia unei plimbări ca să-mi limpezesc mintea. O să mă întorc înainte să se întunece.

— Atunci, lasă-mă cel puţin să vin cu tine, Tom. Merit şi eu o scurtă pauză, nu? M-am săturat să văd doar cărţile astea prăfuite, zău aşa. Se pare că nu am nimic altceva de făcut, zilele astea, decât să scriu!

M-am încruntat. Alice nu era sinceră şi asta mă scotea din fire.

— De fapt, n-ai niciun chef de plimbare, nu-i aşa? E o seară rece, umedă şi mizerabilă. Eşti exact ca Vraciul, Alice. Credeţi că nu sunt în siguranţă afară, de unul singur. Că n-am să pot să mă descurc…

— Nu spun că nu poţi să te descurci, Tom. Numai că Diavolul umblă liber prin lume acum…

— Dacă vine după mine, n-o să prea pot face mare lucru. Şi asta nu se va schimba cu nimic nici dacă vei fi tu lângă mine.

Nici măcar Vraciul n-ar fi în stare să mă ajute.

— Dar nu-i vorba numai de Cel Rău, Tom, Comitatul e un loc mult mai primejdios acum. Nu numai că Întunericul este mai puternic, dar pe toate drumurile sunt tâlhari şi dezertori. Prea mulţi oameni flămânzi. Unii dintre ei ţi-ar lua gâtul chiar şi pentru doar o jumătate din ce duci în sac!

Toată ţara era în război, dar noi, cei dinspre sud, unde avuseseră loc nişte bătălii şi înfrângeri crunte, o duceam cel mai prost. Aşadar, acum, în plus faţă de zeciuiala pe care fermierii trebuiau s-o plătească Bisericii, jumătate din recolta ce le rămânea era rechiziţionată pentru nevoile armatei. Apăruseră astfel lipsurile, preţul alimentelor crescuse, iar oamenii cei mai sărmani erau pe cale de a muri de foame. Dar, cu toate că în ceea ce spusese Alice era mult adevăr, n-aveam de gând să-mi schimb hotărârea.

— Nu, Alice, o să fie bine şi dacă mă duc de unul singur. Nu-ţi face griji, mă întorc repede!

Înainte de a mai apuca să spună ceva, i-am întors spatele şi am ieşit grăbit. Curând, lăsasem în urmă grădina şi coboram de-a lungul drumeagului îngust ce ducea în sat. Noaptea se lăsa mai repede acum şi vremea de toamnă se făcuse rece şi umedă, dar tot era plăcut să fiu dincolo de graniţele casei şi ale grădinii. Peste puţin timp, bine cunoscutul acoperiş cu plăci de ardezie de la Chipenden abia se mai zărea, iar eu lungeam pasul pe drumul principal, pietruit, ce cobora abrupt.

Satul era mult mai liniştit decât în vară, înainte ca lucrurile să se înrăutăţească. Pe-atunci, forfotea de femei care se luptau cu greutatea coşurilor pline de cumpărături; acum, foarte puţini oameni mai umblau pe-afară, iar când am intrat în prăvălia măcelarului, am descoperit că eram singurul client.

— Comanda domnului Gregory, ca de obicei, i-am spus.

Măcelarul era un bărbat roşcovan la faţă, cu barbă arămie. Într-o vreme, era sufletul prăvăliei, spunând glume ca să-şi înveselească muşteriii; acum, chipul îi era înnegurat şi părea că-şi pierduse bună parte din pofta de viaţă.

— Îmi pare rău, băiete, dar azi n-am prea multe pentru tine. Doi pui şi câteva felii de şuncă – asta-i tot ce-am putut face. Mi-a fost destul de greu să vi le opresc şi pe-astea. Poate-ar fi bine să mai vii şi mâine, dar mult înainte de prânz.

Am dat din cap, am pus pachetele în sac, spunându-i să

treacă totul în contul nostru de cumpărături, apoi i-am mulţumit şi m-am îndreptat spre vânzătorul de legume. Aici am nimerit ceva mai bine. Avea şi cartofi, şi morcovi, deşi într-o cantitate care nu ne-ar fi ajuns nicicum o săptămână. Cât despre fructe, vânzătorul nu a putut să-mi dea decât trei mere. Şi de la el am primit acelaşi sfat – să mai încerc şi a doua zi, când s-ar fi putut să am norocul de a-l găsi mai bine aprovizionat.

La brutar, am reuşit să cumpăr două pâini şi am părăsit prăvălia cu sacul atârnându-mi anemic pe-un umăr. Abia în clipa aceea mi-am dat seama că mă urmărea cineva de pe partea cealaltă a străzii. Era un copil slăbănog, un băieţel de cel mult patru ani, mărunţel la trup şi cu ochi mari şi flămânzi. Mi s-a făcut milă, aşa că m-am dus la el, am vârât adânc mâna în sac şi i-am întins un măr. Aproape că mi l-a smuls şi, fără niciun cuvânt de mulţumire, s-a întors şi-a zbughit-o într-o casă.

Am ridicat din umeri şi m-am amuzat în sinea mea. Avea mai mare nevoie de mărul acela decât mine. Am început să urc dealul înapoi, nerăbdător să fiu din nou în căldura şi confortul din casa Vraciului, dar, când am ajuns la marginea satului şi caldarâmul a fost înlocuit de noroiul drumului desfundat, starea mea de spirit s-a schimbat. Ceva nu mi se părea în ordine. Nu simţeam frigul muşcător, care mă prevenea de apropierea vreunei creaturi a Întunericului, dar ceva mă neliniştea. Instinctul mă avertiza în legătură cu o primejdie.

Mă tot uitam în urmă, simţind că mă urmăreşte cineva. Să fi fost Cel Rău? Să fi avut oare dreptate Vraciul şi Alice? Am grăbit paşii până ce-am ajuns aproape să alerg. Nori negri goneau pe deasupra capului meu şi până să se întunece nu mai era decât vreo jumătate de oră.

„Încetează!” m-am dojenit în sinea mea. „Nu-i nimeni, doar îţi închipui tu ce-i mai rău.”

După un scurt urcuş pe deal, aveam să ajung la marginea dinspre apus a grădinii şi, peste alte câteva minute, m-aş fi aflat în siguranţă, în casa magistrului meu. Dar a trebuit să mă opresc. La capătul drumului, între copaci, mă aştepta cineva.

Am mai făcut câţiva paşi şovăielnici şi mi-am dat seama că patru namile de bărbaţi şi un băietan priveau fix în direcţia mea. Oare ce voiau? Am simţit brusc primejdia. De ce dădeau

târcoale nişte străini atât de aproape de casa Vraciului? Să fi fost tâlhari?

Când m-am apropiat, m-am mai liniştit – oamenii au rămas la adăpostul copacilor golaşi, fără să iasă în drum, să-mi taie calea. M-am întrebat dacă să mă întorc şi să-i salut, dar pe urmă mi-am zis că e mai bine să-mi văd de ale mele şi să nu le dau prilej să intre în vorbă. Când am trecut de ei, am scos un suspin de uşurare, dar apoi am auzit ceva pe potecă, în spatele meu. O monedă rostogolindu-se pe piatră.

M-am întrebat dacă nu cumva aveam vreun buzunar găurit şi-mi căzuse din mărunţiş, dar, de îndată ce m-am întors să mă uit, unul dintre bărbaţi a ieşit din pâlcul de copaci şi a îngenuncheat pe potecă, luând ceva de jos. Şi-a ridicat apoi privirea spre mine, cu un zâmbet prietenos pe faţă.

— E-a ta, băiete? Întrebă el, întinzându-mi o monedă.

Adevărul e că nu eram sigur, dar chiar *mi se păruse* că scăpasem ceva pe drum. Prin urmare, mi-am lăsat jos sacul şi toiagul şi am vârât mâna stângă în buzunarul pantalonilor, cu gând să-mi scot mărunţişul şi să-l număr. Deodată am simţit însă cum o monedă îmi este apăsată ferm în palma dreaptă, iar când m-am uitat, surprins, am descoperit un şiling de argint. Cum ştiam că nu avusesem vreunul, am clătinat din cap.

— Nu-i a mea, am zis, cu un zâmbet.

— Ei bine, acum este, băiete. Tocmai ai primit-o de la mine. Nu-i aşa, prieteni?

Tovarăşii lui ieşiră dintre copaci, iar mie-mi stătu inima în loc. Toţi purtau uniforme de armată şi raniţe pe umeri. Erau şi înarmaţi, pe deasupra – chiar şi băiatul. Trei dintre ei aveau câte-un ciomag gros, iar unul, cu trese de caporal, învârtea în mână un cuţit.

Speriat, am aruncat o privire către cel care-mi dăduse moneda. Stătea în picioare, acum, ca să-l pot vedea mai bine. Faţa îi era înăsprită de soare şi vânt, ochii, înguşti şi răi, iar pe frunte şi pe obrazul drept avea mai multe cicatrice – era limpede că avusese parte de multe necazuri. Şi el purta nişte trese pe braţul stâng, dar de sergent, şi un cuţit mare la cingătoare. Mă aflam în faţa unei cete de arcănire. Războiul mergea prost, iar oameni ca ei băteau Comitatul în lung şi-n lat, silind bărbaţii şi băieţii să intre în armată în pofida voinţei

lor, ca să-i înlocuiască pe cei ucişi pe câmpul de luptă.
— Tocmai ai acceptat şilingul regelui! Îmi zise omul, râzând într-un mod neplăcut, batjocoritor.
— Dar nu l-am acceptat, am protestat eu. Dumneata ai spus că e al meu şi tocmai îmi verificam mărunţişul, când…
— N-are rost să te mai dezvinovăţeşti, băiete. Am văzut cu toţii ce s-a întâmplat, nu-i aşa, prieteni?
— Fără nicio îndoială, încuviinţă caporalul, în timp ce se adunau cu toţii în jurul meu, tăindu-mi orice posibilitate de fugă.
— De ce e îmbrăcat ca un preot? Zise băiatul, care era cu cel mult un an mai mare ca mine.
Sergentul izbucni într-un râs gros, ca un behăit, şi-mi ridică toiagul.
— Nu e preot, tinere Toddy! Nu poţi să recunoşti ucenicul unui vraci? Ăştia îţi iau banii câştigaţi cu trudă ca să le ţină pe aşa-zisele vrăjitoare departe. Asta învârt ei. Şi se găsesc destui oameni săraci cu duhul care să-i plătească pentru asta!
Îi întinse lui Toddy toiagul meu.
— Ţine ăsta! Porunci el. De-acum n-o să mai aibă nevoie de el; o să ne folosească măcar ca lemn de foc, dacă nu pentru altceva!
Apoi îmi ridică sacul de jos şi se uită înăuntru.
— E destulă mâncare aici ca să ne umplem burdihanele în seara asta, prieteni! Exclamă el, luminându-se la faţă. Uite ce-nseamnă să aveţi încredere în sergentul vostru cel isteţ! Ei, am avut dreptate, prieteni? N-am zis eu: prindeţi-l mai degrabă când *urcă* dealul înapoi, decât când îl coboară? A meritat să aşteptăm!
În clipa aceea, eram înconjurat şi nu vedeam nicio portiţă de scăpare, dar ştiam că ieşisem eu cu bine şi din situaţii mai primejdioase – uneori chiar din încolţirea celor care practicau magia neagră. M-am hotărât, aşadar, să nu-mi forţez norocul şi să aştept până când se va ivi prilejul să fug. Am aşteptat, răbdător, până ce caporalul a scos o bucată de sfoară din raniţă şi mi-a legat strâns mâinile la spate. După asta, m-a întors cu faţa spre vest şi mi-a dat un ghiont puternic în spinare, ca să mă pun în mişcare. Am pornit cu toţii voiniceşte, Toddy cărând sacul meu cu provizii.
Am mers aşa aproape un ceas, mai întâi spre vest, apoi spre

nord. Am bănuit că nu ştiau o cale mai directă de a trece peste dealuri, dar nici nu m-am grăbit să-i îndrum eu. Fără îndoială că se îndreptau spre Capul Sunderland – urma, probabil, să fiu îmbarcat pe o corabie care să mă ducă departe, pe ţărmurile din sud, unde luptau armatele. Cu cât avea, deci, să dureze mai mult călătoria noastră, cu atât îmi creşteau şansele de scăpare.

Şi trebuia să scap, altminteri zilele mele ca ucenic al Vraciului s-ar fi sfârşit.

CAPITOLUL 02

ADEVRUL DESPRE LUCRURI

Când s-a făcut prea Întuneric ca să mai vedem pe unde mergem, ne-am oprit într-un luminiş, aproape în mijlocul pădurii. Eram pregătit s-o şterg printre copaci de îndată ce prindeam ocazia, dar soldaţii m-au silit să mă aşez, iar unul dintre ei a fost pus să mă păzească până ce adunau ceilalţi lemne pentru foc.

În mod normal, aş fi sperat că Vraciul avea să încerce să mă salveze. Chiar şi pe Întuneric era un bun vânător, mai mult decât priceput să ia urma unor astfel de oameni. Dar până se întorcea el de la legarea duhului, eu aveam să fiu de mult la bordul unei corăbii, şi-atunci ar fi fost cu neputinţă să mă mai ajute cineva. Singura mea speranţă stătea, astfel, în Alice. Şi ea m-ar fi putut găsi, eram sigur, dar ce-ar fi putut face o fată împotriva a cinci soldaţi înarmaţi?

Curând, aceştia aprinseră un foc, toiagul meu fiind aruncat, ca din întâmplare, peste celelalte vreascuri. Era primul meu toiag, dăruit de magistrul meu, şi m-a durut foarte tare pierderea lui, de parcă însăşi ucenicia mea la Vraci ar fi pierit în flăcări.

Servindu-se fără ruşine din sacul meu, soldaţii puseră la fript amândoi puii şi tăiară pâinea felii, pentru a le prăji în flăcări. Spre uimirea mea, când mâncarea a fost gata, m-au dezlegat şi mi-au dat şi mie o porţie, chiar mai mult decât puteam duce. Se dovedi însă că n-o făceau din mărinimie.

— Înfulecă, băiete, îmi porunci sergentul. Vrem să fii zdravăn şi în putere când o să te predăm mai departe. Eşti al zecelea pe care l-am ridicat în ultimele două săptămâni şi, probabil, şi

cel mai răsărit dintre toţi. Un flăcău verde, zdravăn şi sănătos ca tine ne va aduce o răsplată pe măsură!

— Nu pare prea vesel! Rânji caporalul. Oare nu-şi dă seama că ăsta e cel mai bun lucru care i se putea întâmpla? Or să facă om din tine, flăcăule, negreşit!

— Nu mai face figura asta plouată, băiete, se maimuţări sergentul, dându-se în spectacol în faţa oamenilor săi. S-ar putea totuşi să nu te ducă pe front. E lipsă şi de marinari. Ştii să înoţi?

Am negat din cap.

— Ei bine, asta nu te împiedică totuşi să fii mus. Odată căzut peste bord, în mare, nu rezişti prea mult, nimeni n-o face. Ori îngheţi şi mori de frig, ori îţi mănâncă rechinii picioarele!

După ce-am terminat de mâncat, mi-au legat din nou mâinile şi s-au pus pe taclale. În timp ce vorbeau, m-am întins pe spate şi-am închis ochii, prefăcându-mă că dorm, ca să le pot asculta nestingherit vorbele. Se părea că se cam saturaseră să tot ia oameni cu arcanul în armată, căci discutau despre dezertare.

— Ăsta-i ultimul, zău, l-am auzit pe sergent spunând cu glas scăzut. Ne luăm banii, apoi ne pierdem urma în nordul Comitatului şi ne găsim nişte îndeletniciri mai bănoase. Trebuie să fie şi slujbe mai bune decât asta!

„Ghinionul meu”, mi-am spus în gând. Era ultima lor acţiune, înainte de a se lăsa de meserie, iar eu eram cel din urmă pe care aveau de gând să-l înroleze cu forţa.

— Nu ştiu ce să zic, se auzi o voce plângăreaţă. Nu prea mai e de muncă pe nicăieri, de-aia m-a trimis bătrânu’ meu să mă fac soldat.

Ăsta era băiatul, Toddy. Pentru un moment, se lăsă o tăcere grea. Puteam să jur că sergentului nu-i prea plăcea să fie contrazis.

— Păi, Toddy, răspunse el, cu un început de mânie în glas, depinde cine caută de muncă, un băiat sau un bărbat în toată firea. Şi mai depinde şi de ce fel de muncă e vorba. Totuşi, eu ştiu o slujbă numai bună pentru tine. Trebuie să fie şi acolo unde mergem noi un vraci care să-şi caute un nou ucenic. Cred că ţi s-ar potrivi de minune slujba asta!

Toddy clătină din cap.

— Nu mi-ar plăcea. Mi-e frică de vrăjitoare…
— Poveşti de adormit copiii! *Nu* există vrăjitoare. Nu, zău aşa, Toddy, spune-mi şi mie, când ai văzut tu o vrăjitoare?
— A fost una, bătrână, în satul nostru, cândva, răspunse băiatul. Avea o pisică neagră şi mormăia tot timpul vorbe de neînţeles. Avea chiar şi un neg pe bărbie!
— Pisica sau vrăjitoarea? Îl luă în râs sergentul.
— Vrăjitoarea.
— O vrăjitoare cu un neg pe bărbie! Ei, flăcăi, nu-i aşa că asta ne-a făcut să tremurăm până-n vârful cizmelor? Behăi sergentul, sarcastic. E musai, Toddy, să te băgăm ucenic la un vraci; aşa, când o să-ţi termini ucenicia, o să fii în stare s-o pui la punct pe vrăjitoarea asta!
— Nu, răspunse Toddy. N-aş fi în stare. Oricum, e moartă deja. Au legat-o oamenii de mâini şi de picioare şi au aruncat-o în iaz, ca să vadă dacă pluteşte…
Bărbaţii izbucniră în hohote nestăvilite de râs, dar eu nu vedeam ce era aşa de amuzant. În mod clar, fusese vorba despre ceea ce Vraciul numea „acuzată pe nedrept” – o biată femeie care nu merita un astfel de tratament. Cei care se duceau la fund erau socotiţi nevinovaţi, dar adesea sfârşeau din pricina spaimei sau a pneumoniei, asta dacă nu se înecau de la bun început.
— Ei, Toddy? Şi a plutit? Se interesă sergentul.
— A plutit, dar cu faţa în jos. Au pescuit-o ca s-o ardă pe rug, dar era deja moartă, aşa că i-au ars, în schimb, pisica.
Urmă un alt val de hohote crude, chiar mai puternic decât primul, dar discuţia începu să dea semne de oboseală şi, treptat, se stinse de tot. Trebuie că am aţipit şi eu, fiindcă mi-am dat seama dintr-odată că se făcuse groaznic de frig. Cu numai un ceas mai devreme, un vânt îngheţat şi umed, de toamnă, şuiera printre copaci, îndoind lăstarii şi făcând crengile bătrâne să trosnească şi să geamă. Acum, totul era neclintit, iar pământul se acoperise cu un strat de chiciură ce scânteia în lumina lunii.
Focul arsese până când nu mai rămăsese din el decât un pumn de tăciuni aprinşi. Erau destule vreascuri îngrămădite alături, dar, în ciuda gerului muşcător, nimeni nu se ostenise să-l întreţină. Cei cinci soldaţi se uitau pur şi simplu la jarul pe cale să se stingă, ca hipnotizaţi.

Deodată, am simţit ceva apropiindu-se de luminiş. Soldaţii au băgat şi ei de seamă şi au sărit în picioare, toţi ca unul, încercând să străpungă Întunericul cu privirea. Dintre copaci s-a ivit umbra unei siluete, care se îndrepta către noi fără niciun zgomot, de părea că nici nu calcă pe pământ, ci mai degrabă pluteşte. Pe măsură ce se apropia, am simţit frica urcându-mi ca un nod dureros în gât şi m-am ridicat şi eu, tulburat.

Corpul îmi înţepenise deja de frig, dar nu era un frig obişnuit. Eu sunt cel de-ai şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu şi pot uneori vedea, auzi sau simţi lucruri pe care oamenii obişnuiţi nu le pot percepe. Văd stafii şi spirite; aud morţii vorbind; simt un frig aparte când se apropie vreo creatură de-a Întunericului. Asta simţeam şi acum, dar mai puternic decât oricând înainte, şi eram speriat. Atât de speriat, c-am început să tremur din cap până-n picioare. Să fi fost oare Cel Rău, să fi venit, în cele din urmă, după mine?

Ceva legat de capul siluetei care se apropia mă tulbura profund. Deşi nu se simţea nicio adiere de vânt, părul ei părea totuşi să fluture, zvârcolindu-se într-un fel imposibil. Oare să fi fost Diavolul?

Silueta ajunse mai aproape. Intră, în sfârşit, în poiană, astfel încât lumina lunii căzu din plin asupra ei…

Dar nu era Cel Rău. Aveam în faţă o puternică şi malefică vrăjitoare. Ochii îi erau ca tăciunii aprinşi, iar faţa – schimonosită de ură şi de răutate. Totuşi, capul ei mă înspăimânta cel mai tare. În loc de păr, avea un ghem de şerpi negri, ce se zvârcoleau şi se încolăceau, fluturându-şi limbile despicate, gata să-şi împlânte colţii şi să-şi scuipe veninul.

În clipa aceea, din dreapta mea răsună un geamăt animalic de groază. Era sergentul. În pofida cuvintelor sale curajoase de mai devreme, chipul îi era acum răvăşit de spaimă, ochii holbaţi stăteau gata să-i iasă din orbite, iar gura i se căscase larg, de parc-ar fi vrut să strige. În loc de strigăt însă, mai gemu o dată, adânc, din rărunchi, şi o zbughi printre copaci, alergând spre nord cât îl ţineau picioarele. Oamenii săi se repeziră după el, iar Toddy reuşi cu greu să-i prindă din urmă. Le-am putut auzi tropăiturile înnebunite stingându-se treptat, până ce au încetat cu totul.

În tăcerea ce se lăsă, rămăsesem singur să înfrunt vrăjitoarea. N-aveam nici sare, nici fier, nici toiag, iar mâinile

îmi erau în continuare legate la spate, dar am tras adânc aer în piept şi am încercat să-mi stăpânesc panica. Ăsta era primul pas când aveai de-a face cu Întunericul.

Dar nu trebuia să-mi fac griji, căci, brusc, vrăjitoarea îmi zâmbi şi ochii ei încetară să mai arunce văpăi. Frigul din oasele mele pieri. Şerpii de pe capul ei se opriră din zvârcolit, transformându-se într-o coamă de păr negru. Schimonoselile obrazului se destinseră, lăsând la iveală trăsăturile unei fete nemaipomenit de drăguţe, iar când am privit în jos, am văzut pantofii aceia cu vârf ascuţit pe care-i cunoşteam atât de bine. Era Alice – şi-mi zâmbea!

Eu n-am reuşit să-i răspund în acelaşi mod. Tot ce puteam face era să mă holbez la ea, îngrozit.

— Capul sus, Tom. I-am speriat atât de tare, că n-or să ne mai urmărească. Eşti în afara oricărei primejdii acum.

— Ce-ai făcut, Alice? Am îngăimat eu cu greu, clătinând din cap. Am simţit Răul. Arătai întocmai ca o vrăjitoare. Trebuie să fi folosit magia neagră ca să te preschimbi aşa!

— N-am făcut nimic rău, Tom, zise ea, Întinzând mâna ca să mă dezlege. Ceilalţi s-au speriat, iar frica lor ţi s-a transmis şi ţie, atâta tot. Doar o şmecherie cu lumina, zău…

Înfricoşat, m-am dat înapoi, să nu m-atingă.

— Lumina lunii arată adevărul despre lucruri, ştii asta, Alice. E unul dintre lucrurile pe care chiar tu mi le-ai spus, prima oară când ne-am întâlnit. Deci, e cum *am văzut* adineauri? Aşa eşti tu, de fapt? Am văzut adevărul?

— Nu, Tom, nu fi prost. Sunt doar eu, Alice. Suntem prieteni, nu-i aşa? Nu mă cunoşti suficient cât să nu te îndoieşti de mine? Ţi-am salvat viaţa, din nou. Te-am mai salvat eu şi de Întuneric, da, da, te-am salvat. Nu-i drept să mă învinovăţeşti aşa, nu când tocmai te-am ajutat din nou. Unde-ai fi acum, dacă n-aş fi fost eu? Îţi spun tot eu – pe drum spre război. Şi poate nu te-ai mai fi întors niciodată.

— Dacă Vraciul ar fi văzut asta… am clătinat eu din cap.

Ar fi fost sfârşitul lui Alice, de bună seamă. Sfârşitul perioadei petrecute alături de noi. Magistrul meu putea s-o închidă într-un puţ pentru tot restul zilelor ei. La drept vorbind, asta le făcea tuturor vrăjitoarelor care foloseau magia neagră.

— Haide, Tom! Hai să plecăm de-aici şi să ne întoarcem la

Chipenden. A început să-mi intre frigul în oase.
Cu aceste cuvinte, mi-a tăiat legăturile de la mâini şi am pornit înapoi, spre casa Vraciului. Mi-am luat sacul cu ce mai rămăsese din provizii şi am mers în tăcere. Tot nu eram împăcat cu ceea ce văzusem.

În dimineaţa următoare, la masă, eu încă mă mai frământam în legătură cu ce făcuse Alice.
Duhul domestic al Vraciului ne pregătise micul dejun. Acest duh era de cele mai multe ori invizibil, dar, când şi când, se arăta sub forma unui motan portocaliu. În dimineaţa asta, gătise mâncarea mea preferată – ouă cu şuncă –, dar era cel mai nereuşit mic dejun pe care-l pusese vreodată pe masă. Uneori, duhul gătea prost – când îl supăra câte ceva. Părea să ştie ce se întâmplă şi fără să i se spună. M-am întrebat dacă mâncarea din dimineaţa asta avea vreo legătură cu ceea ce mă îngrijora şi pe mine: Alice.
— Noaptea trecută, când ai intrat în luminiş, m-ai speriat, Alice. M-ai speriat rău. Am crezut că am în faţă o vrăjitoare rea… una cum nu mai întâlnisem niciodată înainte. Exact aşa arătai. Aveai şerpi pe cap în loc de păr, iar faţa îţi era schimonosită de ură.
— Nu mă mai cicăli, Tom, lasă-mă să-mi iau în tihnă micul dejun.
— Te cicălesc? Păi, chiar *trebuie* să fii cicălită! Ce-ai făcut? Haide, spune-mi!
— Nimic! N-am făcut nimic. Lasă-mă în pace. Te rog, Tom. Mă doare când te iei de mine aşa.
— Pe mine mă doare când sunt minţit, Alice. Ai făcut ceva şi vreau să ştiu exact ce anume.
M-am oprit puţin, clocotind de mânie, dar cuvintele mi-au ieşit de pe limbă înainte să le pot opri:
— Dacă nu-mi spui adevărul, Alice, atunci… n-o să mai am niciodată încredere în tine!
— Bine, o să-ţi spun adevărul! Strigă ea, cu lacrimile jucându-i în ochi. Ce altceva puteam face, Tom? Unde-ai fi fost tu acum, dacă n-aş fi venit să te scap? Nu-i vina mea că te-am speriat. Ei erau ţinta, nu tu.
— Ce-ai folosit, Alice? Magie neagră? Ceva ce te-a învăţat Osoasa Lizzie?

— Nimic special. E ca *seducţia,* dar pe dos, atâta tot. Se numeşte *îngrozire.* Bagă frica în oameni şi-i îmboldeşte să fugă, cu spaima în suflet, ca să scape cu viaţă. Mai toate vrăjitoarele ştiu s-o facă. Şi a mers, Tom. Ce-ar putea fi rău în asta? Eşti liber şi, în plus, nimeni n-a fost rănit, este?

Seducţia era un mijloc pe care o vrăjitoare îl folosea pentru a părea mai tânără şi mai frumoasă decât era de fapt, creându-şi astfel o aură ce o ajuta să supună un om voinţei sale. Era magie neagră; vrăjitoarea Wurmalde se folosise de metoda asta vara trecută, când încercase să unească toate clanurile din Pendle. Ea era moartă acum, dar morţi erau şi oamenii care fuseseră înrobiţi de puterea seducţiei sale şi îşi dăduseră seama prea târziu de ameninţare. Dacă îngrozirea era o altă versiune a aceleiaşi magii negre, mă îngrijora faptul că Alice folosise o astfel de putere. Mă îngrijora profund.

— Dacă Vraciul ar şti, te-ar goni de-aici, Alice, am avertizat-o. N-ar înţelege niciodată. Pentru el, nimic nu justifică vreodată folosirea puterii Întunericului.

— Atunci nu-i spune ce s-a întâmplat, Tom. Nu vrei să fiu izgonită, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Dar nici să mint nu-mi place.

— Atunci, spune-i doar că am provocat o diversiune şi că tu ai fugit, în zăpăceala momentului. Ceea ce nu-i prea departe de adevăr, nu-i aşa?

Am dat din cap, dar eram departe de-a fi împăcat.

Vraciul s-a întors spre seară şi, în pofida sentimentului de vinovăţie că-i ascundeam adevărul, i-am repetat întocmai ce mă învăţase Alice.

— Am făcut doar un mare tărăboi, de la distanţă, adăugă Alice. S-au luat după mine, dar am scăpat repede de ei în Întuneric.

— Cum, nu lăsaseră pe nimeni să-l păzească pe băiat? Se minună magistrul meu.

— Îi legaseră mâinile şi picioarele, ca să nu poată fugi. Eu am făcut un ocol, m-am întors şi i-am tăiat sforile.

— Şi ei unde s-au dus? Întrebă Vraciul, scărpinându-se în barbă, îngrijorat. Sunteţi siguri că nu v-au urmărit?

— Ziceau ceva de o retragere în nord, am răspuns eu repede. Din discuţiile lor, părea că li se făcuse lehamite de slujba lor şi plănuiau să dezerteze.

Vraciul oftă.

— S-ar putea să fie adevărat, băiete, dar nu ne putem permite să ne asumăm riscul ca oamenii ăia să vină să te caute. Şi, în primul rând, de ce-ai coborât în sat de unul singur? Nu mai ai niciun pic din mintea cu care te-ai născut?

Faţa mi s-a aprins de mânie.

— Mă săturasem să tot fiu cocoloşit. Pot să-mi port şi singur de grijă!

— Poţi, zici? Totuşi, n-ai opus cine ştie ce rezistenţă în faţa soldaţilor ălora, nu-i aşa? Îmi replică magistrul meu, cu severitate. Nu, băiete, eu cred că e timpul să-ţi faci bagajele şi să pleci la Bill Arkwright pentru vreo şase luni. De altfel, bătrânele mele ciolane mă dor prea tare ca să te mai pot instrui cum se cuvine într-ale luptei. O fi el aspru, dar nu o dată mi-a şlefuit câte-un ucenic cum se cuvine. Exact de asta ai şi tu nevoie! Iar în cazul în care ceata aia de recrutare se întoarce după tine, ar fi cu-atât mai bine să te afli departe.

— Dar n-ar putea trece de duhul domestic, nu-i aşa? Am protestat eu.

Pe lângă treburile din bucătărie, duhul mai apăra şi grădina de Întuneric şi de orice alt soi de nepoftit.

— Da, dar n-ai să stai totdeauna aici, la adăpost, nu-i aşa, băiete? Zise Vraciul, cu fermitate. Nu, cel mai bine e să te trimitem de-aici.

Am bombănit în sinea mea, dar n-am mai zis nimic. Deja magistrul meu plănuia de mai multe săptămâni să mă încredinţeze lui Arkwright, vraciul care lucra în partea Comitatului de la nord de Caster. Era un aranjament la care magistrul meu recurgea adesea pentru ucenicii lui. Credea că o scurtă, dar intensă perioadă de pregătire cu un alt vraci era bine-venită, că aşa aveam prilejul să cunoaştem diversele dedesubturi ale îndeletnicirii noastre. Primejdia apărută odată cu soldaţii de recrutare pur şi simplu îi grăbise hotărârea.

În mai puţin de o oră, întocmise scrisoarea. Alice stătea posacă în faţa focului. Nu voia să fim despărţiţi, dar nici eu, nici ea nu puteam face nimic în această privinţă.

Colac peste pupăză, magistrul meu o trimise pe Alice, nu pe mine, să pună scrisoarea la poştă, moment în care am început să mă întreb dacă nu era într-adevăr mai bine pentru mine să plec în nord. Cel puţin, Bill Arkwright ar fi putut avea încredere

în faptul că eram şi eu în stare să fac ceva de unul singur.

CAPITOLUL 03

UN RĂSPUNS ÎNTÂRZIAT

Timp de aproape două săptămâni am tot aşteptat răspunsul lui Arkwright. De ceva vreme, spre marea mea supărare, pe lângă aducerea proviziilor, Alice primise şi sarcina să coboare în fiecare seară în sat, ca să vadă dacă nu ajunsese – în schimb, eu trebuia să stau în casă. În sfârşit, sosi şi scrisoarea.

Când Alice intră în bucătărie, Vraciul îşi încălzea mâinile la foc. De cum îi întinse plicul, citi cuvintele mâzgălite deasupra:

Pentru domnul Gregory, la Chipenden

— Aş recunoaşte scrisul ăsta oriunde. Era şi timpul să-l văd! Comentă magistrul meu, cu o puternică iritare în glas. Ei bine, fato, îţi mulţumesc. Acum, vezi-ţi de treabă!

Îmbufnându-se, Alice se supuse. Ştia că va afla oricum destul de curând ce răspunsese Arkwright.

Vraciul deschise scrisoarea şi începu să citească, în vreme ce eu aşteptam lângă el, arzând de nerăbdare.

Când termină, mi-o întinse şi mie, cu un oftat mâhnit.

— Poţi să te uiţi şi tu, băiete. Te priveşte îndeaproape…

Am început să citesc, simţind, cu fiecare cuvânt, cum îmi piere curajul.

Dragă domnule Gregory,

Sănătatea mea a fost tare şubredă în ultima vreme, iar îndatoririle, grele. Cu toate că n-ar fi momentul potrivit pentru mine să mă împovărez cu un ucenic, nu ți-aș putea refuza rugămintea, fiindcă mi-ai fost un magistru bun şi mi-ai dat o pregătire sănătoasă, care mi-a prins bine.

La ora 10 dimineaţa, în cea de-a optsprezecea zi a lunii octombrie, adu băiatul la primul pod peste canalul din nordul Caster-ului. O să aştept acolo.

Slujitorul tău credincios,
Bill Arkwright

— Nu-i nevoie să citeşti printre rânduri ca să-ţi dai seama că nu e deloc încântat să mă primească, am zis eu.

Vraciul dădu din cap.

— Mda, asta-i foarte clar. Dar Arkwright a fost întotdeauna mai morocănos şi din cale-afară de grijuliu cu sănătatea sa. Lucrurile nu sunt, probabil, nici pe jumătate atât de serioase cum le înfăţişează el. Ca ucenic, mi-aduc aminte că era mai greoi, ce-i drept, dar şi-a încheiat totuşi perioada de ucenicie, ceea ce nu pot spune despre cei mai mulţi dintre flăcăii pe care am avut nenorocul să-i pregătesc!

Asta era cam adevărat. Eu eram cel de-ai treisprezecelea ucenic al Vraciului. Mulţi dintre băieţii dinaintea mea nu izbutiseră să-şi încheie ucenicia – unii dăduseră bir cu fugiţii, alţii muriseră. Arkwright supravieţuise şi-şi îndeplinise îndeletnicirea de vraci, cu succes, ani de-a rândul. Aşadar, în pofida aparentei sale lipse de entuziasm, probabil avea să mă înveţe o grămadă de lucruri.

— Ţine cont că a progresat mult de când a început să lucreze singur. Ai auzit vreodată de Spintecătorul din Coniston, băiete?

Spintecătorii erau un soi periculos de duhuri. Ultimul ucenic al Vraciului, Billy Bradley, fusese ucis de un astfel de duh – îi retezase din încheieturi câteva degete, iar Billy murise din pricina şocului şi a hemoragiei.

— Există o notiţă despre el în Bestiarul din biblioteca ta, i-am răspuns eu.

— Ştiu, băiete. Ei bine, a ucis peste treizeci de oameni. Arkwright a fost cel care i-a dat până la urmă de cap. Să-l întrebi despre asta când o să ai ocazia. Fără îndoială că e mândru de ceea ce a făcut, cum se şi cuvine să fie. Nu-i spune ce ştii, lasă-l pe el să-ţi depene întreaga poveste. Ar putea să-ţi fie de folos, ca să porniţi cu dreptul în relaţia voastră! În orice caz, continuă Vraciul, clătinând din cap, scrisoarea asta abia de-a ajuns la timp. Ar fi bine să ne ducem la culcare devreme, în seara asta, va trebui să pornim de cum se luminează de ziuă.

Magistrul meu avea dreptate. Întâlnirea cu Arkwright era stabilită peste două zile şi o zi ne lua numai drumul până la Caster, peste dealuri. Dar nu eram prea fericit că trebuia să

plec atât de curând. Probabil că Vraciul îmi observă mutra lungă, căci zise:
— Capul sus, băiete, Arkwright nu-i chiar aşa de rău…
Imediat însă, expresia i se schimbă, căci înţelese ce mă frământa.
— *Acum* văd eu care-i problema. Fata, nu-i aşa?
Am încuviinţat, fără vorbe. N-ar fi fost loc şi pentru Alice în casa lui Arkwright, aşa că urma să fim despărţiţi vreo şase luni. În pofida cocoloşelii de care suferisem în ultima vreme, avea să-mi lipsească. Foarte mult.
— N-ar putea să vină şi Alice cu noi, măcar până la pod? Am întrebat.
Mă aşteptam ca Vraciul să refuze. La urma urmelor, în ciuda faptului că Alice ne salvase amândurora vieţile, şi asta nu o dată, tot pe jumătate Dean, pe jumătate Malkin era, adică se trăgea dintr-un clan de vrăjitoare cu tradiţie. Magistrul meu nu avea pe deplin încredere în ea şi rareori o implica în treburile noastre. Încă mai credea că, într-o bună zi, ar putea să cadă sub influenţa Întunericului. Mă bucuram că nu aflase cât de convingătoare fusese, mai deunăzi, în postura de vrăjitoare.

Dar, spre surprinderea mea, el dădu din cap, încuviinţând.
— Nu văd de ce n-ar veni. Hai, du-te şi spune-i imediat!
Temându-mă că s-ar putea răzgândi, am zbughit-o din bucătărie şi am început s-o caut pe Alice. Mă aşteptam să fie în odaia de alături, copiind una dintre cărţile din biblioteca Vraciului. Dar nu era acolo. Spre mirarea mea, am găsit-o afară, aşezată pe treptele de la uşa din spate, cu ochii aţintiţi la grădină şi cu o expresie de îngrijorare pe faţă.
— Ai să îngheţi aici, Alice, am zis eu, zâmbindu-i. De ce nu intri în casă? Am ceva să-ţi spun…
— Nu-s veşti bune, nu-i aşa? Arkwright e de acord să te primească la el, nu? Întrebă ea.
Am dat din cap. Amândoi speraserăm că întârzierea răspunsului lui Arkwright însemna că o să-i refuze Vraciului rugămintea.
— Pornim la drum mâine, dis-de-dimineaţă, am anunţat-o eu, dar vestea bună e că o să vii şi tu cu noi, să mă conduci până la Caster…
— Pentru mine, toate astea nu sunt decât o mulţime de veşti

rele împachetate frumos. Nu ştiu de ce se zbuciumă atâta Moş Gregory, doar ceata aia de soldaţi n-o să se mai întoarcă, nu-i aşa?

— Probabil, am consimţit eu. Dar voia oricum să mă trimită la Caster, odată şi-odată, iar acum i se pare un prilej la fel de nimerit ca oricare altul. N-aş putea să zic nu…

Cu toate că nu i-am spus-o, după părerea mea, un alt motiv pentru care Vraciul mă trimitea în ucenicie la Arkwright era să mă ţină o vreme departe de ea. Îl surprinsesem de câteva ori, în ultimul timp, urmărindu-ne şi continua să mă prevină să nu mă apropii prea mult de ea.

— Cred că nu, zise Alice, cu tristeţe. Dar ai să-mi scrii, Tom, nu-i aşa? Să-mi scrii în fiecare săptămână. În felul ăsta o să treacă timpul mai repede. N-o să fie prea plăcut pentru mine să stau atâta vreme singură în casă cu Moş Gregory, este?

Am dat din cap, dar nu ştiam cât de des aveam să izbutesc să-i scriu. Poştalionul era scump, iar ca să trimit scrisori, îmi trebuiau bani. Vraciul nu-mi dădea de obicei bani pe mână, dacă nu erau pentru ceva anume, aşa c-ar fi trebuit să-i cer, şi nu ştiam cum va reacţiona. Am hotărât să aştept până dimineaţa, la micul dejun, să văd mai întâi în ce ape se scaldă.

— Asta a fost una dintre cele mai gustoase mese pe care le-am luat vreodată! Am exclamat eu, ştergând şi ultima picătură de gălbenuş de pe farfurie cu o ditamai bucata de pâine.

Şunca fusese prăjită fără cusur.

Vraciul zâmbi şi dădu din cap, încuviinţând.

— Ai dreptate, zise el. Felicitările noastre bucătarului!

Drept răspuns, de sub masa mare de lemn se auzi un tors slab, ca de pisică, semn că duhul domestic ne mulţumea pentru laude.

— Aş putea să împrumut nişte bani pentru şederea mea la domnul Arkwright? Am întrebat eu. N-aş avea nevoie de prea mulţi…

— *Să împrumuţi*? Făcu Vraciul, ridicând din sprâncene. *Împrumutul* lasă de înţeles că ai de gând să dai înapoi. N-ai mai folosit cuvântul ăsta până acum, când ţi-am mai dat bani.

— Sunt bani în cuferele mamei, am zis eu. Ţi i-aş putea da înapoi cu prima ocazie când mai trecem prin Pendle.

Mama se întorsese pe meleagurile sale de baştină, în Grecia, ca să lupte împotriva puterii Întunericului, în creştere pe acele meleaguri. Dar îmi lăsase trei cufere. Pe lângă poţiuni şi cărţi, într-unul dintre ele găsisem şi trei saci mari cu bani, care acum erau puşi la păstrare, în siguranţă, în Turnul Malkin, sub paza celor două lamia sălbatice, surorile mamei. În forma lor domestică, vrăjitoarele lamia aveau înfăţişarea unor femei oarecare, cu excepţia unei fâşii de solzi galbeni şi verzi de-a lungul şirei spinării. Însă aceste două surori erau în starea lor sălbatică pură, cu aripi ca de insectă şi gheare ascuţite. Erau puternice şi periculoase şi le puteau ţine la respect pe vrăjitoarele din Pendle. Nu ştiam sigur când aveam să ne întoarcem acolo, dar eram sigur că o vom face, într-o bună zi.

— Da, ai putea, zise Vraciul, drept răspuns la sugestia mea. Dar ai vreun motiv special pentru care îţi trebuie bani acum?

— Păi, aş vrea să-i scriu lui Alice săptămânal…

— Scrisorile sunt scumpe, băiete, şi sunt sigur că mama ta n-ar vrea să iroseşti banii pe care ţi i-a lăsat. O dată pe lună va fi mai mult decât suficient. Şi dacă tot îi scrii fetei, poţi să-mi trimiţi şi mie câteva rânduri. Ţine-mă la curent cu tot ce se petrece şi pune ambele scrisori în acelaşi plic, ca să scuteşti o cheltuială.

Cu coada ochiului, am văzut cum Alice strângea nemulţumită din buze. Ştiam amândoi că nu banii îl interesau, în primul rând. Voia să poată citi ce-i scriam eu lui Alice şi să facă acelaşi lucru cu scrisoarea ei, când avea să-mi răspundă. Dar ce-aş fi putut spune?

O scrisoare pe lună era mai bine decât nimic, aşa că trebuia să mă mulţumesc şi cu atât.

După micul dejun, Vraciul m-a luat în cămăruţa unde-şi ţinea ghetele, sutanele şi toiegele.

— E timpul să-ţi dau un toiag în locul celui vechi, băiete, zise el. Uite, încearcă-l pe ăsta şi vezi dacă-ţi este pe plac.

Îmi întinse unul făcut din lemn de scoruş-de-munte, care avea să-mi fie de folos împotriva vrăjitoarelor. L-am ridicat şi l-am ţinut în echilibru. Era perfect. Apoi, am mai observat ceva. Spre vârf, avea o mică adâncitură – exact cât să mi se potrivească degetul arătător înăuntru.

— Cred că ştii pentru ce el exclamă Vraciul. Ar fi bine să-l încerci, să vezi dacă mai funcţionează cum trebuie.

Mi-am lipit degetul în adâncitură şi am apăsat. Cu un clic puternic, o lamă ascuţită sări din capătul celălalt. Toiagul meu de dinainte nu avea o lamă cu arc – deşi o dată îl împrumutasem pe-al Vraciului. Dar acum aveam un asemenea toiag numai al meu!

— Mulţumesc, i-am spus eu, zâmbindu-i. O să am grijă de el!

— Păi, să ai, mai multă decât de ultimul! Să sperăm că nu va trebui să-l foloseşti, băiete, dar e mai bine să fii sigur pe tine decât neajutorat.

L-am aprobat, apoi am apăsat eu vârful lamei în podea, vârând-o la loc, în lăcaşul ei.

În mai puţin de o oră, Vraciul încuiase casa şi porniserăm la drum. Magistrul meu şi cu mine ne duceam, fiecare, toiegele, dar, ca de obicei, eu căram ambii saci de călătorie. Eram bine înfofoliţi contra frigului – noi doi, în pelerine, iar Alice, în haina ei groasă, de lână neagră, cu gluga trasă pe cap, ca să-şi apere urechile de ger. Eu îmi pusesem chiar şi cojocul de blană de oaie – deşi, ca să spun drept, nu era o dimineaţă prea aspră. Aerul era îngheţat, dar soarele strălucea pe cer şi mersul peste dealuri spre nord, către Caster, era chiar plăcut.

Când am început să urcăm, Alice şi cu mine am luat-o puţin mai în faţă, ca să putem vorbi nestingheriţi.

— Putea fi mai rău, i-am zis eu. Dacă domnul Gregory ar fi plănuit să se ducă la casa lui de iarnă, ar fi trebuit să-l însoţeşti, şi aşa am fi fost unul într-un capăt şi altul în celălalt al Comitatului.

De obicei, Vraciul îşi petrecea iernile la Anglezarke, departe, în sud, dar acum ţinuse să-mi spună că, anul acesta, avea să rămână în casa mai confortabilă de la Chipenden. Eu ascultasem, dar nu făcusem niciun fel de comentariu. Am bănuit că proceda aşa din pricină că Meg Skelton, iubirea vieţii lui, nu mai era la Anglezarke, iar casa îi deştepta prea multe amintiri dureroase. Meg şi sora ei, Marcia, erau două vrăjitoare lamia, iar Vraciul fusese silit să le trimită înapoi în Grecia, chiar dacă treaba asta îi sfâşiase inima.

— Nu-mi spui nimic nou, zise Alice, cu amărăciune. Tot o să fim prea departe să ne vizităm, nu-i aşa? Şi-atunci, ce importanţă mai are? Anglezarke sau Chipenden – tot aia e, în cele din urmă.

— Nici pentru mine nu-i mai roz situaţia, Alice. Crezi că eu *vreau* să-mi petrec următoarele şase luni cu Arkwright? Ar fi trebuit să-i citeşti scrisoarea. Spune că e bolnav, nici măcar nu mă vrea la el. Mă primeşte, dar bodogănind şi doar ca un favor pentru Vraci.

— Şi tu chiar crezi că mie-mi face plăcere să rămân la Chipenden cu Moşu' Gregory? El tot n-are încredere în mine, probabil nici n-o să aibă vreodată. N-o să mă lase niciodată să uit ce-a fost şi să îngrop definitiv trecutul, nu-i aşa?

— Asta nu-i drept, Alice – ţi-a oferit o casă. Iar dacă ar afla ce-ai făcut acum vreo două nopţi, ai pierde-o pentru totdeauna, ca să nu mai spun că probabil ai sfârşi într-un puţ.

— M-am săturat să-ţi tot explic *de ce* am făcut-o! Nu mai fi aşa de nerecunoscător! N-am intrat în cârdăşie cu Întunericul şi n-am să intru niciodată – de-asta poţi să fii sigur. O dată m-am folosit şi eu de ce m-a învăţat Lizzie, şi doar pentru că nu aveam încotro. Am făcut-o pentru tine, Tom, ca să te scap de primejdie. Ar fi chiar frumos dac-ai putea aprecia asta, se răsti ea, aruncând o privire în spate, ca să se asigure că magistrul meu era departe.

Am tăcut amândoi, după asta, şi nici măcar dimineaţa aceea strălucitoare nu ne-a mai readus buna dispoziţie. Ziua trecea şi noi ne croiam mai departe drum spre nord. Se împlinise aproape luna de la echinocţiul de toamnă, iar ceasurile zilei se tot scurtaseră, pe măsură ce iama se apropia. Când începu să se însereze, mai aveam încă de coborât ultimele pante de la est de Caster, aşa că am hotărât să facem popasul de noapte într-o vale adăpostită. Vraciul şi cu mine am adunat lemne şi am aprins un foc, timp în care Alice a prins şi a jupuit doi iepuri. Curând, sfârâiau deasupra flăcărilor, iar mie îmi lăsa gura apă.

— Cum e la miazănoapte, dincolo de Caster? L-am întrebat pe Vraci.

Şedeam cu picioarele încrucişate lângă foc, în vreme ce Alice întorcea proţapul. Mă oferisem s-o ajut, dar nici nu voise să audă. Îi era foame şi voia ca iepurii să fie fripţi cum trebuie.

— Păi, răspunse magistrul meu, unii spun că acolo ar fi cele mai frumoase privelişti din tot Comitatul, iar eu nu-i contrazic. Sunt munţi, şi lacuri, şi marea la miazăzi. În capătul dinspre miazănoapte al Comitatului e Lacul Coniston şi, mai la est de

acesta, Balta Mare…

— Acolo locuieşte domnul Arkwright? L-am întrerupt eu.

— Nu, băiete, nu chiar atât de departe. Există un canal lung ce se îndreaptă spre nord, de la Priestown, trecând prin Caster, şi până în Kendal. Casa lui e pe malul vestic al acestuia, într-o veche moară de apă, de mult scoasă din uz, dar care lui îi slujeşte de minune.

— Şi Întunericul? Am întrebat eu. E ceva prin partea aceea a Comitatului cu care să nu mai fi dat piept până acum?

— Eşti destul de necopt, băiete! Zise Vraciul sec. Mai sunt o mulţime de lucruri cu care încă n-ai dat piept, şi nu e nevoie să te duci la nord de Caster ca să le întâlneşti! Din pricina lacurilor şi a canalului, primejdia vine mai ales dinspre ape prin părţile acelea. Arkwright este foarte priceput la vrăjitoarele de apă şi la celelalte creaturi care-şi fac bârlogul prin smârcuri şi bălţi. Dar o să-l las pe el să-ţi vorbească despre ele. Va fi de datoria lui să te instruiască, o vreme, în acest sens.

Alice continua să învârtă proţapul, în vreme ce noi rămaserăm tăcuţi, uitându-ne la flăcări. Ea fu cea care rupse tăcerea şi din vocea ei răzbătu îngrijorarea:

— Nu mă bucur că Tom o să fie singur acolo. Cel Rău e definitiv în lume, de-acum. Dac-o să vină să-l caute pe Tom, iar noi n-o să-i fim prin preajmă, să-l ajutăm?

— Trebuie să privim partea bună a lucrurilor, fato, răspunse Vraciul. Să nu uităm că Diavolul a mai bântuit prin lumea asta de multe ori şi înainte. Nu e prima oară când se află aici.

— Asta-i adevărat, încuviinţă Alice, dar, în afară de prima, de obicei n-au fost decât vizite scurte, la vreun sabat sau când a fost chemat de vreo vrăjitoare. Sunt o sumedenie de poveşti din astea, da, dar majoritatea spun că Necuratu' n-a stat niciodată mai mult de câteva minute, în cel mai rău caz. Doar cât să facă un târg sau să îndeplinească o dorinţă, în schimbul unui suflet. Dar de data asta e altfel. E aici cu gând să rămână şi are destul timp să facă tot ce-şi pune în cap.

— E drept, fato, dar Cel Rău va fi, fără îndoială, destul de ocupat cu înfăptuirea propriilor nelegiuiri. Crezi că *a vrut* el să fie legat de voinţa sabatului? Acum e liber să facă doar ce-i place, nu ce-l pun vrăjitoarele. O să bage zâzanie în familii, o să-i învrăjbească pe bărbat împotriva nevestei şi pe fiu

împotriva tatălui; o să le sădească oamenilor în inimi lăcomia şi trădarea; o să golească bisericile de credincioşi; o să facă grânele să putrezească în hambare şi vitele să slăbească şi să moară. O să aţâţe sălbăticia războiului şi o să-i facă pe soldaţi să uite că sunt oameni. Pe scurt, o să crească povara nefericirii omeneşti şi o să facă dragostea şi prietenia să se usuce precum lanul lovit de fulger. Da, e rău pentru toată lumea, dar, pentru moment, Tom e probabil la fel de în siguranţă ca oricare altul care are îndeletnicirea noastră şi luptă împotriva Întunericului.

— Ce puteri are? Am întrebat, simţindu-mă tulburat de toată discuţia asta despre Diavol. Poţi să-mi spui mai multe? De ce ar trebui să mă tem, în primul rând, dac-ar veni să mă caute?

Vraciul mă privi stăruitor şi încruntat şi, pentru o clipă, am crezut că n-o să-mi răspundă, însă apoi oftă şi începu să-mi enumere puterile Celui Rău.

— După cum ştii, se spune că poate lua orice formă, indiferent de mărime. Poate recurge la înşelăciune ca să obţină ce doreşte, apărând din senin şi privind peste umărul tău fără să-ţi dai seama. Alteori, lasă şi un fel de carte de vizită, aşa-numita pecete a Diavolului – o serie de urme de copite despicate, arse în pământ. De ce face asta, nimeni nu ştie, probabil doar ca să vâre frica în oameni. Unii cred că adevărata sa înfăţişare este atât de înspăimântătoare, că şi o singură privire dacă-i arunci te-ar putea ucide de groază. Dar asta ar putea fi doar o poveste de speriat copiii ca să-şi spună rugăciunea.

— Păi, şi pe mine mă sperie numai gândul la asta! Am zis eu, Uitându-mă peste umăr în Întunericul din vale.

— Totuşi, cea mai mare putere a Diavolului, continuă magistrul meu, este aceea de a schimba mersul firesc al timpului. Îl poate iuţi, astfel încât, pentru oricine se află în apropierea sa, o săptămână trece în mai puţin de un ceas, dar poate face şi ca un minut să-ţi pară o veşnicie. Unii spun că poate încremeni timpul de-a dreptul, dar despre asta sunt mai puţine relatări…

Vraciul îmi observă probabil chipul îngrijorat. Aruncă o privire piezişă spre Alice, care se uita la el cu ochii aproape ieşiţi din orbite.

— Uite, nu-i nevoie să ne speriem singuri fără rost, zise el. Cu

toţii suntem în primejdie acum. Iar Bill Arkwright o să fie în stare să-l apere pe Tom la fel de bine ca şi mine.

Alice nu păru nici pe departe liniştită de îmbărbătarea Vraciului, dar curând împărţi mâncarea şi eram prea ocupat să înghit ca să-mi mai fac şi alte griji.

— E o noapte frumoasă, zise Vraciul, uitându-se la cer.

Am dat din cap, încuviinţând, încă înghiţind cu lăcomie bucăţi gustoase de iepure. Bolta era spuzită de stele, iar Calea Laptelui părea o perdea strălucitoare de argint trasă peste ceruri.

Spre dimineaţă însă, vremea se schimbă şi o haină de ceaţă îmbrăcă panta dealului. Nu era rău, pentru că mai aveam până treceam de Caster. În castelul străvechi le judecaseră pe vrăjitoare, înainte să le spânzure pe o colină de la marginea oraşului. Unii preoţi socoteau că un vraci şi ucenicul său erau duşmanii Bisericii, aşa că nu era un loc în care să vrem să zăbovim prea mult.

Am trecut de oraş pe la est şi am mers întins până la primul pod din capătul nordic, unde am ajuns cu puţin înainte de ora zece. Ceaţa atârna mai deasă încă deasupra apei şi totul era tăcut. Canalul era mai lat decât îmi închipuisem. Dac-ar fi fost posibil să-l traversăm cu piciorul, ne-ar fi luat cam douăzeci de paşi mari de la un mal la altul. Apa, totuşi, era nemişcată şi mâloasă, sugerând adâncimea. Nu se simţea nicio adiere de vânt; în suprafaţa apei se răsfrângea arcul podului, închizând ovalul, iar când am privit în jos, mi-am putut vedea faţa zgâindu-se în sus, la mine.

Un drum de edec se întindea de-a lungul fiecărui mal, mărginit pe fiecare parte de un gard neîngrijit de mărăcini. Câţiva copaci stingheri, despuiaţi de frunze, îşi răsfirau crengile noduroase deasupra drumeagurilor; dincolo de ei, câmpurile dispăreau rapid în ceaţă.

Nu se vedea nici urmă de Arkwright. Am aşteptat răbdători aproape o oră, simţind cum frigul începe să ne intre în oase, dar tot nu s-a arătat.

— S-a întâmplat ceva, zise Vraciul, în cele din urmă. Arkwright o fi având cusururile sale, dar întârzierea nu s-a numărat niciodată printre ele. Nu-mi place treaba asta! Dacă nu-i aici, înseamnă că l-a împiedicat ceva să ajungă. Ceva mai

presus de puterea lui.

CAPITOLUL 04

MOARA

Vraciul tocmai hotărâse că ar trebui să ne grăbim spre nord, către Kendal, când am auzit nişte zgomote înăbuşite apropiindu-se. Am desluşit tropotul aşezat al unor copite şi fâşâitul apei; apoi, ivindu-se încet din ceaţă, am văzut doi cai uriaşi de pe la noi, din Comitat, înhămaţi unul în spatele celuilalt. Erau mânaţi pe drumul de edec de către un bărbat îmbrăcat într-o tunică de piele şi trăgeau după ei un şlep lung şi îngust.

Când şlepul trecu pe sub pod, l-am văzut pe om ridicând privirea spre noi. Zărindu-ne, a oprit, încet, caii, i-a priponit pe drumul de edec şi a urcat către pod cu paşi hotărâţi, fără grabă, legănându-şi umerii ca un om sigur pe sine. Nu era prea înalt, dar era solid, avea mâini puternice şi, în ciuda frigului, sub vesta lungă de piele, cămaşa îi era descheiată la primii doi nasturi, lăsând la vedere un smoc de păr negru.

Cei mai mulţi oameni ar fi trecut pe partea cealaltă a drumului, evitând să se apropie prea mult de un vraci, însă el zâmbea larg şi, spre surprinderea mea, a venit drept la magistrul meu, întinzându-i mâna.

— Bănuiesc că sunteţi domnul Gregory, zise străinul, radios. Eu sunt Matthew Gilbert. Bill Arkwright m-a rugat să-l iau pe băiat…

Îşi strânseră mâinile, magistrul meu întorcându-i zâmbetul.

— Mă bucur să te cunosc, domnule Gilbert, răspunse Vraciul, dar ce-i cu Bill, nu s-a simţit destul de bine cât să poată veni el însuşi?

— Nu, nu-i de-asta, cu toate că a cam zăcut în ultima vreme, explică domnul Gilbert. Numai că a fost găsit un cadavru în apă – fără strop de sânge, ca şi celelalte. E al treilea în două luni, iar Bill a plecat în nord, să vadă despre ce-i vorba. În ultima vreme, Întunericul pare să-şi scoată hidosu-i cap din ce în ce mai des, iar Bill are multă treabă.

Vraciul dădu din cap gânditor, dar nu comentă. În loc de asta, îşi puse mâna pe umărul meu.

— Ei bine, el e Tom Ward. Se aştepta să facă drumul pe jos,

aşa că fără îndoială o să fie încântat să meargă cu barca.

Domnul Gilbert îmi zâmbi şi-mi strânse mâna.

— Foarte bucuros să te cunosc, tinere Tom. Vă las, atunci, să vă spuneţi la revedere în tihnă şi te aştept jos, zise el, făcându-mi semn cu capul spre şlep, după care începu să coboare.

— Ei bine, băiete, nu uita să ne scrii. Poţi să ne trimiţi o scrisoare după prima săptămână, ca să ne spui cum te-ai acomodat, îmi zise Vraciul, întinzându-mi câteva monede mici de argint. Şi aici ai ceva pentru Bill Arkwright, ca să-l ajute cu cheltuielile pentru tine, continuă el, punându-mi o guinee în mână. Nu cred c-o să ai probleme. Să munceşti pentru Arkwright cum ai munci pentru mine şi totul ar trebui să fie bine. Pentru o vreme, o să ai alt magistru, cu un alt stil de lucru, şi va fi de datoria ta să te adaptezi la el – şi nu invers. Să-ţi ţii carnetul de însemnări la zi şi să scrii tot ce te învaţă, chiar dacă ţi se pare diferit de ce te-am învăţat eu. Întotdeauna e bine să priveşti lucrurile şi din altă perspectivă, iar Arkwright e, în prezent, specialist în creaturile care vin din apă. Aşadar, ascultă cu atenţie şi fii cu băgare de seamă. Comitatul este un loc periculos, în zilele noastre. Cu toţii trebuie să fim cu ochii în patru!

Cu acestea, Vraciul a înclinat scurt din cap către mine şi a făcut stânga-mprejur. Abia când a ieşit el de pe pod s-a apropiat şi Alice. Şi-a petrecut braţele în jurul meu şi m-a îmbrăţişat strâns.

— Oh, Tom, Tom! O să-mi lipseşti.

— Şi tu o să-mi lipseşti mie, am răspuns, simţind că mi se pune un nod în gât.

Alice se trase înapoi şi mă ţinu la un braţ distanţă.

— Ai grijă de tine, te rog. N-aş suporta să ţi se întâmple ceva…

— N-o să mi se întâmple nimic, am zis eu, încercând s-o linştesc. Şi pot să-mi port de grijă şi singur, ar fi trebuit să ştii asta până acum.

— Ascultă, zise ea, aruncând iute o privire peste umăr, dacă vreodată eşti la ananghie sau trebuie să-mi spui ceva ce nu suferă amânare, foloseşte o oglindă!

Cuvintele ei m-au uluit şi m-au făcut să dau îndărăt. Vrăjitoarele foloseau oglinzile ca să comunice; o văzusem o

dată şi pe Alice folosind una. Vraciul ar fi fost îngrozit dac-ar fi ştiut. Practici din acestea aparţineau Întunericului, iar magistrul nu ne-ar fi îngăduit cu niciun chip să comunicăm astfel.

— N-ai de ce să te uiţi la mine aşa, Tom, stărui Alice. Tot ce trebuie să faci este să pui amândouă mâinile pe o oglindă şi să te gândeşti la mine cât de profund poţi tu. Dacă nu-ţi iese din prima, mai încearcă.

— Nu, Alice, nu fac eu aşa ceva, i-am răspuns furios. Asta-i o treabă de-a Întunericului, iar eu sunt aici să lupt împotriva lui, nu să-i îngroş rândurile...

— Nu-i chiar aşa de simplu, Tom. Uneori, trebuie să luptăm împotriva Întunericului cu propriile-i arme. Ţine minte asta, indiferent ce-ar zice Moş Gregory. Şi fii cu băgare de seamă. N-aş putea spune că te afli în cea mai norocită parte a Comitatului. Am fost odată aici, cu Osoasa Lizzie, locuiam la marginea mlaştinii, nu departe de moara lui Arkwright. Ai grijă, te rog!

Am dat din cap, apoi, neputând să mă controlez, m-am aplecat şi am sărutat-o pe obrazul stâng. Ea s-a tras înapoi şi am văzut cum îi dau lacrimile. Despărţirea era grea pentru amândoi. S-a întors repede şi a dispărut în fugă de pe pod. Câteva clipe mai târziu, se pierduse complet în ceaţă.

Am coborât abătut spre drumul de edec. Matthew Gilbert mă aştepta pe şlep; mi-a făcut semn către băncuţa de lemn de la prora. M-am aşezat şi m-am uitat în jur. În spatele meu erau două tambuchiuri uriaşe de lemn, deschise şi cu capacele atârnând în balamale. Mă aflam pe un şlep care avea, fără îndoială, o destinaţie precisă şi o încărcătură în cală.

Peste alte câteva momente, ne îndreptam spre nord. Mă tot uitam înapoi, spre pod, nădăjduind, în pofida raţiunii, că Alice îşi va face apariţia şi o voi mai putea zări o dată. N-a făcut-o, însă, şi m-a durut inima s-o las astfel în urmă.

Din când în când, ne petreceam cu câte un şlep ce se îndrepta în direcţie opusă. De fiecare dată, domnul Gilbert îi făcea vesel cu mâna celuilalt barcagiu. Ambarcaţiunile acestea aveau diverse mărimi, dar toate erau lungi şi înguste, cu unul sau mai multe tambuchiuri. Însă, în vreme ce unele erau bine întreţinute, vopsite în culori vii şi strălucitoare, altele

erau negricioase şi posomorâte, cu urme de cărbuni pe punţi, lăsându-te să ghiceşti ce duceau în cale.

Pe la ora unu, domnul Gilbert opri caii, le scoase harnaşamentul şi îi priponi la marginea unei pajişti neîngrijite ce se-ntindea de-a lungul canalului. În timp ce animalele se apucară să pască, el aprinse repede un foc şi începu să pregătească prânzul. L-am întrebat dacă-i puteam ajuta cumva, dar a clătinat din cap.

— Oaspeţii nu muncesc, zise el. În locul tău, m-aş odihni cât mai pot. Bill Arkwright îşi trudeşte ucenicii fără milă. Nu mă înţelege greşit, e un om bun… priceput în ceea ce face… şi a făcut multe pentru Comitat. Foarte dârz. Odată ce-a adulmecat urma vânatului, nu mai renunţă, orice-ar fi.

Curăţă câţiva cartofi şi morcovi şi îi puse la fiert într-un ceaun, deasupra focului. Ne-am aşezat apoi la pupa, lăsându-ne picioarele să atârne deasupra apei şi mâncând cu mâna din două blide de lemn. Ceaunul nu stătuse destul pe foc, aşa încât atât cartofii, cât şi morcovii erau cam nefierţi, dar cum îmi era o foame de-aş fi putut mânca şi caii barcagiului, le-am mestecat bine şi le-am înghiţit. Mâncam în tăcere, dar, după o vreme, din politeţe, am încercat să intru în vorbă cu barcagiul.

— Dumneata îl cunoşti de multă vreme pe domnul Arkwright? L-am întrebat.

— De zece ani, poate chiar mai mult, răspunse domnul Gilbert. Bill stătea la moară cu părinţii lui, dar au murit amândoi, cu ani în urmă. De când a ajuns vraciul ţinutului, a devenit şi un foarte bun client al meu. Cumpără multă sare, în fiecare lună. Cinci butoaie mari umplu pentru el. Tot eu îi aduc şi proviziile: lumânări, mâncare – ştii tu. Vin, mai ales. Îi cam place să tragă la măsea lui Bill al nostru. Dar nu vinul vostru obişnuit, de soc sau de păpădie – ăsta nu-i de el. Are el un vin preferat, roşu – e adus de corăbii la Capul Sunderland, apoi cărat pe uscat până la Kendal, de unde îl încarc pe şlepul meu, o dată pe lună. Bill mă plăteşte bine.

Mă nedumerea marea cantitate de sare. Vracii o amestecau cu pilitură de fier şi căptuşeau cu acest amestec puţurile folosite pentru legarea duhurilor rele. O mai utilizau şi ca armă împotriva creaturilor Întunericului. Dar noi consumam destul de puţină, cumpăram doar săculeţe mici de la băcanul din sat. El de ce-o fi avut nevoie de cinci butoaie pe lună?

— Asta e încărcătura dumitale, sare şi vin? Am întrebat.

— În clipa asta, cala e goală, răspunse el, clătinând din cap. Tocmai i-am dus o încărcătură de plăci de ardezie unui constructor din Caster şi acum mă întorc la carieră, să mai iau una. Cărăm tot felul de lucruri, cu slujba asta a noastră. Eu transport orice, mai puţin cărbune – se găseşte pe toate drumurile şi e atât de ieftin, că nu merită nici să mai încui tambuchiurile contra hoţilor. Iar praful ăla negru intră în toate, aşa că eu las cărbunele în seama cărăuşilor care nu se ocupă decât cu asta.

— Aşadar, moara domnului Arkwright… e chiar pe canal?

— Destul de aproape, răspunse domnul Gilbert. N-ai s-o poţi vedea de pe şlep – e ascunsă printre copaci şi tufe –, dar de pe mal poţi arunca o piatră până la marginea grădinii fără prea mare efort. E un loc izolat, însă, fără îndoială, o să te obişnuieşti repede cu asta.

Am rămas din nou tăcuţi, dar apoi mi-am adus aminte de ceva care mă mirase în timpul călătoriei.

— Sunt multe poduri peste canal. De ce e nevoie de atâtea?

— Ai dreptate, ce pot să zic, zise domnul Gilbert, aprobând din cap. Când a fost săpat canalul, o mulţime de ferme au fost tăiate pe din două. Fermierii au fost plătiţi pentru pământ, dar li s-a asigurat şi trecerea spre terenurile care le-au rămas de partea cealaltă a canalului. Bine, ar mai fi şi un alt motiv. Caii şi atelajele şlepurilor circulă mai mult pe stânga. Aşadar, când vrei să te întorci, poţi să schimbi caii pe partea cealaltă. Oricum, e timpul s-o cam luăm şi noi din loc. Ar fi bine să ajungi la moară înainte de a se însera.

Domnul Gilbert înhămă caii la şlep şi, curând, ne îndreptam din nou, încet, spre nord. În zori, se lăsase ceaţa, dar în loc să se risipească odată cu urcarea soarelui pe cer, se prefăcu într-o pâclă atât de deasă, că nu mai vedeai nici la doi paşi. Puteam întrezări crupa celui mai apropiat cal, dar pe tovarăşul lui şi pe domnul Gilbert nu-i vedeam. Până şi sunetul scos de copitele cailor era înăbuşit. Din când în când treceam pe sub un pod, dar, în afară de acestea, nu era nimic de văzut şi mă plictisisem stând de pomană.

Cu vreo oră înainte de apus, domnul Gilbert opri caii şi veni spre mine.

— Am ajuns! Strigă el, vesel, arătând undeva în ceaţă. Casa lui Bill Arkwright e drept în partea aia…

Luându-mi sacul şi toiagul, am urcat până la drumul de edec. Pe malul canalului era un stâlp mare, de care domnul Gilbert îşi priponise caii. În partea de sus a acestuia se vedea ceva ce semăna cu schela unei spânzurători, de care era atârnat un clopot mare.

— Trag clopotul când aduc provizii, îmi explică domnul Gilbert, făcând semn din cap către stâlp. Cinci dangăte clare, ca să-i spun că sunt eu, cu marfa, şi nu cineva care are nevoie de vraci – se obişnuieşte să se tragă clopotul de trei ori, în cazul din urmă. Dup-aia, Bill vine şi ia ce i-am adus. Uneori, dacă e multă marfă, îl ajut şi eu până la marginea grădinii. Mai mult de-atât nu-i înţelept pentru nimeni să se apropie.

Am înţeles. În privinţa asta, lucrurile stăteau întocmai ca la magistrul meu. Oamenii care aveau nevoie de ajutor trăgeau clopotul la răscruce şi, de obicei, eram trimis eu să aflu ce voiau.

Tot ce puteam vedea dincolo de stâlp era un zid cenuşiu de ceaţă, dar undeva în spatele lui am descifrat gâlgâitul unui pârâu. În locul acesta, canalul era mai sus decât câmpurile înconjurătoare. De la drumul de edec, un povârniş abrupt şi înverzit cobora în ceaţă.

— Sunt doar vreo nouăzeci de paşi până la marginea grădinii, zise domnul Gilbert. După ce cobori panta asta, o să dai de un pârâu. Ţine-te după el. Trece drept pe sub casă – odinioară, punea în mişcare roata morii. Şi, oricum, noroc! O să ne mai vedem, probabil, data viitoare când mai vin cu sarea – sau cu butoaiele de vin, adăugă el, făcându-mi cu ochiul.

Cu acestea, dezlegă caii şi dispăru în ceaţă. Am auzit din nou zgomotul înfundat al copitelor, iar şlepul îşi continuă drumul spre nord. Am rămas pe loc până când zgomotul copitelor s-a stins. Atunci, în afară de bolboroselile apei de la picioarele mele, am fost învăluit într-o tăcere vătuită. M-am cutremurat. Niciodată nu mă mai simţisem atât de singur.

Am coborât cu atenţie povârnişul abrupt şi m-am trezit lângă un pârâu cu ape repezi. Apa venea năvalnic spre mine şi-apoi se năpustea într-un tunel întunecat de la baza canalului, fără îndoială pentru a ieşi pe partea cealaltă. Acum vedeam ceva mai bine, deşi tot numai până la vreo zece paşi distanţă. Am

luat-o în susul pârâului, urmând poteca noroioasă, către casă, pe care mă aşteptam s-o văd apărând din ceaţă dintr-un moment într-altul.

Tot ce am putut însă vedea au fost copacii – sălcii plângătoare –, pe ambele maluri, cu ramurile atârnând până jos, la apă. Crengile lor au început să mă stânjenească la mers, trebuind să mă tot aplec pe sub ele. În cele din urmă, am ajuns la marginea grădinii lui Arkwright, un hăţiş aparent de nepătruns de copaci desfrunziţi, tufe şi lăstari. Totuşi, mai era o barieră de trecut.

Grădina era înconjurată de un gard de fier ruginit – nişte ţepe ascuţite, de aproape doi metri înălţime, fixate cu trei rânduri orizontale de drugi. Cum aveam să intru? Să sar gardul nu-mi prea venea, căci nu voiam să rămân înfipt acolo. Aşadar, am luat-o la stânga, pe lângă grilaj, sperând să găsesc altă cale de intrare. Începeam să mă cam supăr pe Matthew Gilbert. Îmi spusese să urmez pârâul, dar nu catadicsise să-mi explice şi peste ce aveam să dau, nici cum să ajung propriu-zis la casă.

Am continuat să merg pe lângă gard vreo câteva minute, până când pământul a început să mustească de apă sub tălpile mele. Nu vedeam decât smocuri de iarbă de mlaştină şi bălţi şi, ca să calc pe un pământ ceva mai solid, eram silit să mă apropii aşa de mult de gard, că ajungeam să-l şterg cu umărul drept. În cele din urmă, am descoperit o deschizătură îngustă.

Am intrat în grădină, dar numai ca să dau peste un şanţ plin cu o apă nămoloasă. Îmi era cu neputinţă să-mi dau seama cât de adâncă ar fi putut să fie. Mai avea şi cel puţin doi metri lăţime – adică-mi era imposibil să sar peste şanţ, chiar dacă mi-aş fi luat avânt. M-am uitat în stânga şi-n dreapta, dar n-am găsit nicio cale să-l ocolesc. Atunci, am încercat adâncimea apei cu toiagul şi, spre surprinderea mea, am descoperit că nu-mi trecea de genunchi. Părea să fi fost un şanţ de apărare, dar cu siguranţă era prea puţin adânc pentru asta. Şi-atunci, la ce folosea?

Nedumerit, am lipăit până pe partea cealaltă, făcându-mi fleaşcă pantalonii. Dincolo de şanţ mă aşteptau alte mărăcinişuri, dar am zărit şi o cărare îngustă, care, după câteva clipe, se deschidea într-o câmpie întinsă, cu iarbă înaltă, pe care se înălţau cele mai mari sălcii pe care le

văzusem vreodată. Apăreau din ceaţă ca nişte uriaşi cu degete lungi, subţiri şi ude, care mă trăgeau de haine şi mi se încurcau în păr.

În cele din urmă, am auzit din nou bolborositul pârâului, iar peste o clipă, dădeam cu ochii de moara lui Arkwright. Era mai mare decât casa de la Chipenden a Vraciului, dar mărimea era singurul lucru impresionant. Altfel, era din lemn, dărăpănată şi strâmbă, acoperişul şi pereţii întâlnindu-se în unghiuri ciudate; primul era verde de mâzgă, iar din burlane ieşeau smocuri de iarbă şi lăstari. Pe alocuri, clădirea părea putredă şi şubredă, de parcă întreaga construcţie îşi aştepta resemnată sorocul – inevitabila prăbuşire, la prima furtună a iernii.

În faţa casei, pârâul se năpustea în uriaşa roată de lemn, care însă nu se învârtea, ci rămânea nemişcată, în pofida eforturilor furibunde ale torentului; acesta curgea mai departe, printr-un tunel întunecat aflat sub clădire. Cercetând roata morii mai îndeaproape, am văzut că era putredă şi ruptă şi că, probabil, nu se mai mişcase de mulţi ani.

Prima uşă la care am ajuns era ferecată cu scânduri bătute în cuie, ca şi cele trei ferestre de lângă ea. Am mers mai departe, spre pârâu, până când am ajuns la un portic strâmt, care adăpostea o uşă masivă, uriaşă. Asta părea intrarea principală, aşa că am bătut de trei ori. Îmi spuneam că Arkwright trebuia să se fi întors până acum. Cum nu veni nimeni să-mi răspundă, am bătut din nou, de data asta mai tare. În cele din urmă, am încercat clanţa, dar am descoperit că uşa era încuiată.

Şi-acum, ce trebuia să fac? Să mă aşez pe scări, în frig şi-n umezeală? Fusese o vreme mizerabilă toată ziua, iar curând avea să se şi întunece. Nu aveam nicio siguranţă că Arkwright se va întoarce până atunci. Cercetarea cazului cadavrului găsit în apă putea să-i ia zile întregi.

Mai era însă o cale de a rezolva problema. Aveam o cheie specială, făcută de Andrew, fratele lăcătuş al Vraciului. Cu toate că descuia cele mai multe încuietori şi nu mă aşteptam ca uşa din faţa mea să opună prea mare rezistenţă, nu-mi surâdea totuşi ideea s-o folosesc. Nu mi se părea corect să intru în casa cuiva fără permisiunea stăpânului acesteia, aşa că m-am hotărât să mai aştept puţin, să văd dacă nu cumva apare totuşi Arkwright. Dar, curând, frigul şi umezeala mi-au

pătruns până-n măduva oaselor şi m-au silit să mă răzgândesc. La urma urmelor, aveam să locuiesc aici şase luni, iar el ştia că vin.

Cheia s-a răsucit cu uşurinţă în broască, iar uşa a gemut puternic în balamale, deschizându-se încet. În moară era Întuneric, iar aerul jilav, mirosind a mucegai şi a vin acru. Am făcut un pas înăuntru, aşteptând să mi se obişnuiască ochii cu Întunericul, apoi m-am uitat în jur. În capătul celălalt al încăperii era o masă mare, în mijlocul căreia se afla un singur sfeşnic de alamă. Mi-am lăsat toiagul jos şi am proptit uşa cu sacul, în aşa fel încât să rămână deschisă ca să intre puţină lumină. Scoţând cutia cu iască din buzunar, în câteva clipe am aprins lumânarea. Atunci, am observat pe masă o foaie de hârtie, pusă la vedere, sprijinită de sfeşnic. De la prima privire mi-am dat seama că era un bilet pentru mine, aşa că l-am luat şi am început să citesc.

Dragă tinere Ward,

Se pare că ţi-ai folosit spiritul de iniţiativă, altminteri ţi-ai fi petrecut noaptea afară, în Întuneric, o experienţă nici pe departe plăcută. Aici o să descoperi că lucrurile stau cu totul altfel decât la Chipenden.

Cu toate că am aceeaşi îndeletnicire ca şi domnul Gregory, stilul meu de lucru este altul. Casa magistrului tău este un refugiu, purificat pe dinăuntru; pe aici umblă morţii care nu și-au găsit tihna, iar dorinţa mea este să se plimbe în voie. N-or să-ți facă niciun rău, aşa cp lasă-i în pace. Nu lua niciun fel de măsuri.

Ai mâncare în cămară şi lemne pentru foc lângă uşă, aşa că mănâncă pe săturate şi odihneşte-te bine. Ar fi mai înţelept dacă ţi-ai petrece noaptea în bucătărie şi ai aştepta acolo întoarcerea mea. Nu te aventura să cobori în demisolul casei, nici nu încerca să intri în camera cea mai de sus, care este încuiată.

Urmează sfaturile mele întocmai, spre binele tău şi al meu.

Bill Arkwright

CAPITOLUL 05

UN ŢIPĂT SFÂŞIETOR

Am găsit foarte ciudate explicaţiile lui Arkwright despre morţi. De ce le îngăduia să-i tulbure liniştea casei? Era doar de datoria lui să le redea pacea, trimiţându-i spre lumină. Vraciul, cel puţin, aşa ar fi făcut. Dar magistrul meu mă prevenise că s-ar putea ca Arkwright să facă lucrurile altfel şi că va fi obligaţia mea să mă adaptez la metodele lui.

M-am uitat în jur, fiind acum în stare să văd cum trebuie camera. Nu era câtuşi de puţin primitoare – de altfel, nici nu puteai s-o numeşti cameră de zi. Ferestrele erau bătute în scânduri, aşa că nu era de mirare că era întunecoasă. Fără îndoială că, pe vremea când funcţiona moara, încăperea în care mă aflam fusese folosită ca magazie. Nu exista cămin sau sobă şi, în afară de masă, singurele piese de mobilier erau două scaune de lemn cu spetează dreaptă, unul într-un colţ, celălalt în colţul opus al odăii. Erau, în schimb, mai multe lăzi cu sticle de vin îngrămădite lângă un perete, alături de un lung şir de sticle goale. Praful şi pânzele de păianjen drapau pereţii şi tavanul şi, cu toate că uşa de la intrare dădea direct în cameră, era limpede că Arkwright o folosea doar ca odaie de legătură pentru a ajunge în celelalte părţi ale casei.

Mi-am dat la o parte sacul din uşă, am închis-o şi am încuiat-o. Apoi am luat lumânarea de pe masă şi m-am dus la bucătărie. Fereastra de deasupra spălătorului de vase nu era închisă cu scânduri, aşa că puteam vedea că afară ceaţa era încă foarte deasă şi începuse să se însereze. Pe pervaz era cel mai mare cuţit pe care-l văzusem vreodată. Cu siguranţă nu era folosit la pregătitul mâncării! Totuşi, bucătăria era mai curată decât mă aşteptam, fără niciun fir de praf, cu farfurii, pahare şi tigăi puse ordonat în dulapurile de vase şi cu o masă micuţă şi trei scaune de lemn în mijloc. Cămara era ticsită cu brânză, şuncă şi slănină. Am găsit şi o jumătate de pâine.

În chip de cămin, am descoperit o sobă mare, cu plită, mai mult lată decât înaltă, cu două uşiţe şi un horn de fier care se curba deasupra ei, ca apoi să dispară în tavan. Uşiţa din stânga se deschidea către un lăcaş în care trona o tigaie; cea din dreapta, către un compartiment plin de lemne şi paie, gata pregătite pentru foc. Fără îndoială, acesta era singurul mijloc

de a încălzi şi de a găti într-o clădire de lemn ca asta.

Fără să mai pierd o clipă, m-am folosit de cutia cu iască pentru a aprinde focul în sobă. Bucătăria s-a încălzit repede şi m-am apucat să-mi frig trei felii generoase de slănină. Pâinea era uscată şi cam veche, dar prăjită nu era rea. N-am găsit niciun pic de unt, dar mâncarea îmi alunecă oricum pe gât foarte uşor, aşa că, în scurt timp, m-am simţit mult mai bine.

Mi s-a făcut somn, prin urmare m-am hotărât să mă duc la etaj să caut odăile de dormit, sperând să-mi dau seama care-mi fusese menită. Am luat şi lumânarea cu mine, ceea ce s-a dovedit a fi o decizie inspirată, căci scările nici că puteau fi mai întunecoase de atât. La primul etaj erau patru uşi. Prima ducea către o cameră ticsită de cutii goale, cearşafuri murdare, pături şi diverse alte lucruri de aruncat, care miroseau neplăcut a putregai şi descompunere. Pereţii aveau pete mari de igrasie; pe alocuri, maldărele de cearşafuri erau acoperite cu un strat gros de mucegai. Următoarele două uşi dădeau, fiecare, în câte un dormitor. În primul, cearşafurile boţite lăsau de înţeles că în patul acela dormise cineva; patul dintr-al doilea avea salteaua neacoperită. Acesta să-mi fi fost destinat oare? Dacă da, deja-mi doream să mă întorc la Chipenden. În afară de pat, în odaia posomorâtă şi neprimitoare nu mai exista nicio altă piesă de mobilier, iar aerul era îngheţat şi umed.

A patra cameră avea un pat dublu, mare. Aşternuturile zăceau aruncate grămadă la picioarele lui, iar cearşafurile erau şi aici mototolite. Ceva mi se părea în neregulă cu odaia aceea şi am simţit cum începe să mi se zbârlească părul de pe ceafă. M-am înfiorat, am ridicat lumânarea mai sus şi m-am apropiat de pat. Părea să fie ud; când mi-am trecut uşor degetele peste el, chiar l-am simţit îmbibat cu apă. N-ar fi putut fi mai ud nici dac-ar fi aruncat cineva câteva găleţi de apă peste el. Cum se putuse uda atât de tare? M-am întors repede şi am ieşit, închizând hotărât uşa după mine.

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai puţin îmi plăcea etajul ăsta. Mai era unul deasupra, dar cum Arkwright mă prevenise să mă ţin deoparte, m-am hotărât să-i urmez sfatul şi să dorm pe jos, în bucătărie.

Cel puţin n-aveam să mai simt umezeala, iar dogoarea sobei avea să-mi ţină de cald până dimineaţă.

Imediat după miezul nopţii însă m-a trezit ceva. Bucătăria era aproape cufundată în beznă, doar o lumină slabă mai răzbea dinspre sobă.

Oare ce mă tulburase? Să se fi întors Arkwright acasă? Dar părul de pe ceafă mi se zbârlea din nou şi mă trecu un fior. Fiind cel de-ai şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu, eu văd şi aud lucruri pe care oamenii obişnuiţi nu le percep. Arkwright îmi vorbise în scrisoare despre sufletele neîmpăcate ale morţilor, care umblau prin casă. Dacă aşa era, foarte probabil că aveam să iau curând notă de prezenţa lor.

Exact în clipa aceea, de undeva de dedesubt se auzi un huruit zdravăn, care făcu să vibreze pereţii morii. Ce să fi fost asta? Zgomotul părea chiar să devină din ce în ce mai puternic.

Eram nedumerit şi curios, dar m-am hotărât să nu mă ridic. Arkwright îmi spusese să nu fac nimic. Nu era treaba mea. Dar, chiar şi-aşa, zgomotul era înspăimântător şi supărător şi n-am mai putut să adorm la loc, oricât m-am străduit. În cele din urmă, mi-am dat seama ce auzeam – roata morii! Roata morii se învârtea! Sau, cel puţin, aşa mi se părea mie.

Apoi a izbucnit un ţipăt ascuţit şi huruitul s-a oprit la fel de brusc cum începuse. Era un ţipăt atât de sfâşietor şi plin de o asemenea suferinţă, că n-am putut să nu-mi acopăr urechile. Bineînţeles că asta nu mi-a folosit la nimic. Sunetul se auzea în continuare în capul meu – rămăşiţe din ceva ce avusese loc cu mulţi ani înainte, în această moară. Ascultam strigătul cuiva care suferea cumplit.

În cele din urmă, ţipătul s-a stins şi totul a redevenit tăcut şi liniştit. Ceea ce auzisem ar fi fost destul să-i facă pe cei mai mulţi oameni să părăsească îngroziţi casa. Eu eram însă ucenicul unui vraci şi lucruri de genul acesta făceau parte din îndeletnicirea mea, dar tot mă simţeam speriat – mai bine zis, tremuram din toate încheieturile. Arkwright spusese că nu aveam să păţesc nimic, dar aici chiar se întâmpla ceva ciudat. Ceva mai mult decât o simplă bântuire.

Cu toate acestea, treptat mi-am potolit tulburarea şi, curând, m-a luat din nou somnul.

Am dormit bine, chiar prea bine. Când m-am trezit, soarele răsărise de mult şi am descoperit că mai era cineva în

bucătărie.
— Ei, băiete! Tună un glas gros. Eşti uşor de luat pe nepregătite. Nu se face să dormi prea adânc, prin părţile astea. Nicăieri nu eşti în siguranţă!
M-am ridicat repede, ca să mă împiedic, stângaci, în propriile-mi picioare. În faţa mea era un vraci, cu toiagul în mâna stângă şi un sac în mâna dreaptă. Şi ce mai sac! Am fi încăput în el şi eu, şi magistrul meu cu totul. Apoi am observat vârful toiagului. Şi toiagul magistrului meu, şi noul meu toiag aveau lame retractabile, dar a acestuia era la vedere – un cuţit periculos, cu lama de cel puţin douăsprezece degete lungime şi şase ghimpi ascuţiţi orientaţi în jos, câte trei de fiecare parte.
— Domnul Arkwright? Am îngăimat. Eu sunt Tom Ward…
— Da, eu sunt Bill Arkwright; am ghicit şi cine trebuie să fii tu. Mă bucur să te cunosc, tinere Ward. Magistrul tău are numai vorbe bune despre tine.
Mă holbam la el, încercând să-mi alung somnul. Nu era chiar aşa de înalt ca magistrul meu, dar era mai solid, avea genul acela de constituţie vânoasă care sugerează forţa. Faţa îi era uscăţivă, avea ochi mari şi verzi şi o ţeastă surprinzător de chealã, din care nu răsărea niciun fir de păr – era ras aproape ca un călugăr. Pe obrazul stâng se vedea o cicatrice roşie, care părea să fie de la o rană recentă.
Am mai văzut, de asemenea, că avea buzele pătate în purpuriu. Vraciul nu bea, dar o dată, când fusese bolnav, delirând de febră, băuse o sticlă întreagă de vin roşu. După aceea, buzele lui avuseseră aceeaşi culoare purpurie.
Arkwright îşi sprijini toiagul de perete, lângă uşă, după care îşi puse sacul jos – când atinse podeaua bucătăriei, se auzi un clinchet de sticlă. Apoi îmi întinse mâna. I-am strâns-o.
— Domnul Gregory are o părere foarte bună şi despre dumneata, i-am spus eu, vârând mâna în buzunar şi scoţând guineea. Îţi trimite asta, ca să te ajute cu cheltuielile făcute pentru mine…
Arkwright a luat moneda, a dus-o la gură şi a muşcat-o tare. A cercetat-o îndeaproape, apoi a zâmbit şi a dat din cap în semn de mulţumire. O studiase ca să fie sigur că era o guinee adevărată, făcută din aur, şi nu vreun fals, lucru care m-a deranjat. Credea oare că magistrul meu ar fi putut încerca să-l

tragă pe sfoară? Sau mă bănuia pe mine?

— Hai să avem încredere unul în celălalt o vreme, tinere Ward, îmi zise el, şi să vedem ce se întâmplă. Hai să ne acordăm un răgaz suficient ca să avem şansa de a ne face o părere corectă unul despre celălalt.

— Magistrul meu mi-a spus că o să mă înveţi o mulţime de lucruri despre ţinutul de la nord de Caster, am continuat eu, străduindu-mă să nu-i arăt că mă enervasem după întâmplarea cu guineea. Despre lucrurile care vin din apă…

— Da, o să te învăţ şi despre asta, dar mai ales o să te călesc bine. Eşti puternic, tinere Ward?

— Destul de puternic pentru vârsta mea, am zis eu, deşi cam fără convingere.

— Eşti sigur de asta, nu-i aşa? Zise Arkwright, măsurându-mă din cap până-n picioare. Eu cred însă că o să ai nevoie de ceva mai mulţi muşchi pe tine ca să supravieţuieşti în meseria asta! Te pricepi la skandemberg?

— N-am mai încercat niciodată…

— Ei bine, poţi s-o faci acum. O să capăt astfel o idee despre ce trebuie făcut în privinţa ta. Vino-ncoace şi aşază-te! Porunci el, luând-o înainte spre masă.

Fusesem mezinul familiei, până în urmă cu trei ani, şi ratasem întrecerile frăţeşti, dar îmi aminteam skandembergul dintre fraţii mei Jack şi James la masa din bucătărie, de-acasă, de la fermă. Pe atunci, Jack câştiga întotdeauna, pentru că era mai în vârstă, mai înalt şi mai puternic. Eu aveam să fiu la fel de dezavantajat ca James în faţa lui Arkwright.

M-am aşezat cu faţa la el şi ne-am apropiat braţele stângi, încleştându-ne palmele. Ţinând cotul pe masă, braţul meu era mai scurt decât al lui. Am făcut tot ce-am putut, dar el a împins puternic şi constant şi, în ciuda tuturor eforturilor mele de a-i rezista, mi-a dat braţul pe spate până mi l-a lipit de masă.

— Asta-i tot ce poţi face? Ce-ai zice dacă-ţi dăm puţin ajutor?

Spunând acestea, s-a dus până unde-şi lăsase sacul, şi-a scos caietul de însemnări din el şi s-a întors la mine.

— Uite, pune-ţi ăsta sub cot…

Caietul lui de însemnări mi-a mai ridicat cotul de la nivelul mesei, astfel încât braţul meu avea acum aproape aceeaşi lungime cu al lui. Aşadar, când am simţit prima presiune

constantă, mi-am adunat toate puterile ca să mă opun cât de rapid am putut. Spre satisfacţia mea, am izbutit să-i împing un pic braţul înapoi şi am zărit surpriza în ochii lui, dar a contraatacat imediat, cu o forţă care mi-a culcat braţul pe masă în câteva secunde. Cu un mârâit, mi-a dat drumul la mână şi s-a ridicat, în vreme ce eu îmi frecam muşchii îndureraţi.

— A fost ceva mai bine, zise el, dar ai nevoie să-ţi întăreşti muşchii ăia, dacă vrei să supravieţuieşti. Ţi-e foame, tinere Ward?

Am dat din cap.

— Prea bine, atunci, o să pregătesc ceva pentru micul dejun, după care o să încercăm să ne cunoaştem mai bine.

Îşi deschise sacul şi scoase două sticle goale de vin şi restul proviziilor: brânză, ouă, slănină, carne de porc şi doi peşti mari.

— Ăştia au fost prinşi în dimineaţa asta! Exclamă el. Nici c-ar putea fi mai proaspeţi. O să mâncăm unul acum, iar pe celălalt, la micul dejun de mâine. Ai gătit vreodată peşte?

Am dat din cap în semn că nu.

— Păi nu, că *voi* vă permiteţi luxul să ţineţi duhul ăla domesticit, care face toate corvezile în locul vostru, comentă Arkwright, clătinând şi el din cap, dezaprobator. Ei bine, aici noi trebuie să muncim pentru noi, aşa că mai bine te uiţi la mine cum îl pregătesc pe ăsta, pentru că mâine o să faci şi tu la fel cu celălalt. Nu te superi c-o să ai de lucru şi la bucătărie, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu, i-am răspuns.

Speram doar să fiu în stare să o scot la capăt. Magistrul meu nu avea o părere prea bună despre priceperea mea la gătit.

— Atunci e-n regulă. Când o să terminăm de mâncat, îţi arăt împrejurimile. O să vedem dacă eşti atât de curajos cum te laudă magistrul tău.

CAPITOLUL 06

ÎNVĂŢĂTURILE APEI

Peştele era bun, iar în timpul mesei, Arkwright păru dornic să vorbească.

— Primul lucru pe care trebuie să-l ţii minte despre teritoriul

pe care-l apăr eu este că e plin de apă. Iar apa este foarte udă, şi asta poate fi o problemă…
Am crezut că vrea să facă o glumă, aşa că am zâmbit, dar el m-a privit cu asprime.
— Nu-i de râs, tinere Ward. În realitate, nu-i deloc de râs. Prin „udă” vreau să spun că îmbibă tot, pătrunde în pământ, în corp, ba chiar şi în suflet. Se infiltrează în întregul ţinut şi stă la baza tuturor problemelor de care ne lovim. Este un mediu la care vrăjitoarele s-au adaptat şi în care Întunericul prosperă. Noi suntem fiinţe de uscat, nu de apă. Aşadar, e foarte greu să te confrunţi cu astfel de creaturi.
Am dat din cap.
— „Se infiltrează” înseamnă acelaşi lucru ca „îmbibă”?
— Întocmai, tinere Ward. Apa ajunge peste tot şi în toate. Şi pe-aici e multă. Pentru început, avem Golful Morecambe, care seamănă cu o muşcătură zdravănă făcută de mare în coasta Comitatului. Vaduri periculoase, precum râurile adânci, străbat nisipurile mişcătoare ale golfului. Oamenii le traversează când refluxul le-o îngăduie, dar apele se umflă repede şi, uneori, sunt ascunse şi de o ceaţă deasă. În fiecare an, marea îşi ia tributul de trăsuri, cai şi călători. Dispar fără urmă… Apoi, ar mai fi lacurile, în nord. Înşelător de liniştite, în unele zile, dar foarte adânci. Şi din lacuri ies creaturi periculoase.
— Domnul Gregory mi-a spus că dumneata l-ai prins pe Spintecătorul din Coniston. Că ucisese peste treizeci de oameni înainte să faci dumneata malurile lacului sigure.
Arkwright s-a luminat la faţă.
— Da, tinere Ward. La început, ce se întâmpla era un mister care-i zăpăcise pe localnici, îmi explică el. Pândea pescari singuratici şi-i trăgea din barcă în apă. Lumea presupunea că oamenii se înecaseră, dar dacă era aşa, de ce nu le erau corpurile aduse la mal? În cele din urmă, numărul victimelor a crescut prea mult şi atunci m-au chemat pe mine. N-a fost treabă uşoară. Bănuiam că e un spintecător, dar unde să-şi fi avut bârlogul? Şi, odată golite de sânge, ce se întâmpla cu cadavrele? Ei bine, tinere Ward, îţi trebuie şi răbdare, şi stăruinţă în îndeletnicirea noastră. Până la urmă, i-am dat de urmă. Îşi avea bârlogul într-o peşteră, chiar sub malul lacului. Îşi târa victimele până la o poliţă de stâncă şi se hrănea în tihnă. Atunci, eu am săpat un tunel ca să ajung la peşteră de

pe malul de deasupra. Priveliştea dinăuntru era ca desprinsă dintr-un coşmar. Bârlogul era plin de oase şi de cadavre – carne putrezită colcăind de viermi, laolaltă cu cadavre proaspete. N-o să uit niciodată duhoarea aceea. L-am aşteptat pe spintecător trei zile şi trei nopţi, până când a sosit, în sfârşit, cu o nouă victimă. Era prea târziu să-l mai salvez pe pescar, dar pe spintecător l-am dat gata cu sare şi pilitură de fier.

— Când ne-am întâlnit cu domnul Gilbert la canal, a zis că te-ai dus în nord ca să cercetezi ce s-a întâmplat cu un cadavru găsit în apă, dar care fusese golit de sânge, ca şi alte două găsite mai înainte. Au fost şi acelea victimele unui spintecător? Încă mai e vreunul în libertate?

Arkwright se uită pe fereastră, adâncit deodată în gânduri, şi răspunse cu mare întârziere.

— Nu, de data asta a fost o vrăjitoare de apă. S-au cam înmulţit, în ultima vreme. Dar era deja departe, când am ajuns eu. O să lovească din nou, fără îndoială, şi nu putem decât să sperăm că o să-şi aleagă viitoarea victimă de undeva de mai aproape de casă, ca să am şi eu timp s-o vânez. Dar nu numai de spintecători şi de vrăjitoare trebuie să ne păzim. Mai sunt şi trombele…

Făcu o pauză, apoi mă întrebă:

— Ai auzit vreodată de trombe?

Am clătinat energic din cap.

— E o creatură foarte rar întâlnită, care trăieşte în crăpături, fie sub apă, fie în apropierea ei. În loc de o limbă obişnuită, din bot îi iese un tub osos, subţire şi ascuţit la vârf, cu care creatura poate suge sângele victimelor sale.

— Sună groaznic, am zis eu.

— Oh, chiar este, răspunse Arkwright. Se întâmplă însă ca demonica făptură să cadă, câteodată, şi ea victimă. E folosită, când şi când, de vrăjitoarele de apă în ritualurile lor. După ce tromba a băut tot sângele victimei sale – una pe care i-o aleg vrăjitoarele –, sugând din ea încet, timp de câteva zile la rând, până ce aceasta îşi dă şi ultima suflare, vrăjitoarele o mănâncă de vie. Puterea magiei sângelui astfel dobândită e de trei ori mai mare decât în cazul în care vrăjitoarea bea direct de la victimă.

Arkwright se ridică deodată în picioare şi se duse până la

spălătorul de vase, ca să ia cuţitul uriaş de pe pervazul ferestrei. Îl aduse la masă.
— Am ucis o dată o trombă cu ăsta! Zise el, aşezându-i înaintea mea. Lama asta are mult argint în aliajul ei, la fel ca şi lama toiagului meu. Am luat-o prin surprindere şi i-am retezat mâinile şi picioarele! O armă foarte folositoare, cuţitul ăsta! Şi am mai prins, tot aşa, una tânără lângă canalul ăsta, în urmă cu vreo cinci ani. Două în cinci ani lasă de înţeles că şi numărul lor a crescut.
Între timp, terminaserăm micul dejun, aşa că Arkwright îşi trase la o parte scaunul de la masă şi se bătu mulţumit pe burtă.
— Ţi-a plăcut peştele, tinere Ward?
Am încuviinţat.
— Da, mulţumesc, a fost foarte gustos.
— Piciorul unei vrăjitoare de apă e şi mai gustos, zise el. Poate o să ajungi să încerci şi tu unul, până să ţi se împlinească termenul de şase luni.
Am rămas cu gura căscată şi m-am uitat la el, înlemnit. Mânca vrăjitoare?
Dar Arkwright izbucni în râs.
— Stai liniştit, tinere Ward, ăsta e umorul meu. Chiar de-ar fi perfect fript, tot nu m-aş atinge de piciorul unei vrăjitoare, nici împuns cu prăjina de împins şlepul. Ia seama însă, câinii mei n-ar fi totuşi atât de reţinuţi – aşa cum o să afli, într-o bună zi!
M-am întrebat unde-şi ţinea câinii, căci eu nu-i văzusem şi nici nu-i auzisem.
— Vrăjitoarele de apă sunt, de fapt, problema cea mai mare prin părţile astea, continuă Arkwright. Spre deosebire de celelalte vrăjitoare, ele *pot* trece peste o apă, mai ales peste una stătătoare. Pot rămâne sub apă cu orele, fără să respire; se afundă în mâlul albiei sau în cel de pe mal, aşteptând să se ivească vreo victimă neatentă. Ai vrea să vezi una, tinere Ward?
În vară, Vraciul şi cu mine merseserăm la Pendle şi luptaserăm cu trei clanuri principale de vrăjitoare de-acolo. Fusese o luptă grea şi avuseserăm noroc să rămânem în viaţă, aşa că mi se cam luase de vrăjitoare, pentru o vreme. Probabil lucrul acesta mi s-a putut citi pe faţă, pentru că, deşi am încuviinţat cu un semn din cap, Arkwright zâmbi ironic.

— Nu pari prea entuziasmat, tinere Ward. Nu-ţi face griji, n-o să te muşte. O ţin la loc sigur, cum o să-ţi dai seama imediat! O să te conduc să-ţi prezint moara şi o să-ţi arăt şi vrăjitoarea, dar mai întâi hai să terminăm de aranjat camera în care o să dormi. Vino cu mine!

Ieşi din bucătărie şi l-am urmat la etaj, până în dormitorul cu un pat de o singură persoană, cel cu salteaua neacoperită. Am crezut că avea să-mi confirme că aia va fi camera mea, în schimb el a tras salteaua de pe pat.

— Hai să ducem asta jos! Mi-a zis el grăbit şi am cărat-o împreună până în bucătărie.

După asta, a urcat din nou, întorcându-se repede cu o boccea de cearşafuri şi pături.

— Sunt cam umede, zise, dar în bucătărie or să se usuce curând şi apoi o să le putem duce înapoi, în camera ta. Bun, acum eu am puţină treabă sus, dar mă întorc în mai puţin de o oră. Până atunci, de ce nu-ţi notezi tu prima lecţie despre vrăjitoarele de apă şi trombe? Ţi-ai luat la tine caietul de însemnări, nu?

Am dat din cap.

— Ei bine, du-te şi adu-l! Îmi comandă el.

Simţindu-i nerăbdarea, am scotocit prin sac şi m-am aşezat la masă, cu caietul, tocul şi o mică sticluţă cu cerneală în faţă, în timp ce Arkwright a urcat la etaj.

Am trecut pe hârtie tot ce mi-am putut aminti din prima mea lecţie şi apoi am început să mă întreb ce-o fi făcând Arkwright sus atâta vreme. La un moment dat, mi s-a părut că-l aud stând de vorbă cu cineva. Dar, într-adevăr, în mai puţin de o oră a coborât şi, trecând pe lângă mine, i-am simţit damful de vin. Apoi, cu un felinar într-o mână şi strângând bine toiagul în cealaltă, m-a condus în încăperea în care intrasem prima oară.

În afară de sfeşnicul pe care îl dusesem eu în bucătărie, încăperea arăta absolut la fel: un scaun într-un colţ şi altul în colţul opus, lăzi şi sticle goale de vin, masa solitară şi cele trei ferestre bătute în scânduri. Dar în lumina felinarului am descoperit ceva ce nu observasem înainte.

În partea stângă a uşii de la intrare era un chepeng. Arkwright mi-a întins toiagul, s-a aplecat şi, cu mâna liberă, a apucat de belciugul de fier şi l-a deschis. Nişte trepte de lemn

se cufundau în Întuneric şi, de jos, se auzea zgomotul pârâului curgând năvalnic prin albia lui pietruită.

— Ei bine, tinere Ward, zise Arkwright, de obicei este destul de sigur, dar fiindcă şase zile am fost departe de casă, s-ar fi putut întâmpla orice în răstimpul ăsta. Stai pe lângă mine – pentru orice eventualitate.

Cu acestea, începu să coboare, iar eu l-am urmat în bezna adâncă de sub casă, ducându-i toiagul, mult mai greu decât cele cu care eram eu obişnuit. Un iz pătrunzător de lemn ud şi putred mi-a asaltat nările şi m-am trezit nu într-o pivniţă cu podea de piatră, ci în noroiul de pe malul pârâului. În stânga noastră se vedea arcul uriaş al roţii nemişcate a morii.

— Mi s-a părut că am auzit roata învârtindu-se, azi-noapte, am murmurat eu.

Eram sigur că, de fapt, nu se învârtise, ci fusese o iluzie din ansamblul celor stârnite de ciudata bântuire, un ecou al evenimentelor ce se petrecuseră în trecut. Dar eram curios şi, într-un fel, speram ca Arkwright să-mi poată spune ce se petrecea.

În loc de asta, s-a uitat fioros la mine şi i-am văzut faţa aprinzându-i-se de mânie.

— Ţi se pare c-ar mai putea să se mişte? Urlă el.

Am clătinat uluit din cap şi am făcut un pas înapoi.

Arkwright înjură în barbă, îmi întoarse spatele şi continuă să înainteze, cu capul plecat, pe sub moară.

Curând, am ajuns la un puţ pătrat, iar Arkwright s-a oprit, cu vârful uriaşelor sale ghete depăşindu-i marginea. Mi-a făcut semn să mă apropii şi am venit lângă el, dar am avut grijă ca vârful ghetelor mele să rămână pe pământ. Puţul era închis cu treisprezece drugi de fier, aşadar nu puteai să cazi în el. Asta nu însemna totuşi că erai în deplină siguranţă. O vrăjitoare putea să scoată mâna printre drugi şi să te înhaţe de gleznă. Unele erau foarte rapide şi puternice şi se puteau mişca mai iute de cât ţi-ar fi luat să clipeşti o dată din ochi. Nu voiam să risc.

— O vrăjitoare de apă se poate ascunde în pământ, tinere Ward, aşadar, va trebui s-o împiedicăm să facă asta. Cu toate că nu-i poţi vedea decât capacul zăbrelit, ai în faţă chiar o cuşcă, de forma unui cub, cu celelalte cinci feţe îngropate în pământ.

Nu era prima oară când vedeam aşa ceva. Vraciul folosea acest tip de cuşcă pentru a ţine închise vrăjitoarele lamia, care aveau şi ele obiceiul să se ascundă în pământ.
Arkwright ridică felinarul deasupra puţului.
— Uită-te jos şi spune-mi ce vezi.
Vedeam apa reflectând lumina, iar într-o parte a puțului, o poliţă îngustă şi înnămolită. Pe ea parcă era ceva, dar nu puteam desluşi ce anume. Părea să fie pe jumătate îngropată în mâl.
— Nu văd bine, am recunoscut eu.
Arkwright oftă nerăbdător şi întinse mâna după toiag.
— Ei bine, ai nevoie de un ochi format. În lumină slabă, ai putea călca pe o creatură ca asta fără să-ţi dai seama. Şi-ar înfige dinţii în corpul tău şi te-ar târî în apă, la pieire, în câteva secunde. Poate că asta o să te ajute…
Luă toiagul de la mine şi îl coborî încet, cu lama înainte, printre doi drugi, chiar deasupra poliţei, apoi împunse brusc. Imediat izbucni un ţipăt de durere şi am zărit pentru o clipă un păr lung şi încâlcit şi nişte ochi plini de ură, iar ceva se aruncă de pe marginea poliţei în apă, împroşcând-o în toate părţile.
— Acuma o să rămână acolo, la fund, o oră întreagă sau poate chiar mai mult. Dar în mod sigur am trezit-o, nu-i aşa? Zise el, cu un zâmbet crud.
Nu mi-a plăcut c-o rănise pe vrăjitoare doar ca s-o pot vedea eu mai bine. Mi s-a părut complet fără rost – ceva ce magistrul meu n-ar fi făcut, în niciun caz.
— Ţine minte, nu e întotdeauna atât de înceată. Ştiind că voi lipsi mai multe zile, i-am pus o doză în plus de sare. Pune prea multă în apă şi s-a zis cu ea, aşadar trebuie să-ţi faci socotelile cu atenţie. Aşa o ţinem supusă. La fel procedăm şi cu trombele – şi cu orice iese din apă chioară. De-aia am un şanţ cu apă de jur împrejurul grădinii. N-o fi el prea adânc, dar concentraţia de sare este foarte mare, ca să oprească orice creatură să intre sau să iasă. Vrăjitoarea asta ar fi moartă în câteva secunde dac-ar izbuti să iasă din puţul ăsta şi-ar încerca să traverseze şanţul. Tot el opreşte şi grozăviile din mlaştină să pătrundă în grădină… în orice caz, tinere Ward, eu nu sunt la fel de milos ca domnul Gregory. El ţine vrăjitoarele în puţuri pentru că nu-i vine să le omoare, în vreme ce eu o fac doar ca să le pedepsesc. După o vreme, le scot şi le ucid.

Acum, hai să vedem dacă putem vedea ceva din tromba aia pe care am prins-o, cum ţi-am spus, lângă canal…

Mă conduse către un alt puţ, aproape de două ori mai mare ca primul. Partea de sus era acoperită, la fel ca şi la celălalt, cu drugi de fier, dar mult mai mulţi şi mai apropiaţi. N-am mai văzut nicio poliţă nămoloasă, doar apă murdară dintr-un capăt în celălalt. Mi-am dat seama însă că e foarte adânc. Arkwright s-a uitat încruntat la apă şi a clătinat din cap.

— Se pare că stă la pândă undeva la fund. E încă ascultătoare după doza mare de sare pe care am pus-o în apă. Cu trombele, cel mai bine e să le laşi în pace, să doarmă. O să mai ai destule ocazii s-o vezi în astea şase luni pe care-o să le petreci aici. Bun, acum, să vedem grădina…

— Are vreun nume? Am întrebat eu, făcând semn spre puţul vrăjitoarei, când am trecut pe lângă el.

Arkwright se opri brusc, se uită la mine şi clătină din cap. Pe faţă i se perindară fulgerător mai multe expresii, niciuna de bine. În mod limpede, spusesem o mare tâmpenie.

— E doar o vrăjitoare oarecare, zise el, pe un ton sarcastic. Oricum şi-o zice ea, nu ştiu şi nici nu-mi pasă! Nu mai pune întrebări prosteşti!

M-am înfuriat brusc şi am simţit cum îmi iau foc obrajii.

— Poate fi de folos să ştii numele unei vrăjitoare! I-am răspuns eu tăios. Domnul Gregory ţine un registru cu numele tuturor vrăjitoarelor de care a auzit sau pe care le-a întâlnit personal.

Arkwright îşi apropie faţa de-a mea aşa de mult, că răsuflarea lui acră mă izbi din plin.

— Acum nu eşti la Chipenden, băiete. În prezent, eu sunt magistrul tău şi ai să faci lucrurile ca mine. Iar dacă-mi mai vorbeşti o dată pe tonul de adineauri, te bat de te zvânt! M-ai înţeles?

Mi-am muşcat buzele ca să mă abţin de la a-i răspunde, apoi am dat din cap şi mi-am plecat privirea în pământ. Oare de ce vorbise astfel gura fără mine? Păi, în primul rând pentru că mi se păruse că nu avea dreptate. Şi-n al doilea rând, pentru că nu-mi plăcuse tonul vocii cu care *el* îmi vorbise *mie.* Dar n-ar fi trebuit să-mi dau pe faţă mânia. La urma urmelor, magistrul meu îmi spusese că Arkwright face lucrurile altfel şi că eu eram cel care trebuia să se adapteze metodelor sale.

— Urmează-mă, tinere Ward, zise Arkwright, cu vocea acum îmblânzită, o să-ţi arăt grădina.

În loc să se îndrepte spre treptele de lemn ce dădeau în camera din faţă, Arkwright se întoarse către roata morii. La început, am crezut că o să se chinuie să treacă pe lângă ea cumva, dar apoi l-am văzut descuind o uşă îngustă aflată în stânga acesteia. Am ieşit în grădină şi am văzut că, deşi se ridicase puţin, ceaţa încă se mai târa în depărtare, dincolo de copaci. Am dat un ocol complet şanţului de apă; din când în când, Arkwright se oprea să-mi mai arate câte ceva.

— Aia e Mlaştina Mănăstirii, zise el, împungând cu degetul spre sud-vest. Iar dincolo de ea e Dealul Călugărului. Să nu încerci niciodată să treci mlaştina singur – cel puţin, până nu înveţi bine pe unde s-o iei sau nu înainte de a fi studiat o hartă. Dincolo de mlaştină, mai bine spus către vest, e un mal înalt de pământ care protejează zona de fluxul din golf.

Eu mă uitam în jur, atent la tot ce-mi spunea.

— Acum, continuă el, aş vrea să mai faci cunoştinţă cu cineva…

Spunând acestea, îşi duse două degete la gură şi scoase un fluierat lung şi pătrunzător. Îl repetă şi, aproape imediat, dinspre mlaştină am auzit ceva venind în fugă spre noi. Doi câini-lupi mari îşi făcură apariţia, amândoi sărind cu uşurinţă peste şanţul cu apă. Eram obişnuit cu dulăii de la fermă, dar animalele acestea aveau o înfăţişare sălbatică şi păreau să vină drept la mine. Erau mai mult lupi decât câini şi, dac-aş fi fost singur, sunt convins că m-ar fi pus la pământ în câteva secunde. Unul era de un cenuşiu-murdar, cu dungi negre; tovarăşul lui era negru ca tăciunele, cu doar un smoc cenuşiu în vârful cozii. Aveau boturile larg căscate şi colţii gata să muşte.

Dar, la comanda lui Arkwright – *Jos!* —, se opriră imediat, se aşezară pe labele din spate şi se uitară în ochii stăpânului lor, gâfâind, cu limbile atârnându-le afară din bot.

— Căţeaua e aia neagră, zise Arkwright. O cheamă *Gheară.* Nu te întoarce cu spatele la ea – e periculoasă. Iar ăsta e *Colţ,* adăugă el, arătând către cenuşiu. E mai cumsecade din fire, dar amândoi sunt câini de pază, nu animale de companie răsfăţate. Mă ascultă pentru că-i hrănesc bine şi îmi ştiu de

frică. Primesc afecţiune doar unul de la celălalt. De altfel, sunt o pereche. De nedespărţit.

— Am crescut la o fermă. Aveam şi noi câini de pază, i-am spus eu.

— Serios? Atunci înţelegi ce vreau să spun. Nu-i loc pentru sentimente cu un câine de pază. Poartă-te corect cu ei, hrăneşte-i bine, dar, drept răsplată, pune-i să-şi câştige pâinea. Mă tem că între câinii de fermă şi ăştia doi sunt prea puţine asemănări. Noaptea, de obicei, îi ţin în lanţ, pe lângă casă, i-am învăţat să latre dacă se apropie ceva. Ziua, vânează iepuri dincolo de marginile mlaştinii şi sunt atenţi la orice ar putea ameninţa casa. Dar când plec cu vreo treabă, mă însoţesc. Odată ce-au adulmecat vreo urmă, nu se lasă până nu descoperă prada. Vânează orice-i pun eu să vâneze. Şi, dacă e nevoie, la comanda mea chiar omoară. Cum am mai spus, muncesc din greu şi sunt hrăniţi bine. Când ucid o vrăjitoare, primesc şi ei un premiu, pe lângă mâncarea obişnuită – inima acesteia. După cum ţi-a spus deja magistrul tău, asta o împiedică să se întoarcă în lumea noastră într-un alt trup şi, de asemenea, să se folosească de trupul mort ca să-şi scurme drum spre lumină. De-asta nu păstrez vrăjitoare moarte. Nu mai irosesc nici timp, nici spaţiu.

Exista o pornire brutală în Arkwright – cu siguranţă nu era omul pe care să-l superi. Când ne-am întors şi am pornit către casă, câinii ţinându-se după noi ca umbrele, am ridicat din întâmplare privirea şi am zărit ceva ce m-a surprins. Două fuioare distincte de fum se ridicau deasupra acoperişului morii. Unul trebuie să fi fost de la soba din bucătărie. Dar al doilea foc unde era? M-am întrebat dacă nu cumva venea de la odaia încuiată în care-mi fusese interzis accesul. Oare să fi fost acolo ceva sau cineva despre care Arkwright nu voia să ştiu şi eu? Apoi mi-am adus aminte de morţii care nu-şi găsiseră tihna şi cărora le îngăduia să umble prin casă. Ştiam de-acum că era iute de mânie şi eram aproape sigur că nu voia să-mi bag nasul, dar eram şi foarte curios.

— Domnule Arkwright, am început eu, politicos, pot să te întreb ceva?

— De-asta te afli aici, tinere Ward…

— E în legătură cu ceva ce ai scris în biletul pe care mi l-ai lăsat. De ce le îngădui morţilor să-ţi bântuie casa?

Din nou pe chipul lui a fulgerat mânia.

— Morţii de aici sunt din familie. Familia *mea,* tinere Ward. Şi nu vreau să discut lucrul ăsta nici cu tine, nici cu altcineva, aşa că va trebui să-ţi înăbuşi curiozitatea. Când te întorci la domnul Gregory, Întreabă-l pe el. Ştie ceva despre asta şi cu siguranţă c-o să-ţi spună şi ţie. Dar, până atunci, nu mai vreau să aud niciun cuvânt despre treaba asta. Înţelegi? E ceva despre care pur şi simplu nu vreau să vorbesc.

Am dat din cap şi l-am urmat până în casă. M-oi fi aflat eu aici ca să pun întrebări, însă primirea răspunsurilor era o cu totul altă problemă!

CAPITOLUL 07

DAU DIN PICIOARE CA BROASCA

De îndată ce s-a întunecat, am mâncat ceva, apoi Arkwright m-a ajutat să duc salteaua şi aşternuturile înapoi în camera mea. Cearşafurile erau în regulă, dar salteaua era încă umedă, deşi nici prin cap nu-mi trecea să mă plâng.

Eram obosit şi m-am culcat în mica mea odaie goală, sperând să dorm bine, dar peste vreo oră am fost trezit de aceleaşi zgomote tulburătoare pe care le auzisem şi cu o noapte înainte – huruitul greoi al roţii de moară şi ţipătul sfâşietor care-mi făcea părul măciucă. Dar, de data asta, de îndată ce ecourile s-au stins, am auzit două perechi de paşi urcând scara dinspre bucătărie.

Eram convins că Arkwright era încă în pat, aşa că am dedus că trebuiau să fie stafiile care bântuiau moara. Sunetele de paşi au ajuns la primul etaj şi au trecut prin faţa uşii dormitorului meu. Am auzit uşa camerei alăturate deschizându-se şi apoi închizându-se la loc, iar cineva s-a aşezat pe uriaşul pat dublu – cel cu aşternuturile mustind de apă. Arcurile au scârţâit ca şi cum cineva s-ar fi întors pe partea cealaltă, încercând să se aşeze cât mai comod, după care s-a lăsat o linişte deplină.

Liniştea s-a menţinut o bună bucată de timp, iar eu tocmai începusem să scap de încordare şi dădeam să aţipesc, când de dincolo de perete s-au auzit nişte voci:

— Tot nu-mi găsesc locul, se plânse un glas de bărbat. Oh, ce n-aş da să mai dorm într-un pat uscat, măcar o dată!

— Vai, îmi pare rău, Abe, răspunse o voce de femeie. Nespus de rău. N-am vrut să-ţi creez neplăceri. E de la apa din pârâul morii. Apa în care m-am înecat. Nu mai pot scăpa de ea, oricât aş încerca. Mă dor şi oasele rupte, dar rănile de la apă mă dor cel mai tare. De ce nu pleci şi mă laşi pe mine cu ale mele? Nu poate să iasă nimic bun din faptul că stăm împreună aşa.

— Să te părăsesc? Cum te-aş putea părăsi vreodată, draga mea? Ce înseamnă o neplăcere ca asta, când ne avem unul pe celălalt?

La acestea, femeia începu să plângă, umplând toată casa cu jalea şi durerea ei. Peste alte câteva clipe, s-au auzit nişte cizme grele coborând scara de la etajul de deasupra. Aceşti paşi nu aparţineau însă vreunei stafii. Crezusem că Arkwright se dusese la culcare, dar probabil că fusese la etaj, în camera aceea de sus de tot.

Străbătu palierul şi l-am auzit oprindu-se la uşa de vizavi de a mea, deschizând-o şi spunând:

— Vă rog să veniţi sus. De ce nu urcaţi în camera mea, unde v-ar fi cald şi bine? Hai să stăm de vorbă. Să-mi povestiţi ceva din zilele când eram cu toţii fericiţi, împreună.

A urmat o lungă tăcere, apoi l-am auzit urcând din nou scările. Nu le-am auzit şi pe stafii urmându-i, dar, după o vreme, de deasupra s-a auzit un murmur de glasuri, de parcă Arkwright ar fi pornit deodată o conversaţie cu cineva.

N-am putut desluşi ce spuneau, dar, la un moment dat, Arkwright a râs cu o veselie forţată. După o vreme, m-a furat somnul şi, când m-am trezit, lumina cenuşie a zorilor îmi inundase deja odaia.

Mă trezisem înaintea noului meu magistru şi am reuşit să pregătesc peştele cât să fie mulţumit. Am mâncat în tăcere. Nu mă simţeam în largul meu cu el şi chiar simţeam lipsa clipelor petrecute cu Vraciul şi cu Alice. John Gregory poate că era, uneori, cam sever, dar îmi plăcea. Când mă mai lua gura pe dinainte, mă punea la punct, ferm, e drept, dar cu siguranţă nu m-ar fi ameninţat niciodată cu bătaia.

Nu aşteptam cu prea mare tragere de inimă noile lecţii, dar m-aş fi simţit şi mai lipsit de zel dac-aş fi bănuit ce avea să urmeze.

— Ştii să înoţi, tinere Ward? Mă întrebă Arkwright, ridicându-

se de la masă.
Am clătinat din cap în semn că nu. Nu fusese nevoie să învăţ. Singurele ape de pe lângă ferma noastră erau câteva pâraie puţin adânci şi nişte bălţi, iar cel mai apropiat râu era traversat de un pod solid. Cât despre magistrul meu, John Gregory, nu-mi pomenise niciodată despre asta. Din câte aflasem, nici el nu ştia să înoate.
— Ei bine, trebuie să rezolvăm problema asta cât mai repede cu putinţă. Urmează-mă! Şi nu te osteni să-ţi mai iei şi toiagul, nu vom avea nevoie decât de al meu. De asemenea, n-or să-ţi trebuiască nici haina, nici pelerina!
L-am urmat pe Arkwright prin grădină şi de-a lungul pârâului, spre canal. Odată ajuns pe mal, se opri şi-mi arătă apa de jos.
— Pare cam rece, nu-i aşa?
Am aprobat **din** cap. Mă lua cu frig numai **Uitându-mă** la ea.
— Ei bine, acum suntem abia în octombrie, o să fie mult mai rece până la sfârşitul iernii, dar uneori n-avem de ales şi trebuie să ne aruncăm în ea. Dacă ştii să înoţi, poţi scăpa cu viaţă în părţile astea ale Comitatului. Şi ce şanse ai avea împotriva unei vrăjitoare de apă, dacă n-ai şti să înoţi? Aşadar, sări degrabă, tinere Ward, şi hai să începem! Prima parte e cea mai grea şi cu cât treci mai repede de ea, cu atât mai bine!
M-am uitat în jos, la apa mâloasă a canalului. Nu-mi venea să cred că mă punea să sar în ea. Am şovăit şi m-am întors cu faţa la el, gata să protestez, dar Arkwright a oftat şi şi-a întors toiagul, ţinându-i de lama ucigătoare. Apoi, spre totala mea uluire, s-a aplecat şi m-a împins cu putere în piept. Mi-am pierdut echilibrul şi m-am prăbuşit în canal cu un *pleosc!* Zgomotos. Şocul apei reci m-a făcut să deschid gura şi să trag aer în piept, dar cum aveam capul sub apă, aceasta mi-a năvălit pe nas şi pe gură, blocându-mi respiraţia.
Pentru o clipă, n-am ştiut încotro era suprafaţa. Înţelegând foarte clar că apa era mai adâncă decât măsuram eu în înălţime, am început să mă agit. Din fericire, mi-am scos curând capul deasupra apei şi am putut zări cerul. L-am auzit pe Arkwright strigându-mi ceva, dar, înainte să apuc să trag o dată aer în piept, m-am dus din nou la fund. Mă zbăteam, îngrozit că eram gata să mă înec, dădeam din mâini şi din picioare în toate direcţiile, încercând să mă prind de ceva – de

orice care să mă scoată de-acolo şi să mă ducă înapoi pe mal, în siguranţă.

De ce nu mă ajuta Arkwright? Nu vedea oare că mă înec? Chiar atunci am simţit că mă împunge ceva în piept, aşa că am întins mâna şi m-am apucat zdravăn. Ţinându-mă cu îndârjire, am simţit că sunt scos din apă. În clipa următoare, cineva şi-a vârât degetele în părul meu şi m-a tras la suprafaţă.

Mă aflam lângă mal, şi m-am uitat în sus, la Arkwright, care rânjea. Am încercat să vorbesc, să-i spun pe şleau ce gândeam în momentul ăla. Ce tâmpenie mai era şi asta? Încercase să mă înece! Dar încă mă sufocam şi gâfâiam să-mi recapăt suflul, iar din gură-mi ieşea numai apă, în loc de vorbe.

— Ascultă, tinere Ward, când cineva vrea să se ducă la fund, cel mai simplu mijloc este să ia în braţe un pietroi, ca greutatea acestuia să-l poarte repede în adânc. Tu n-ai să te duci la fund, fiindcă ţi-e mai uşor să pluteşti decât să te scufunzi. Corpul tău pluteşte de la sine. Tot ce trebuie să faci este să-ţi ţii capul sus, ca să poţi respira şi să înveţi câteva mişcări. Ai văzut cum dă o broască din picioare? Mă întrebă el.

M-am holbat la el, nedumerit. Abia atunci am fost în stare să-mi umplu cum trebuie plămânii cu aer. Era aşa de bine să pot respira, că nimic altceva nu mai conta.

— O să te trag prin apă cu toiagul meu, tinere Ward, iar tu o să dai din picioare ca broasca. De braţe o să ne ocupăm mâine…

Am vrut să las toiagul şi să mă caţăr pe mal, dar, mai înainte de-a apuca să fac vreo mişcare sau să protestez, Arkwright începu să meargă spre sud, de-a lungul malului, trăgând după el toiagul cu mâna stângă, aşa că am fost silit să-l urmez.

— Dă din picioare! Îmi porunci el.

I-am îndeplinit ordinul. Frigul îmi intrase până-n măduva oaselor, aşa că trebuia să mă mişc, ca să nu îngheţ. După câteva sute de metri, schimbă direcţia.

— Dă-i, dă-i, dă-i! Haide, tinere Ward, poţi mai mult de-atât! Mai tare! Închipuie-ţi că te urmăreşte o vrăjitoare de apă!

După vreun sfert de ceas, m-a scos din apă. Eram înţepenit de frig şi murat tot, iar din ghete îmi ţâşnea apă murdară. Arkwright se uită în jos, la ele, şi clătină din cap.

— Fireşte, înotatul ar fi mult mai simplu fără ghetele astea grele, dar s-ar putea să nu ai timp să ţi le scoţi. Oricum, hai să ne întoarcem la moară, ca să te usuci.

Mi-am petrecut restul dimineţii înfofolit într-o pătură, la gura sobei, ca să-mi încălzesc corpul. Arkwright m-a lăsat singur şi a petrecut multă vreme în odaia de sus. Nu-mi plăcea deloc metoda pe care o folosise ca să mă înveţe să înot şi, de bună seamă, îmi pierise tot cheful pentru următoarea lecţie.

După-amiaza târziu, m-a dus în grădină, de data asta spunându-mi să-mi iau şi toiagul. S-a oprit într-un luminiş şi s-a întors deodată să mă înfrunte.

M-am uitat la el, amuţit. Îşi ţinea toiagul ridicat la patruzeci şi cinci de grade, ca şi cum ar fi vrut să mă împungă cu el sau să se apere. Dar apoi îl suci iarăşi cu lama spre el şi cu mânerul spre mine.

— Întoarce-ţi şi tu toiagul cum am făcut eu! Îmi porunci. Fără îndoială că lama ta va rămâne în lăcaşul ei, dar n-am vrea să se întâmple ceva neprevăzut, nu-i aşa? Acuma, hai, încearcă să mă loveşti! Hai să vedem din ce eşti plămădit!

L-am atacat de câteva ori, fără prea mare tragere de inimă, dar el mi-a parat fiecare lovitură.

— Asta-i tot ce poţi? Vreau să văd ce ştii să faci ca să-mi dau seama cum să te ajut să-ţi îmbunătăţeşti tehnica. Hai, încearcă. Nu-ţi face griji, n-o să mă răneşti. Domnul Gregory spunea că eşti bun. Hai să vedem ce poţi face…

Aşa că m-am străduit. Chiar m-am străduit. Am lovit stânga-dreapta cât am putut de repede, până când mi s-a tăiat răsuflarea, şi la sfârşit am încercat să-l împung – o manevră specială, pe care o învăţasem de la magistrul meu: fandezi cu toiagul într-o mână, dar îl treci rapid în cealaltă. Era o figură care-mi salvase viaţa când mă luptasem cu Grimalkin, vrăjitoarea asasină. Eram sigur c-o să trec de garda lui Arkwright, dar când am dat să-l împung, mi-a culcat toiagul într-o parte cu uşurinţă.

Părea însă mulţumit că, în sfârşit, încercasem tot ce ştiam şi a început să-mi arate cum să-mi aşez piciorul ca să-mi fie mai uşor la fandări. Am continuat aşa până s-a întunecat aproape de tot şi atunci a dat semnalul de oprire.

— Ei bine, tinere Ward, ăsta a fost doar începutul. Să dormi bine în noaptea asta, pentru că mâine va fi mai greu. O să

începi lucrând cu lupii. Apoi o să ai parte de a doua lecţie de înot la canal, urmată de alt exerciţiu de luptă. Data viitoare o să încerc eu să te lovesc *pe tine*! Să sperăm că te poţi apăra, altminteri o să te alegi cu o vânătaie sănătoasă pentru fiecare tentativă de apărare ratată.

Am intrat în casă pentru o binemeritată cină. Fusese o zi grea, ca să spun doar atât, dar trebuia să recunosc un lucru. Or fi fost metodele lui Arkwright dure, dar el era un profesor bun. Simţeam că învăţasem deja multe.

CAPITOLUL 08

NEVASTA PESCARULUI

S-a întâmplat ca, a doua zi, să nu mai am parte de nicio lecţie. Nici nu ne terminaserăm bine micul dejun, când în depărtare s-a auzit dangătul unui clopot. A bătut de trei ori.

— Sună a necazuri, observă Arkwright. Ia-ţi toiagul, tinere Ward. Hai să mergem să vedem despre ce-i vorba…

M-a condus prin grădină, peste şanţul cu apă, spre canal. Un bărbat trecut de vârsta mijlocie aştepta lângă clopot, strângând la piept o bucată de hârtie.

— Deci te-ai hotărât… îi zise Arkwright când ajunserăm mai aproape de el.

Omul dădu din cap. Era înalt şi slab, cu smocuri de păr cenuşiu, încărunţit, la tâmple. Arăta de parcă prima pală de vânt mai sănătoasă l-ar fi putut lua pe sus. Ţinea hârtia astfel ca Arkwright s-o poată vedea. Pe foaie erau trecute nouăsprezece nume într-o parte şi trei în cealaltă.

— Am votat ieri, zise el, cu un scâncet tânguitor în glas. Aproape toţi au zis da. Nu vrem s-o ştim locuind lângă noi. Nu-i cinstit. Nu-i cinstit deloc…

— V-am mai spus şi data trecută, îl repezi Arkwright, nervos. Nici măcar nu suntem siguri că ea este. Au copii?

Slăbănogul clătină din cap.

— N-au, dar câinii tăi or să ştie dacă ea e, nu-i aşa? Or să fie în stare s-o descopere?

— Probabil, dar nu-i întotdeauna atât de simplu. În orice caz, o să vin să rezolv problema – într-un fel sau altul.

Omul a dat din cap şi a pornit repede de-a lungul canalului.

Când a dispărut din vedere, Arkwright a oftat.

— Nu-i una dintre misiunile după care mă dau în vânt, asta de-acu'. Un grup de oameni *de bine* – zise el, apăsând cu sarcasm pe „de bine" –, dintr-un sat mai dinspre nord, crede că un localnic pescar trăieşte cu o kelpie. Se frământă de aproape un an, încercând să ajungă la o concluzie. Acum vor să mă ocup eu de ea.

— O *kelpie*? Asta ce-i? Am întrebat eu.

— O kelpie este o creatură care-şi poate schimba forma; mai e cunoscută şi ca „femeia-focă", tinere Ward. De obicei, îşi petrece viaţa în mare, dar uneori se îndrăgosteşte de câte-un pescar – probabil zărindu-l când e în larg, cu barca, sau când îşi cârpeşte năvoadele. Cu cât i se aprind mai tare călcâiele după el, cu atât înfăţişarea ei devine mai omenească. Preschimbarea durează o zi, cel mult – şi transformarea în femeie e perfectă –, timp în care se arată ca o femeie foarte frumoasă. Pescarul, de obicei, se înamorează până peste urechi de cum dă cu ochii de ea şi o ia de nevastă. Nu pot avea copii, dar, în afară de asta, căsătoria lor e fericită. Eu nu văd niciun rău în treaba asta, dar dacă există vreo plângere, trebuie să iau măsuri. Face parte din îndeletnicirea mea. Trebuie să-i ajut pe oameni să se simtă în siguranţă. Asta înseamnă că va trebui să folosesc lupii. Uneori, o kelpie trăieşte printre oameni ani de-a rândul, fără să atragă asupra ei nici umbră de îndoială. De cele mai multe ori, nevestele sunt cele care îi stârnesc pe bărbaţi să se plângă de vreo kelpie. Devin geloase. Vezi tu, pe lângă faptul că e deosebit de frumoasă, o kelpie aproape că nu îmbătrâneşte.

— Şi pescarul… dacă nevasta lui e o kelpie, el are cunoştinţă de asta? Am întrebat eu.

— După o vreme, unii îşi dau seama. Dar nu se plâng…

Spunând acestea, Arkwright ridică din umeri şi slobozi un fluierat prelung şi ascuţit. Aproape numaidecât îi răspunse un lătrat îndepărtat şi câinii veniră în goană, cu boturile căscate ameninţător. Curând, Arkwright ne conducea către miazănoapte, pe malul canalului, cu Gheară şi Colţ escortându-l, gâfâind cu limbile scoase, şi cu mine la câţiva paşi în urmă. Nu după mult timp, l-am ajuns pe săteanul mesager, dar Arkwright n-a schiţat nici măcar un salut.

Nu-mi plăcea deloc misiunea asta şi, oricât de nemilos ar fi

putut părea, nici Arkwright nu era prea bucuros, într-un fel, kelpia îmi amintea de lamia – şi acestea îşi puteau schimba, în timp, înfăţişarea, luând chip omenesc. M-am gândit la Meg, vrăjitoarea lamia pe care magistrul meu o iubise odinioară. Cum s-ar fi simţit dac-ar fi pornit cineva cu câinii după ea? Probabil la fel cum avea să se simtă şi pescarul când avea să vadă că veniserăm după nevasta lui. Se părea că şi mama mea era o lamia, la fel ca surorile ei, şi ştiam cum s-ar fi simţit tata dacă ar fi fost vânată astfel. Toată povestea asta mă făcea să mă simt foarte prost. Dacă nevasta pescarului nu făcea rău nimănui, de ce trebuia vânată?

Am părăsit canalul, luând-o spre apus, către ţărm, iar peste puţin timp, o fâşie întinsă şi netedă de nisip a apărut în faţa ochilor noştri. Ziua era geroasă – nicio picătură de căldură în razele soarelui, deşi scânteia orbitor pe marea din depărtare. Făcând un ocol mare ca să mă feresc de câini, am venit lângă Arkwright. Eram curios şi trebuia să-i pun câteva întrebări.

— Kelpiile au vreo putere? Am început eu. Folosesc magia neagră?

El clătină din cap, evitând să se uite la mine.

— Singura lor putere adevărată este aceea de a-şi schimba înfăţişarea, răspunse el, posomorât. Odată ce-au luat formă omenească, dacă sunt ameninţate, se pot preface înapoi în câteva minute.

— O kelpie aparţine Întunericului? Am stăruit eu.

— Nu de la bun început, răspunse el. Sunt aidoma oamenilor, în privinţa asta – pot merge fie pe o cale, fie pe cealaltă.

Curând intram într-un cătun cu doar vreo şapte case, unde se simţea în aer miasma slabă a peştelui stricat. Se vedeau plase de pescuit şi vreo două bărci mici, dar nici urmă de locuitori. Nici măcar perdele mişcate pe la vreo fereastră. Probabil îl văzuseră pe Arkwright venind şi se ferecaseră dinadins în case.

După ce-am ieşit din cătun, am văzut o colibă singuratică şi, pe o movilă în spatele ei, un om cârpindu-şi plasa de pescuit. În faţa colibei, la marginea fâşiei de nisip, o frânghie de rufe se întindea de la un cârlig de metal bătut în perete, lângă uşa de la intrare, până la un stâlp de lemn. Rufele fluturau numai pe jumătate din frânghie. O femeie ieşi din colibă cu braţele

pline de haine ude, pe care începu să le atârne la uscat.

— Ei bine, hai să vedem cum stă treaba, mârâi Arkwright, fluierând încetişor.

Imediat, cei doi câini ţâşniră înainte.

— Nicio grijă, tinere Ward, continuă el, sunt bine dresaţi. Dacă e femeie-femeie, nici n-or să se atingă de ea!

Deodată, o luă la fugă spre colibă, iar în clipa aceea, pescarul îşi ridică privirile din plasa lui şi se ridică. Avea părul alb şi părea destul de bătrân. Atunci am văzut că vraciul nu fugea către femeie – ţinta lui era pescarul. Femeia era însă a câinilor. Când ne văzu, se întoarse, scăpă rufele pe jos, îşi suflecă fustele deasupra genunchilor şi o zbughi către mare.

Fără voia mea, am început şi eu să alerg, luându-mă după câini şi prada lor. Deci era într-adevăr o kelpie? Dacă nu, de ce fugea? Probabil vecinii erau răzbunători şi se aştepta la necazuri din partea lor. Sau poate că-i era pur şi simplu frică de câini – unii oameni se tem. Iar Colţ şi Gheară ar fi speriat pe oricine. Însă faptul că o luase la fugă drept spre mare îmi tăiase curajul.

Părea tânără – cu mult mai tânără decât pescarul, destul cât să-i fie fiică. Acum ne apropiaserăm de ea, în ciuda faptului că alerga de-i sfârâiau călcâiele, cu părul fluturându-i în urmă. Părea că n-are nicio şansă de a-i întrece pe Colţ şi pe Gheară. Marea era încă destul de departe. Dar atunci am observat canalul – se-ntindea drept în faţa noastră. Era ca un râu care traversa plaja, iar fluxul pătrundea năvalnic prin albia lui, dinspre vest. Apa învolburată părea deja adâncă. Gheară era chiar la călcâiele femeii acum, cu botul căscat larg, când ea făcu deodată un efort şi mări viteza, aproape lăsându-l pe câine pe loc.

Apoi începu să-şi smulgă din fugă hainele de pe ea şi se aruncă drept în apă. Am ajuns şi eu la marginea canalului şi m-am uitat în jos, la torent. Nu era nici urmă de ea. Se înecase? Prefera să moară astfel decât să fie sfâşiată de câini?

Animalele urlau, gonind pe lângă mal, dar fără să intre în apă. Apoi, o faţă şi doi umeri se iviră pentru o fracţiune de secundă deasupra apei. Femeia s-a uitat înapoi, spre mine, şi atunci am ştiut…

Nu mai era o faţă omenească. Ochii îi erau bulbucaţi, pielea lucioasă. Fusese într-adevăr o kelpie, iar acum se afla în

siguranţă, în apa în care se născuse. Dar mă mira purtarea lupilor. De ce n-o urmăriseră şi în canal?

Kelpia înota acum cu putere în josul acestuia, împotriva fluxului, îndreptându-se spre largul mării. I-am urmărit, câteva momente, capul care juca deasupra valurilor, până când a dispărut din vedere. Atunci m-am întors, mergând agale către colibă, cu lupii după mine, abătuţi şi pleoştiţi. În depărtare, l-am putut vedea pe Arkwright, care-l ţinea strâns în braţe pe bărbat. Îl oprise să sară în ajutorul nevestei sale.

Când m-am apropiat, Arkwright i-a dat drumul omului, care a început să dea nebuneşte din mâini. Ajuns lângă el, mi s-a părut mai bătrân ca înainte.

— Ce rău am făcut? Ce rău? Se tânguia pescarul, cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji. Viaţa mea s-a sfârşit acum. Doar pentru ea trăiam. Aproape douăzeci de ani am fost împreună… şi voi le-aţi pus capăt, aşa… Şi de ce? Din cauza clevetelilor câtorva invidioşi, aşa-numiţi vecini? Ce soi de oameni sunteţi voi? Ea era blândă, şi bună, şi n-ar fi făcut rău nimănui!

Arkwright clătină din cap, dar nu-i răspunse. Îi întoarse spatele şi am pornit împreună către cătun, dincolo de care se adunau nori negri şi grei de ploaie. Când ne-am apropiat, uşile au început să se deschidă şi perdelele să se mişte la ferestre. Cu toate acestea, o singură persoană a ieşit în drum – omul costeliv care trăsese clopotul, chemându-ne la această misiune nefericită. Se apropie şi-i întinse lui Arkwright un pumn de monede. Părea că sătenii făcuseră colectă ca să-i plătească magistrului meu. Plata era surprinzător de promptă, dacă mă gândesc că John Gregory rareori primea banii imediat ce-şi încheia misiunea. Adesea trebuia să aştepte luni de-a rândul – uneori chiar şi până după următoarea recoltă.

Am crezut, pentru o clipă, că Arkwright n-o să ia banii. Chiar şi atunci când i-am văzut în mâna lui, părea mai curând gata să-i arunce omului în faţă decât să-i vâre în buzunar. Însă i-a luat şi, fără niciun cuvânt, şi-a văzut de drum.

— Dar ea n-o să se întoarcă, acum că noi am plecat? L-am întrebat, în timp ce ne îndreptam spre canal.

— Nu se întorc niciodată, tinere Ward, răspunse Arkwright, întunecat la faţă. Nimeni nu ştie de ce, dar o să petreacă ani buni în mare de acum încolo. Poate o să rămână acolo pentru

tot restul zilelor ei. Cel puţin dacă nu pune ochii pe alt om. Sau poate că va sta singură, în larg…

— De ce n-au urmărit-o câinii în apă? L-am mai întrebat eu.

Arkwright dădu din umeri.

— Dac-ar fi prins-o de la bun început, ar fi moartă acum, nu te îndoi de asta. Dar în elementul ei e foarte puternică, se poate apăra de minune. Lăsată în pace, nu face niciun rău, iar eu nu-mi pun niciodată câinii să rişte degeaba. Altfel stau lucrurile cu o vrăjitoare de apă, când mă aştept ca lupii mei să-şi pună viaţa la bătaie. Dar pentru o femeie-focă, de ce s-ar osteni? Nu reprezintă o ameninţare pentru nimeni. Acum a plecat, iar sătenii se vor simţi mai în siguranţă în paturile lor, la noapte. Aşadar, noi ne-am făcut datoria.

Mie mi se păruse o cruzime şi mă simţeam foarte prost că trebuise să iau parte la ceea ce mi se păruse o intervenţie complet inutilă. Pescarul şi kelpia trăiseră împreună aproape douăzeci de ani, iar acum omul avea în faţă doar singurătatea şi o bătrâneţe amară. Mi-am jurat în sinea mea, în clipa aceea, că, atunci când voi deveni vraci, vor fi misiuni pe care nu le voi îndeplini.

CAPITOLUL 09

TROSC-PLEOSC

Am ajuns înapoi la moară pe la începutul după-amiezii, exact când a început şi ploaia. Sperasem că o să mâncăm, dar Arkwright mi-a spus să-mi iau carnetul de însemnări şi să mă aşez la masa din bucătărie. Părea că avea să-mi predea o lecţie.

L-am aşteptat o bună bucată de vreme. În cele din urmă, a apărut din prima cameră ţinând strâns un felinar aprins şi o sticlă de vin roşu, pe jumătate golită. Băuse oare deja atâta vin? Era mai întunecat decât un nor de furtună şi nu părea nici pe departe dispus să-mi ţină vreo lecţie.

— Scrie ce te-am învăţat în dimineaţa asta, îmi zise, aşezând felinarul în mijlocul mesei.

L-am privit cu mirare. Era cam Întuneric în bucătărie, dar mai puteam încă să lucrez la lumina zilei. Apoi a luat o înghiţitură zdravănă de vin din sticlă, privind pe fereastra mohorâtă din bucătărie ploaia torenţială ce făcea să se reverse o cascadă

de apă de pe acoperiş.

Cât am scris la masă, în conul larg de lumină galbenă, Arkwright a stat cu ochii pironiţi pe fereastră, luând, din când în când, câte-o duşcă din sticla lui. Până am terminat eu de notat tot ce aflasem despre kelpii, aproape că o golise.

— Gata, tinere Ward? Întrebă el, când lăsai tocul jos.

Am dat din cap în semn că da şi i-am zâmbit, dar nu mi-a răspuns în acelaşi fel. În schimb, a scurs şi ultima picătură de vin din sticlă şi a reintrat în priză.

— În cazul ăsta, cred că e timpul pentru trosc-pleosc! Ia-ţi toiagul şi vino cu mine!

Am rămas cu gura căscată şi m-am uitat la el, uluit. Eram foarte tulburat. Nu-mi plăcuse sclipirea aspră, crudă, din ochii lui. Îşi înşfăcă toiagul şi felinarul şi porni hotărât, legănându-şi umerii agresiv, aşa că mi-am luat şi eu toiagul şi m-am grăbit să-l ajung din urmă.

M-a condus prin bucătărie şi de-a lungul culoarului până la uşa din capăt. Aceasta era prevăzută cu doi drugi grei, cu care putea fi baricadată, dar amândoi erau acum daţi la o parte.

— Ai mai intrat vreodată aici, tinere Ward?

Am negat din cap, iar Arkwright deschise uşa şi coborî vreo două trepte în Întuneric. L-am urmat, iar el a atârnat felinarul de un cârlig din mijlocul tavanului.

Primul lucru ce mi-a sărit în ochi a fost acela că încăperea nu avea ferestre. Avea cam trei metri pe trei şi era situată ceva mai jos decât restul casei, cu dale de piatră în loc de duşumea.

— Ce-i aia „trosc-pleosc”? Am întrebat, crispat.

— Aşa numesc eu exerciţiile practice. Te-ai antrenat în aruncarea lanţului în grădina domnului Gregory şi ţi-ai pus toiagul în acţiune împotriva unui trunchi uscat de copac. Ieri, am făcut împreună un pas înainte, când ai încercat să mă loveşti şi ai dat greş. Dar acum e timpul să trecem la ceva mai dureros. O să fac tot ce pot ca să te lovesc cu toiagul. Fără îndoială c-o să te alegi cu vreo câteva vânătăi, dar o să deprinzi, deopotrivă, şi tehnici folositoare de luptă. Vino, tinere Ward! Hai să vedem din ce aluat eşti făcut!

Spunând acestea, îşi repezi toiagul spre mine, ţintindu-mi capul. M-am dat un pas înapoi, chiar la ţanc, fiindcă măciulia grea a trecut la doar câţiva centimetri de nasul meu. S-a

năpustit din nou asupra mea şi m-am văzut silit să dau înapoi.
Vraciul mă punea adesea să exersez, antrenamentul fizic fiindu-mi necesar în lupta împotriva Întunericului. Pregătit şi supravegheat de magistrul meu, repetam mişcările până cădeam lat de oboseală. Dar truda asta îmi prinsese bine, în cele din urmă. În mai multe situaţii periculoase, îmi salvase pielea. Însă nu luptasem niciodată împotriva *lui*, nu ne încrucişaserăm niciodată toiegele. Iar Arkwright băuse din nou, ceea ce se părea că-l făcea şi mai iute la mânie.
Atacă rapid, a doua oară, lovind cu toată puterea. Am izbutit să-i parez lovitura la timp, contactul făcându-mi însă braţul să se zdruncine din umăr. Mă roteam la stânga, contrar acelor ceasornicului, retrăgându-mă cu prudenţă, întrebându-mă dacă chiar avea de gând să mă bată sau doar mă silea să exersez.
Răspunsul nu s-a lăsat aşteptat. A fandat la dreapta, apoi şi-a repezit toiagul într-un arc scurt de cerc şi m-a nimerit în umărul stâng. Şocul izbiturii a fost atât de cumplit, că am scăpat imediat toiagul din mână.
— Ridică-ţi toiagul, tinere Ward! Nici n-am început să luptăm bine…
Mâna stângă îmi tremura în clipa în care mi-am apucat toiagul. Umărul îmi zvâcnea dureros şi aveam furnicături în tot braţul.
— … că tu eşti deja în încurcătură. Dac-ai fi făcut exerciţii şi te-ai fi pregătit pentru această situaţie, acum ai fi putut să lupţi cu mâna dreaptă!
Mi-am ridicat toiagul în apărare, apucându-l cu amândouă mâinile, ca să nu mai tremure. Trei lovituri rapide, una după alta, date cu sete – trei trosnete crâncene de lemn pe lemn. Abia de-am reuşit să le blochez. Dacă le-aş fi ratat, m-ar fi nimerit în cap sau pe corp. Arkwright respira mai repede acum, faţa îi era roşie de furie, ochii bulbucaţi, gata să-i iasă din orbite, şi venele de pe tâmple umflate. Arăta de parcă ar fi vrut să mă omoare – se năpusti cu ferocitate asupra mea, o dată, încă o dată, şi încă o dată, până ce am pierdut socoteala loviturilor parate. Şi, cu toate acestea, eu încă nu-l atinsesem niciodată şi începusem să clocotesc de mânie. Ce fel de om mai era ăsta? Aşa înţelegea un vraci să-şi antreneze ucenicul?
Îmi era superior ca forţă. El era bărbat, iar eu, doar un puşti.

Dar poate că aveam şi eu, totuşi, un avantaj asupra lui: viteza…

Tot ce trebuia să fac era să-mi încerc norocul. Nici nu-mi prinsese bine contur gândul acesta în minte, că mi s-a şi ivit prilejul. Arkwright şi-a repezit toiagul spre mine, dar m-am ferit. Şi-a pierdut puţin echilibrul – probabil de la vinul băut – şi s-a întins cât era de lung, iar eu l-am izbit cu putere în umăr, ca răsplată pe măsură pentru lovitura pe care mi-o dăduse mai devreme.

Dar Arkwright nu şi-a scăpat toiagul, ci s-a întors şi m-a atacat mai îndârjit ca niciodată. O lovitură m-a nimerit în umărul drept, apoi alta în acelaşi braţ, şi toiagul *meu* a fost cel care s-a rostogolit pe dalele de piatră. Următorul lucru de care-mi aduc aminte a fost că şi-a repezit toiagul spre capul meu. Am încercat să fac un pas înapoi, dar m-a trosnit fulgerător în frunte şi am căzut în genunchi.

— Ridică-te, mi-a zis, uitându-se în jos, la mine. Nu te-am lovit chiar atât de tare. Doar o mică atenţionare, ca să-ţi arăt ce s-ar fi putut întâmpla într-o luptă adevărată. Lovitura asta din urmă ar fi putut să însemne sfârşitul zilelor tale. Viaţa e dură, tinere Ward, şi sunt puzderie de vrăjmaşi colo, afară, cărora le-ar plăcea la nebunie să te vadă la doi metri sub pământ. Datoria mea e să te antrenez bine. Datoria mea e să mă asigur că ai pregătirea necesară ca să-i opreşti! Chiar dacă te va costa câteva cucuie, asta el E-un preţ care merită plătit!

M-am simţit nespus de uşurat când, în cele din urmă, a declarat lecţia încheiată. Ploaia încetase şi s-a dus să verifice canalul în partea de sud, luându-şi câinii cu el. Mi-a spus să repet substantivele şi verbele latineşti cât lipsea. Mie mi se părea că nu voia să mă aibă pe cap şi ar fi fost foarte bucuros dacă m-aş fi întors la Vraci.

Ascultător, am lucrat la verbele mele o vreme, dar îmi era greu să mă concentrez. Atunci, am auzit un zgomot, undeva sus. Să fi venit de la primul etaj ori de la cel de deasupra…? Am ascultat cu atenţie, la baza scării. După vreo câteva momente, s-a auzit din nou. Nu erau nici paşi, nici bufnituri şi nici pocnituri – nu-mi prea puteam da seama, de fapt, ce fel de zgomot era. Un soi de scrâşnet. Era cineva sus? Sau o fi fost una dintre stafiile pe care le mai auzisem şi-n nopţile dinainte? Stafia cuiva din familia lui Arkwright?

Ştiam că nu e înţelept să mă duc la etaj – noului meu magistru cu siguranţă nu i-ar fost pe plac, dar mă plictisisem şi eram curios şi, pe deasupra, furios pe Arkwright pentru lovitura pe care mi-o dăduse în cap. O numise el „o mică atenţionare”, dar fusese mai mult decât atât. Şi, în plus, mă săturasem de el şi de secretele lui.

Cum era plecat, ceea ce nu ştia n-avea cum să-l supere, aşa că am început să urc încet scările, treaptă după treaptă, încercând să fac cât mai puţin zgomot cu putinţă. Ajuns pe palierul de la primul etaj, exact vizavi de dormitorul cu pat dublu, m-am oprit puţin şi am ascultat cu atenţie. Mi s-a părut că aud un foşnet slab dinăuntru. Am deschis încet uşa şi am intrat în odaie, dar s-a dovedit a fi goală. Aşternuturile erau în continuare răvăşite în jurul patului. Am atins iar, uşor, cearşafurile cu degetele. Salteaua era la fel – mustea de apă. Doar că astăzi, cearşafurile păreau trase ceva mai jos.

M-am înfiorat, am părăsit în goană încăperea şi am aruncat o privire şi-n celelalte trei. Nimic nu părea schimbat. Stăteam în pragul odăii mele, când am auzit din nou zgomotul acela. Venea de la etajul de deasupra.

Prin urmare, de-acum arzând de curiozitate, am urcat repede scara. Pe următorul palier nu era decât o uşă. Am apăsat pe clanţă şi am descoperit că era încuiată. Ar fi trebuit să fac stânga-mprejur şi să cobor scările chiar atunci. La urma urmelor, Arkwright mă prevenise stăruitor să mă ţin departe de odaia asta. Dar eram atât de pornit din pricina felului în care se purtase cu mine – şi asta, şi pentru că refuza deseori să-mi răspundă la întrebări –, încât, cedând impulsului de moment şi un pic supărat, mi-am scos cheia specială din buzunar şi am descuiat uşa.

Odată intrat, am fost surprins de mărimea odăii. Era imensă, cum am văzut în lumina celor două lumânări groase. Podeaua era cât toată suprafaţa casei. Al doilea lucru pe care l-am observat a fost aerul, cald şi uscat. Era şi aici o sobă, de două ori mai mare decât cea de jos, din bucătărie, care duduia de căldură. Lângă ea se afla un coş mare de cărbuni, din care ieşeau un vătrai şi o pereche de cleşti.

Doi pereţi erau acoperiţi de rafturi cu cărţi – aşadar, Arkwright chiar avea o *bibliotecă* a lui. Duşumeaua era dintr-un lemn întunecat, foarte bine lustruit, iar în faţa celor trei

scaune din jurul sobei se afla un covoraş dintr-o piele de miel. În clipa aceea am observat ceva în colţul cel mai îndepărtat al odăii…

La prima vedere, am crezut că lumânările erau aşezate pe două măsuţe ovale. Dar m-am înşelat. De fapt, erau două sicrie, unul lângă altul, fiecare aşezat pe o capră de lemn. Am înaintat către ele, simţind cum părul de pe ceafă începea să mi se ridice. Odaia devenise treptat foarte rece, sau aşa mi se părea, semn că morţii care nu-şi găsiseră pacea se apropiau. M-am uitat la sicrie şi am citit plăcuţele de alamă. Pe cea dintâi scria:

Abraham Arkwright

Spre deosebire de sicriul acesta, curat şi lustruit de părea aproape nou, lemnul celui de-ai doilea era putred şi acoperit cu mucegai; spre uimirea mea, chiar puteam vedea cum ieşeau aburi din el în aerul din odaie. Plăcuţa de alamă era coclită şi doar cu mare greutate am izbutit să desluşesc ce era gravat pe ea:

Amelia Arkwright

Imediat sub plăcuţă, am descoperit un cerculeţ subţire de aur, aşezat pe lemn. Părea să fie o verighetă. De bună seamă, a Ameliei.

Am auzit două zgomote în spatele meu: un clinchet de metal pe metal, apoi uşiţa de la sobă deschizându-se.

M-am răsucit imediat şi am văzut uşiţa dată de perete şi vătraiul răscolind tăciunii aprinşi. Ăsta era zgomotul pe care-l auzisem din bucătărie. Scrâşnetul şi râcâitul vătraiului aţâţând jarul!

Înfricoşat, m-am întors imediat, cu gândul să părăsesc imediat odaia şi să cobor în fugă scările. Ce soi de stafie mai era şi asta? Duhurile puteau mişca obiectele, puteau arunca bolovani şi stânci, puteau sparge farfurii şi azvârli cu tigăile printr-o bucătărie. Dar nu stafiile. Cu siguranţă, nu stafiile. Toată puterea lor se mărginea, de obicei, la speriatul oamenilor, foarte rar ajungând să-i ducă pe cei mai slabi de înger în pragul nebuniei. Stafiile nu puteau să-ţi facă rău fizic.

Uneori te mai trăgeau te păr; stafiile sugrumătoare îşi înfigeau mâinile în gâtul tău şi începeau să strângă. Dar acesta era un spirit cu totul altfel decât cele despre care învăţasem eu sau pe care le mai întâlnisem. Ridicase vătraiul greu din coşul cu cărbuni, deschisese uşiţa sobei şi începuse să aţâţe focul!

Ceea ce a urmat a fost şi mai rău. În capul scării, în hol, mă aştepta Arkwright, cu o sticlă de vin pe jumătate golită în mână şi cu faţa prevestind furtună.

— Am ascultat aici vreo câteva clipe şi nu mi-a venit să-mi cred urechilor. N-ai fost doar până la tine-n odaie, nu-i aşa, tinere Ward? Te-ai amestecat în treburile altora. Ţi-ai vârât nasul unde nu-ţi fierbe oala!

— Am auzit un zgomot, sus, am bălmăjit eu, oprindu-mă pe ultima treaptă.

Îmi tăia calea.

— Se aud multe zgomote acolo, după cum bine ştii, făcute de morţii care nu şi-au găsit liniştea. De familia mea. Iar asta e treaba *mea,* adăugă el, periculos de calm, şi nu te priveşte pe tine absolut deloc. Aşteaptă puţin!

Cu sticla în continuare în mână, mă împinse cât colo şi urcă în fugă treptele, câte două o dată. L-am auzit mergând pe coridorul de la primul etaj şi intrând într-una dintre cele trei odăi. Apoi a urcat şi următorul rând de trepte, după care l-am auzit răcnind de mânie. Uitasem să încui uşa la ieşire. Era furios că intrasem în odaia lui personală. Nu voise să văd şi eu sicriele…

Arkwright a coborât în goană scara şi-a venit drept la mine. Pentru o clipă, am crezut că avea să-mi dea în cap cu sticla, dar m-a pălit cu mâna liberă peste urechea dreaptă. Încercând să mă feresc, mi-am pierdut echilibrul, am alunecat şi m-am prăbuşit cât eram de lung pe podeaua bucătăriei. Mi-am ridicat privirea, cu capul vâjâindu-mi şi horcăind după aer. Mă simţeam paralizat şi ameţit: căderea îmi tăiase răsuflarea. Arkwright ridică un picior şi-am crezut că avea să-mi tragă şi un şut, însă se lăsă pe vine, pironindu-şi ochii furioşi într-ai mei.

— Ei bine, şuieră el, trimiţându-mi un damf acru de vin drept în nări, asta să-ţi fie învăţare de minte. Plec din nou cu lupii să controlez mlaştina. Între timp, fă bine şi vezi-ţi de învăţat. Dacă se mai întâmplă o dată, n-ai să apuci să ştii de la ce ţi s-

a tras!

După ce a plecat, m-am plimbat în sus şi-n jos prin bucătărie, spumegând de mânie şi profund umilit. Niciun ucenic nu trebuise vreodată să îndure ce îndurasem eu.

Nu mi-a luat mult să hotărăsc ce aveam de făcut. Pregătirea mea cu Arkwright luase sfârşit. Aveam să mă întorc la Chipenden. Fără îndoială că Vraciul n-avea să fie deloc mulţumit să mă vadă înapoi atât de curând, dar nu puteam decât să nădăjduiesc că va crede tot ce-i voi povesti că mi se întâmplase şi că-mi va ţine partea.

Fără să mai stau pe gânduri, mi-am luat sacul şi toiagul, am traversat camera din faţă spre uşa boltită şi am ieşit în grădină. Am şovăit. Şi dacă lupii aveau să-mi simtă mirosul?

Am ascultat cu atenţie, dar tot ce-am putut auzi a fost tânguirea vântului prin ierburile mlaştinii. Câteva clipe mai târziu, treceam pleoscăind prin şanţul cu apă sărată, bucuros să le întorc spatele lui Arkwright şi morii aceleia mustind de apă. Curând, aveam să fiu din nou alături de Alice şi de Vraci.

CAPITOLUL 10

SCRISOAREA VRACIULUI

Când am ajuns la drumul de edec, am luat-o pe marginea canalului, către sud. La început, am mers repede, temându-mă că Arkwright ar putea să vină după mine şi să încerce să mă târască înapoi la moară. După o vreme, am scăpat şi de spaima asta, căci el ar fi fost fericit să nu mă mai aibă pe cap. Fără îndoială că asta încercase să facă de la bun început - să mă gonească.

Am mers aşa cam o oră, încă fierbând în sinea mea, dar, în cele din urmă, furia şi durerea de cap mi s-au risipit. Soarele cobora către orizont, dar aerul era îngheţat şi înţepător, cerul curat şi nu se vedea niciun fuior de ceaţă pe nicăieri. Am început să mai prind inimă.

Curând, aveam s-o revăd pe Alice; aveam să fiu înapoi, pregătindu-mă cu Vraciul, şi toate acestea urmau să mi se pară doar un vis urât.

Trebuia să găsesc un loc unde să-mi petrec noaptea – se părea că avea să se lase ger şi să cadă chiciură spre

dimineaţă. Când porneam la drum, Vraciul şi cu mine ne petreceam de obicei nopţile în vreun hambar sau într-un şopron de vite, dar cum pe-aici erau o mulţime de poduri, de la moara lui Arkwright până la Caster, m-am gândit să mă înfăşor în pelerină şi să mă bag sub primul care avea să-mi iasă în cale.

Lumina zilei scăzuse cu repeziciune, când în sfârşit am întâlnit unul. Un mârâit gros undeva în dreapta mea m-a făcut să mă opresc însă brusc. Sub gardul de mărăcini ce mărginea drumul de edec stătea gata să atace un câine mare, negru. O singură privire şi-am ştiut că era unul dintre lupii lui Arkwright – mai precis, Gheară, căţeaua feroce. Oare o trimisese el să mă vâneze? Şi-acum, ce-ar fi trebuit să fac? Să dau înapoi sau să trec pe lângă ea şi să-mi văd de drum?

Precaut, am făcut un pas înainte. A rămas nemişcată, dar continua să mă urmărească atent. Încă un pas şi am ajuns în dreptul ei. Am auzit un mârâit de avertizare. Privind cu grijă peste umăr, am mai făcut un pas, apoi încă unul. Peste câteva clipe, mă îndepărtam în grabă, dar am putut s-o aud sărind pe drumul de edec şi pornind în paralel cu mine. Atunci mi-am amintit ce-mi spusese Arkwright: *Nu te întoarce cu spatele la ea – e periculoasă.*

Acum, Gheară era chiar în spatele meu! Am aruncat o privire înapoi şi-am văzut că păstra distanţa. Dar de ce se ţinea după mine? M-am hotărât să nu-mi mai petrec noaptea sub podul acela, ci sub următorul. Până când ajungeam la acesta, câinele probabil s-ar fi săturat de mers şi s-ar fi dus acasă. Când am ajuns la arcul podului însă, spre disperarea mea, un alt câine-lup şi-a făcut apariţia şi a venit către mine, cu un mârâit gros şi ameninţător. Era Colţ.

În clipa aceea, m-am speriat de-a binelea. Un câine uriaş în faţa mea, altul în spate… încet şi cu gesturi măsurate, mi-am aşezat sacul pe pământ şi mi-am pregătit toiagul. O mişcare bruscă şi m-ar fi atacat. Nu eram prea convins că aveam să mă descurc cu amândoi, dar ce altceva puteam face? Mi-am vârât degetul mare în adâncitura secretă din toiagul meu şi, cu un clic, lama a ieşit la lumină.

În clipa aceea, din Întunericul de sub pod, am auzit pe cineva spunând:

— Eu n-aş face asta, dac-aş fi în locul tău, tinere Ward! Ţi-ar sfâşia gâtul cât ai clipi!

Arkwright a înaintat, ieşindu-mi în cale. Chiar şi în lumina aceea săracă, tot i-am putut vedea rânjetul dispreţuitor de pe faţă.

— Te duceai înapoi la Chipenden, nu-i aşa, băiete? Ai rezistat numai trei zile! *Niciun* băiat n-a mai fugit până acum după atât de scurt timp! Credeam că ai mai multă vână în tine. Cu siguranţă nu eşti ucenicul despre care mi-a vorbit domnul Gregory…

Am tăcut, pentru că, orice aş fi zis, probabil i-aş fi declanşat mânia. Sau poate că aş fi avut parte de un alt atac – de data asta, al câinilor. Am vârât, aşadar, lama toiagului la loc şi am aşteptat să văd ce mai urma. Oare voia să mă ducă înapoi, cu de-a sila, la moară?

Fluieră, iar câinii se aşezară cuminţi la picioarele lui. Clătinând din cap, veni spre mine, băgă mâna în buzunarul interior al pelerinei şi scoase un plic.

— Scrisoarea asta e de la magistrul tău pentru mine, zise el. Citeşte-o şi alege: fie te întorci înapoi la Chipenden, fie continui să te pregăteşti cu mine, aici!

Acestea fiind zise, îmi întinse scrisoarea şi porni spre nord, pe drumul de edec. L-am petrecut cu privirea până când şi el, şi câinii lui mi-au pierit din vedere, apoi am scos scrisoarea din plic. Era, într-adevăr, scrisul Vraciului. Abia de-am putut să desluşesc ceva, pentru că, între timp, se întunecase de-a binelea. Chiar şi aşa, am citit-o de două ori.

Lui Bill Arkwright

Îţi cer să-l pregăteşti tu pe ucenicul meu, Tom Ward, şi să începeţi cât mai curând cu putinţă. Este foarte urgent. După cum ţi-am scris data trecută, Cel Rău a fost eliberat în lume, iar primejdia Întunericului a crescut pentru noi toţi. Dar, cu toate că l-am ferit pe băiat cu grijă din calea lui, mă tem că, foarte curând, Cel Rău va încerca iar să-l nimicească. Trebuie, probabil, că sunt neghiob, căci, după cât de aspru te-ai purtat cu ucenicii mei dinainte, n-aş fi crezut să-ţi mai încredinţez, vreodată altul. Dar ar trebuie s-o fac. Ameninţarea asupra fui Tom Ward devine pe zi ce trece mai mare. Chiar dacă n-o să

fie atacat direct de Cel Rău, *mă tem că acesta îşi va trimite alţi slujitori după el. În orice caz, băiatul trebuie călit şi învăţat cum să lupte şi cum să vâneze, fiindcă are urgentă nevoie de abilităţile astea. Dacă supravieţuieşte, cred că se va dovedi un puternic adversar al Întunericului, înzestrat aşa cum nu s-a mai văzut altcineva în lumea noastră, de multe decenii încoace.*

Aşadar, cu speranţa că nu fac o mare greşeală, îl dau pe mâna ta pentru o perioadă de şase luni. Fac ce trebuie făcut. În ceea ce te priveşte, Bill Arkwright, îţi dau acelaşi sfat ca pe vremea când mi-ai fost ucenic. Să lupţi cu Întunericul este de datoria ta. Dar mai merită oare lupta, dacă are drept urmare faptul că însuşi sufletul tău se ofileşte şi moare? Ai multe să-i spui băiatului. Învaţă-l bine, cum te-am învăţat şi eu pe tine. Dar, învăţându-l pe el, nădăjduiesc că o să poţi învăţa şi tu, la rândul tău, câte ceva. Lasă sticla, o dată pentru totdeauna. Dă uitării amărăciunea şi redevino cel ce eşti menit să fi!

John Gregory

Am pus scrisoarea înapoi în plic şi apoi în buzunarul pantalonilor, după care am intrat în bezna de sub pod şi, înfăşurându-mă în pelerină, m-am întins pe pământul rece şi tare. A mai trecut mult până am adormit, căci aveam o mulţime de lucruri la care să mă gândesc.

Vraciul încercase să-şi ascundă temerile de mine – dar fără prea mare succes. Era convins că Necuratul se va întoarce să mă nimicească, de aceea mă cocoloşise atât. Mă trimisese la Arkwright ca să învăţ să lupt şi să mă călesc, dar însemna asta oare să fiu bătut şi umplut de vânătăi de un beţivan? Chiar şi Vraciul avea reţineri. Se pare că Arkwright se purtase urât şi cu alţi ucenici de-ai lui, însă, în pofida experienţelor trecute, el *tot* mă trimisese la acest magistru crud, ceea ce nu putea să însemne decât că era important. Şi-atunci, mi-am amintit ceva ce-mi spusese Alice după ce ne confruntaserăm cu Mama Malkin şi eu o împiedicasem s-o ardă pe vrăjitoare: *Fii mai puţin milos, altminteri n-ai să trăieşti mult! Să faci doar ce-ţi spune Moşul Gregory n-o să fie de ajuns. O să mori, ca şi ceilalţi!*

Mulţi dintre ucenicii magistrului meu fuseseră ucişi în timp ce

se pregăteau pentru meseria lor. Îndeletnicirea noastră era destul de periculoasă, mai ales acum, când Diavolul îşi făcuse apariţia. Dar mai puţin milos însemna oare că trebuia să fiu la fel de crud ca Arkwright? Să-mi las şi eu sufletul să mi se ofilească şi să moară?

Multă vreme argumentele mi s-au succedat, unul după altul, în minte, dar în cele din urmă am căzut într-un somn adânc, fără vise şi, în pofida frigului, am dormit buştean până la prima rază de lumină a zorilor cenuşii. Era o altă dimineaţă ceţoasă, dar acum îmi simţeam mintea limpede şi activă. Când mă trezisem, descoperisem că ajunsesem la o hotărâre: aveam să mă întorc la Arkwright şi să-mi continui pregătirea.

În primul rând, pentru că aveam încredere în magistrul meu. Simţeam că era important să fiu aici. Dacă mă întorceam la Chipenden, aş fi ratat pregătirea pe care aş fi căpătat-o aici. Iar dac-aş fi ratat-o, eu aş fi fost cel care avea de pierdut. Ştiam că va fi greu şi cu siguranţă nu mă simţeam încântat la gândul că urma să petrec şase luni cu Arkwright.

Când am ajuns la moară, uşa din faţă era descuiată, iar mirosul de mâncare te învăluia dinainte să intri în bucătărie. Arkwright prăjea ouă cu şuncă.

— Ţi-e foame, tinere Ward? Întrebă el, fără să se întoarcă.

— Mi-e o foame de lup!

— Trebuie că eşti ud şi îngheţat. Asta păţeşti când petreci noaptea în umezeala şi bezna de sub un pod, în loc să dormi la căldură. Dar să nu mai vorbim despre asta. Te-ai întors, asta contează acum.

Cinci minute mai târziu, şedeam la masă, înghiţind un foarte gustos mic dejun. Arkwright părea mult mai vorbăreţ decât cu o zi în urmă.

— Dormi adânc, zise el. Prea adânc. Şi asta mă îngrijorează…

M-am uitat la el, nedumerit. Ce voia să spună oare?

— Noaptea trecută, am trimis căţeaua înapoi, să te păzească, în cazul în care ar fi ieşit ceva din apă. Ai citit scrisoarea magistrului tău. Cel Rău putea să trimită oricând ceva după tine, aşa că nu-mi permiteam să risc. Când m-am întors, cu puţin înainte de a se crăpa de ziuă, erai cufundat încă într-un somn foarte adânc. Nici n-ai bănuit că sunt acolo. Nu-i bine, tinere Ward. Chiar şi când dormi trebuie să simţi primejdia.

Trebuie să facem ceva în privinţa asta…

De îndată ce am terminat micul dejun, Arkwright s-a ridicat în picioare.

— Iar curiozitatea asta a ta îţi va scurta zilele. Aşadar, ca să te scutesc să-ţi mai vâri nasul în treburile altora, o să-ţi spun despre ce-i vorba şi o să-ţi explic cum stau lucrurile în casa asta, după care nu mai vreau să aduci vreodată vorba despre asta. M-ai înţeles?

— Da, am zis eu, împingându-mi scaunul şi ridicându-mă, la rândul meu.

— Bine, tinere Ward, atunci urmează-mă…

Arkwright mă conduse direct în camera cu patul pentru două persoane – cel îmbibat de apă.

— Aici sunt două stafii care bântuie moara, zise el, cu tristeţe. Spiritele tatălui şi mamei mele, Abe şi Amelia. De cele mai multe ori, noaptea, dorm împreună în patul ăsta. Ea a murit în apă, de aceea e aşa de ud… Vezi tu, s-au iubit atât de mult, încât chiar şi după moarte refuză să se despartă. Tata repara acoperişul când s-a întâmplat cumplitul accident. A căzut şi a murit. Mama a fost aşa de distrusă că l-a pierdut, încât s-a sinucis. Pur şi simplu n-ar fi putut trăi fără el, aşa că s-a aruncat sub roata morii. A avut parte de o moarte dureroasă, oribilă. Roata a târât-o sub apă şi i-a zdrobit toate oscioarele. Pentru că şi-a luat zilele, nu poate trece dincolo, în lumea spiritelor, iar bietul tata stă cu ea. E puternică, în pofida celor suferite, mai puternică decât orice altă stafie am întâlnit vreodată. Ţine focul aprins, încercând continuu să-şi încălzească oasele reci şi ude. Dar se simte mai bine când sunt eu prin preajmă. Amândoi se simt mai bine.

Am deschis gura să spun ceva, dar cuvintele au refuzat să-mi iasă de pe buze. Era o poveste zguduitoare. Oare de-asta era Arkwright atât de crud?

— Aşa, tinere Ward. Hai, mai sunt şi altele de văzut. Urmează-mă…

— Am văzut destule, mulţumesc, am răspuns eu. Îmi pare sincer rău pentru mama şi tatăl tău. Ai dreptate, nu-i treaba mea…

— Dacă tot am început, atunci o să mergem până la capăt. O să vezi totul!!!

M-a condus pe următorul şir de trepte, sus, în camera lui. În

sobă mai erau câţiva tăciuni, dar aerul era cald. Vătraiul şi cleştii erau în coşul de cărbuni. Am trecut pe lângă cele trei scaune şi ne-am dus direct la sicriele din colţ.

— Spiritele părinţilor mei sunt legate de oasele lor, îmi spuse el, aşa că nu pot să se mişte prea mult dincolo de hotarele morii. Am săpat şi i-am scos pe amândoi, aducându-i aici, să le fie mai bine. Mai bine aşa, decât să bântuie prin cimitirul bătut de vânturi de la marginea mlaştinii. Nu vor să facă râu nimănui. Uneori stăm toţi trei aici şi vorbim. Atunci sunt cei mai fericiţi…

— Nu se poate face nimic? Am întrebat eu.

Arkwright se întoarse spre mine, cu faţa lividă de mânie.

— Crezi că n-am *încercat*? De-asta m-am şi făcut *vraci,* în primul rând. Am crezut că pregătirea mea îmi va da cunoaşterea necesară pentru a-i elibera. Dar totul a fost în zadar. În cele din urmă, a venit şi domnul Gregory, ca să vadă dacă nu poate da o mână de ajutor. A făcut tot ce-a putut, dar în zadar. Aşadar, te-ai lămurit acum, da?

Am dat din cap şi mi-am plecat ochii în podea, căci nu mă simţeam în stare să-i înfrunt privirea.

— Uite, zise el, cu glasul mult îmblânzit, şi eu mă lupt cu un demon – „Demonul Beţiei”, ca să-i spun pe nume. Mă face mai aspru şi mai crud decât aş fi în lipsa lui, dar în prezent pur şi simplu nu rezist fără el. Îmi alungă durerile – îmi îngăduie să uit ce am pierdut. Fără îndoială că am lăsat lucrurile să-mi cam scape de sub control, dar mai am încă multe să te învăţ, tinere Ward. Ai citit scrisoarea magistrului tău – e de datoria mea să te călesc şi să te pregătesc ca să poţi înfrunta ameninţarea tot mai mare a Celui Rău. Am şi dovada că puterile Întunericului cresc mai repede ca niciodată. Din clipa în care am auzit că vii, sarcina mea a devenit mai grea. Niciodată n-am văzut atâta freamăt printre vrăjitoarele de apă. Chiar e posibil să fie îndreptate asupra ta. De aceea trebuie să fii pregătit. M-ai înţeles?

Am dat din nou din cap.

— Noi doi am pornit cu stângul. Am pregătit trei ucenici pentru domnul Gregory, dar niciunul dintre ei n-a avut atâta lipsă de obraz să ajungă atât de departe. Acum ştii cum stau lucrurile, prin urmare, mă aştept să stai departe de odaia asta. Am cuvântul tău în privinţa asta, tinere Ward?

— Da, bineînţeles. Chiar îmi pare foarte rău, i-am spus.

— Bine, atunci, cu asta ne-am lămurit. De-acum o putem lua de la capăt. Pentru restul zilei, o să faci lecţii în casă, ca să recuperăm după-amiaza de ieri, dar mâine o să trecem iarăşi la exerciţii fizice.

Arkwright trebuie să fi văzut deznădejdea întipărită pe faţa mea. Cu siguranţă nu mă încânta deloc ideea unei alte lupte cu toiegele.

— Nu-ţi face griji, tinere Ward. O să le dăm răgaz vreo câteva zile vânătăilor tale, să se mai vindece înainte de a lupta din nou.

Săptămâna care a urmat a fost grea, dar, din fericire, n-am mai luptat, iar vânătăile mele au început să pălească, încetul cu încetul.

Am petrecut mare parte a timpului lucrând cu câinii. Eram foarte crispat aflându-mă atât de aproape de ei, însă erau bine dresaţi şi ascultători, aşa că mă simţeam în siguranţă câtă vreme Arkwright era de faţă. Spre est, în mlaştină erau nişte păduri şi ne antrenam folosind câinii să gonească vrăjitoarele de-acolo. Cel mai înspăimântător era când trebuia să joc eu rolul vrăjitoarei, ascunzându-mă sub pământ.

Arkwright striga:

— Şo pe ucenic!

Câinii mă încolţeau din spate şi mă mânau drept spre locul unde mă aştepta el, cu lama ghimpată a toiagului pregătită. Asta îmi amintea de adunatul oilor, dar când, în sfârşit, mi-a venit şi mie rândul să-l vânez, jocul a început să-mi placă.

Mai puţin plăcute erau lecţiile de înot. Înainte de a intra a doua oară în apă, am fost pus să imit lovitul apei, stând în echilibru, cu burta în jos, pe un scaun, cu braţele şi picioarele întinse. Arkwright m-a învăţat să trag aer în piept când deschideam braţele larg şi le aduceam în spate, cu palmele lipite, ca nişte vâsle, apoi să expir, când îmi întindeam din nou braţele înainte; în acelaşi timp, dădeam din picioare, cât de tare puteam, ca broasca. Curând, am început să mă mişc bine, dar mi-a venit mult mai greu să fac aceleaşi mişcări în apă.

În prima zi am înghiţit atâta apă murdară, că mi s-a făcut rău. După aceea, Arkwright a intrat în apă odată cu mine şi, cu el alături, încrederea mi-a crescut considerabil, astfel că, în scurt

timp, am izbutit să înot câţiva metri fără ajutor. Pe ansamblu, lucrurile se îmbunătăţiseră mult, iar Arkwright părea să facă eforturi să nu mai bea. Se ducea după sticlă numai la sfârşitul mesei de seară, iar asta era un semnal pentru mine să plec la culcare.

Pe la sfârşitul săptămânii, puteam face cinci lăţimi de canal, întorcându-mă repede la capăt când loveam malul cu picioarele. Puteam, de asemenea, să „înot câineşte”; nu părea la fel de eficient precum celălalt stil, dar îmi permitea să „stau” pe apă, fără să mă duc la fund – lucru de mare ajutor pentru cineva atât de speriat ca mine când venea vorba de înotat!

— Ei bine, tinere Ward, mi-a spus Arkwright, începi să faci progrese. Mâine vom exersa iarăşi vânătoarea cu câinii. Va fi puţin diferită, de data asta. E timpul să înveţi să te descurci prin mlaştină.

CAPITOLUL 11

DEGETUL VRĂJITOAREI

După micul dejun, noul meu magistru m-a pus să strâng masa şi să spăl vasele, iar el a dispărut în odaia lui pentru vreo oră. Când a coborât, a adus cu el o hartă mică, desenată de mână, pe care a întins-o pe masă.

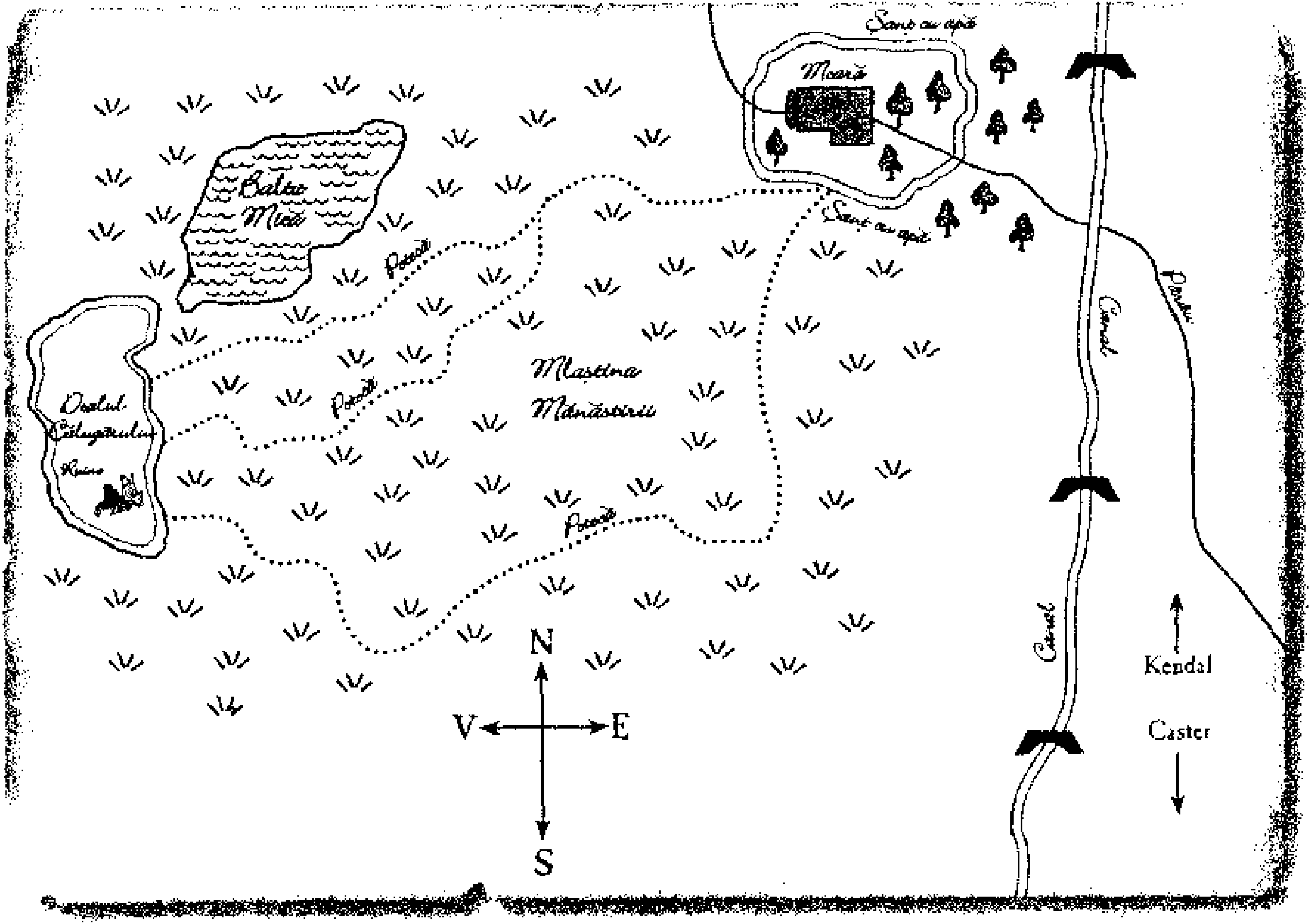
— O să repetăm exerciţiul cu vânătoarea, cum îţi spuneam, dar de data asta terenul va fi mult mai dificil. Vrăjitoarele de apă adoră mlaştinile şi, uneori, trebuie să intrăm şi noi în ele, ca să le gonim! Aici sunt canalul şi moara, zise el, arătând cu degetul pe hartă, iar aici e mlaştina de la sud-vest. Cea mai înşelătoare zonă, care te-ar putea înghiţi cât ai clipi, este balta, deci stai departe de ea. I se spune „Balta Mică”. Nu e cine ştie ce întindere de apă, dar o înconjoară un smârc periculos pe ceva distanţă – mai ales spre sud şi spre est. În rest, s-ar putea dovedi dificil, dar ai scăpa, probabil, cu viaţă. Ei bine, prin mlaştină sunt o mulţime de poteci, dintre care trei sunt marcate şi pe harta asta. Depinde de tine să afli care este cea mai bună. Una dintre ele ţi-ar putea îngădui chiar să scapi de urmărirea câinilor…

Văzându-mă uluit, Arkwright zâmbi larg, arătându-şi dinţii.

— Ăsta e punctul spre care te vei îndrepta, continuă el,

arătându-mi iarăşi pe hartă. Sunt ruinele unei mici mănăstiri de pe Dealul Călugărului. N-a mai rămas prea mult din ea, doar câteva ziduri şi ceva din fundaţii. Dacă ajungi acolo înainte să te prindă câinii, ai câştigat. Asta înseamnă că nu va mai trebui să repeţi figura şi mâine! Şi, ţine minte, e spre binele tău. Să te obişnuieşti cu împrejurimile unei mlaştini ca asta e una dintre părţile importante ale pregătirii tale. Ei bine, ai două minute să studiezi harta asta, după care pornim.

Am studiat încruntat câteva momente harta lui Arkwright. Cea mai dinspre nord potecă era cea mai directă, dar câinilor le-ar fi luat cel mai scurt timp să mă prindă. Trecea pe lângă Balta Mică şi marginile ei noroioase şi înşelătoare, dar m-am gândit că merita să-mi încerc norocul. Aşadar, odată ce mi-am ales traseul, am ieşit în grădină, gata să trec la treabă şi să scap şi de asta.

Șanț cu apă
Moară
Șanț cu apă
Canal
Canal
Pârâu
Balta Mică
Potecă
Potecă
Potecă
Mlaștina Mănăstirii
Ostrovul Călugărului
Ruine
N
V
E
S
Kendal
Caster

Arkwright stătea pe treptele de la intrare, cu câinii la picioare.
— Ei bine, tinere Ward, ştii ce faci?
Am zâmbit şi am dat din cap.
— Putem s-o lăsăm pe mâine, dacă vrei, se oferi el, văd că a început să se lase iarăşi ceaţa.
Am aruncat o privire dincolo de grădină. Ceaţa urca dinspre vest, purtată deasupra mlaştinii în fuioare care se împleteau apoi într-o perdea deasă. Dar încă aveam încredere că alesesem poteca bună. Şi tare-aş fi vrut să termin odată cu misiunea asta.
— Nu, am s-o fac acum. Cât avans îmi dai? Am întrebat, zâmbind.
După atâta vânătoare şi înot, trebuie să fi fost în formă, mă gândeam eu. Ar fi fost frumos să câştig; mă întrebam dacă era cu putinţă.
— Cinci minute! Mârâi Arkwright. Şi-am început deja numărătoarea…
M-am răsucit pe călcâie şi-am luat-o la fugă către şanţul cu apă sărată.
— Hei! A strigat Arkwright. N-o să ai nevoie de toiag!
Fără să mă uit înapoi, l-am aruncat şi am sărit, împroşcând apa, peste şanţ. I-arăt eu lui! Câinii ăia or fi fost ei rapizi şi fioroşi, dar, cu un avans de cinci minute, n-aveau să mă prindă niciodată!
Câteva secunde mai târziu, alergam mâncând pământul de-a lungul potecii alese de mine, ceaţa înconjurându-mă complet. Nu fugeam însă decât de vreo două minute când am auzit câinii lătrând. Arkwright nu se ţinuse de cuvânt! Le dăduse drumul mai devreme! Făcea tot ce-i stătea în puteri să-mi dea pregătirea de care aveam nevoie, dar, cu toate acestea, îi plăcea să câştige numai el, de fiecare dată. Supărat, am mărit şi mai mult viteza, zburând pur şi simplu de-a lungul potecii.
Dar vizibilitatea s-a redus curând la câţiva paşi şi am fost silit să încetinesc. Bizuindu-se pe miros, câinii n-aveau să întâmpine însă aceeaşi problemă. Încet-încet, în minte mi se înfiripa convingerea că oricum nu i-aş fi întrecut. De ce nu acceptasem oare propunerea lui Arkwright de a aştepta până a doua zi? În timp ce fugeam, am simţit cum începe să-mi pleoscăie pământul sub picioare şi mi-am dat seama că

ajunsesem la cea mai periculoasă parte a călătoriei mele – cel mai apropiat punct de baltă.

Încă mai puteam auzi lătratul înfundat al câinilor în spatele meu. Ceaţa deforma sunetele, aşa că era greu de spus cât de aproape erau de fapt. Între timp, încetinisem la o alergare uşoară – mult prea uşoară pentru ce aveam nevoie.

Atunci am auzit un strigăt ciudat, îndurerat, venind de undeva din faţă. Ce fusese asta? O pasăre? Dacă da, era una pe care n-o mai auzisem niciodată înainte. Peste alte câteva momente, strigătul s-a repetat şi, nu ştiu din ce cauză, mi-a tăiat tot curajul. Avea în el ceva de-a dreptul nenatural. Dar am continuat să înaintez, conştient că în urma mea veneau câinii, din ce în ce mai aproape.

După vreo alte trei sau patru minute, am zărit o siluetă pe potecă, în faţa mea. Încet, m-am oprit, uitând pe moment de câini.

Ce era asta? M-am zgâit prin ceaţă şi am desluşit o femeie care mergea înaintea mea. Părul negru, lucios îi curgea pe umeri şi purta un şal verde şi o cămaşă lungă, maronie, care mătura pământul. Am pornit din nou, cu paşi mari. După ce treceam de ea, puteam s-o iau din nou la fugă. Poate prezenţa ei avea să-i facă pe câini să-mi piardă urma.

Nu voiam s-o sperii pe biata femeie, apărându-i brusc în spate şi luând-o pe nepregătite, aşa că, odată ajuns la vreo zece paşi de ea, am strigat, cu o voce prietenoasă:

— Hei! Vă supăraţi dacă trec înainte? Ştiu că poteca e foarte îngustă, dar dacă vă opriţi puţin, o să mă pot strecura…

Mă aşteptam ca femeia să facă un pas în lături sau să se uite înapoi, să vadă cine-i vorbise, dar ea s-a oprit pur şi simplu pe potecă, rămânând cu spatele la mine. Câinii se auzeau acum foarte aproape. *Trebuia* să o depăşesc neapărat, altminteri m-ar fi prins, iar Arkwright ar fi câştigat.

În clipa aceea am simţit frigul subit – avertismentul că o făptură de-a Întunericului se afla prin preajmă. Dar era mult prea târziu…

Când nu mai aveam decât doi paşi până la ea, femeia s-a răsucit deodată să se uite la mine şi mi-a sărit inima din piept în faţa coşmarului cu care mă confruntam. Gura deschisă lăsa la vedere două şiruri de dinţi galben-verzui, dar, în loc de caninii obişnuiţi, ea avea patru colţi imenşi. Am icnit când m-a

învăluit răsuflarea ei puturoasă. Avea ochiul stâng închis, dar cel drept îi era deschis – o crăpătură verticală, aidoma ochiului rece al unui şarpe sau al unei şopârle –, iar nasul îi era ca un cioc, un os coroiat şi ascuţit, dar fără niciun pic de carne pe el, nici măcar piele. Mâinile îi păreau omeneşti, mai puţin unghiile, care erau nişte gheare ascuţite, încovoiate.

Părul îi lucea pentru că era ud fleaşcă şi ceea ce luasem drept şal era de fapt o cămaşă plină de mătasea-broaştei, în vreme ce fusta îi era zdrenţuită şi îmbâcsită de noroiul maroniu din mlaştină. Picioarele, vizibile acum de sub tiv, desculţe şi mânjite cu noroi, nu erau de om – degetele erau unite cu o pieliţă şi se terminau cu câte o gheară ascuţită.

Chiar când voiam să mă întorc pe unde venisem, ea şi-a atins deodată cu două degete pleoapa de sus a ochiului stâng, care s-a deschis brusc foarte mult.

Ochiul era roşu – şi nu vorbesc doar de iris! Întregul glob părea plin cu sânge. Am împietrit, în ambele sensuri ale cuvântului: îngrozit peste măsură şi incapabil să mă mişc, de parcă mă prefăcusem în stană de piatră. Am început să năduşesc de frică, în vreme ce ochiul acela parcă se făcea tot mai mare şi mai strălucitor.

Nici nu mai respiram – simţeam că mi se astupaseră şi pieptul, şi gâtlejul şi că mă sufoc –, dar nici nu-mi puteam dezlipi ochii de la vrăjitoare. Oare dac-aş fi izbutit să-mi smulg privirea, atunci puterea ei asupra mea ar fi încetat? Mi-am încordat fiecare muşchi din corp, dar degeaba. Nu mă puteam mişca şi pace.

Şi-a repezit mâna stângă spre faţa mea, ca un şarpe, şi şi-a înfipt gheara degetului arătător în urechea mea stângă. Am simţit un junghi ascuţit când s-a răsucit şi mi-a străpuns-o.

A făcut un pas în lături de potecă, spre mlaştină, târându-mă după ea. Încă doi, şi picioarele au început să mi se afunde în mâl. Am dat din mâini către ea, dar eram atât de năuc de durere, că nu puteam să fac altceva decât s-o urmez, pas cu pas, tot mai adânc în mlaştină.

Cât aş fi vrut să-mi fi luat toiagul! Ştiam însă că nici el nu m-ar fi ajutat, pentru că mă aflam sub vraja ochiului plin de sânge, incapabil să mă mişc cum voiam. Ce era oare fiinţa asta? Un soi de vrăjitoare de apă? Am încercat să strig după ajutor, dar tot ce mi-a ieşit de pe buze a fost un geamăt

animalic de groază şi durere.

În clipa următoare, dinspre potecă s-a auzit un mârâit şi ceva negru s-a aruncat asupra celei care mă ţinea captiv. Am zărit ca-ntr-o străfulgerare colţii dezveliţi ai lui Gheară, apoi degetul vrăjitoarei a fost smuls din urechea mea şi am căzut pe spate. Pentru o clipă, mlaştina s-a închis deasupra capului meu. Din instinct, am închis gura şi mi-am ţinut respiraţia, dar, chiar şi aşa, mâlul subţire mi-a pătruns în nas şi am simţit că mă duc la fund. Faptul că ştiam să înot mă ajuta prea puţin. Dădeam disperat şi din mâini, şi din picioare, încercând să-mi ţin capul la suprafaţă, când am simţit nişte mâini înşfăcându-mă de umeri şi trăgându-mă afară.

În câteva clipe, zăceam întins pe spate pe potecă, iar Arkwright stătea în genunchi lângă mine, privindu-mă cu o expresie ce părea de îngrijorare, apoi şi-a vârât degetele în gură şi a fluierat pătrunzător, iar câinii au venit înapoi, puţind a mlaştină şi scoţând aburi. Gheară scâncea de durere, dar avea ceva în bot.

— Dă-l aici! Porunci Arkwright. Lasă-l jos, lasă-l, fetiţo, acum!

Cu un mârâit, Gheară lăsă să-i cadă ceva din bot drept în mâna lui întinsă.

— Bravo, bravo! Ce fetiţă cuminte şi deşteaptă! În sfârşit, după atâţia ani! Trâmbiţă Arkwright, triumfător. Acum o s-o găsim! N-o să ne mai scape, de data asta…

M-am uitat la ce ţinea în palmă şi nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

Era un deget. Un deget arătător lung, acoperit de o piele de culoare verde. În loc de unghie, avea o gheară încovoiată. Câinele îi retezase vrăjitoarei degetul.

CAPITOLUL 12

MORWENA

Odată întorşi la moară, Arkwright a dat fuga după doctorul ţinutului, să-mi îngrijească urechea rănită. În pofida faptului că nu-i plăcea să primească străini în casă, socotea probabil rana destul de serioasă pentru a face o excepţie. Adevărul e că eu nu credeam c-ar fi fost chiar aşa de grav, nu durea prea tare. Mă îngrijora doar posibilitatea de a mi se infecta rana.

Arkwright urmări cu un ochi critic cum doctorul îmi pansă

urechea. Acesta era un bărbat înalt, bine clădit şi plesnind de sănătate, dar la fel de speriat ca majoritatea oamenilor în prezenţa unui vraci, aşa încât n-a pus nicio întrebare despre cum mă rănisem.

— Am curăţat-o cât de bine am putut, dar tot mai există riscul unei infecţii, mă avertiză el, privind neliniştit în jos, la câini, care mârâiră ameninţător. Totuşi, eşti tânăr, iar tinereţea are putere de vindecare. O să-ţi rămână o cicatrice mică.

Odată ce termină cu mine, doctorul începu să se ocupe de căţeaua rănită, care scâncea de durere, în timp ce Arkwright o ţinea la podea. Rănile ei nu erau mortale, dar avea găuri adânci în piept şi în şale, unde fusese sfâşiată de gheare. Doctorul i le curăţă, apoi le mânji din belşug cu alifie.

Când şi-a luat geanta să plece, îi spuse lui Arkwright:

— O să mai trec poimâine, ca să văd cum o mai duc pacienţii.

— N-aş vrea să-ţi pierzi timpul, doctore, mârâi Arkwright, întinzându-i o monedă pentru osteneală. Băiatul e puternic şi sunt convins c-o să se facă bine. Cât despre căţea, va fi ca nouă în câteva zile. Dar, dacă o să mai fie totuşi nevoie, o să te caut eu.

Cu aceste cuvinte, doctorul fu condus dincolo de şanţul cu apă.

— Gheară ţi-a salvat viaţa, îmi zise Arkwright când se întoarse. Dar n-a făcut-o de dragul tău. Va trebui să munceşti mult cu câinii ăştia. Să vedem dacă te lasă să le dai de mâncare. Însă acum trebuie să stăm de vorbă. Cum s-a întâmplat? Cum de-a reuşit vrăjitoarea să se apropie atât de mult de tine?

— Mergea înaintea mea pe potecă. Eu fugeam cât puteam de repede, încercând să rămân în faţa câinilor, şi-am vrut să trec pe lângă ea. Când s-a întors, era deja prea târziu. M-a prins cu gheara de ureche până să apuc să fac vreo mişcare…

— Nu sunt mulţi cei care au rămas în viaţă după ce au fost prinşi în gheare de vrăjitoare, tinere Ward, aşa că te poţi socoti norocos. Uneori îşi înfig degetul în gura victimei, scoţându-i prin obraz, zise el, arătând către cicatricea de pe obrazul lui stâng. Da, ăsta-i semnul pe care mi l-a făcut mie – şi eu am avut norocul să scap. Aceeaşi vrăjitoare mi l-a făcut! S-a întâmplat acum vreo şapte săptămâni. Am rămas cu

otrava în mine şi am zăcut la pat trei săptămâni, de-am fost la un pas de moarte. Uneori, îşi prind victima de mână – de regulă, stânga. Alteori, îşi înfig gheara pe sub maxilar şi o scot prin gură, peste dinţi. Dac-ar fi făcut şi acum aşa, te-ar fi ţinut mai zdravăn. Dar, agăţându-te de ureche, n-a putut să tragă prea tare, fiindcă s-ar fi rupt. Însă, dacă te-ar fi prins de falcă, te-ar fi târât în mlaştină cu mult înainte să apuce căţeaua să-i reteze degetul.

— Cine e? Am întrebat.

Mi se părea că Arkwright o cunoştea foarte bine.

— Un vechi duşman de-ai meu, tinere Ward. O vrăjitoare pe care o vânez de multă vreme – cea mai bătrână şi mai periculoasă dintre toate vrăjitoarele de apă.

— De unde vine?

— E foarte bătrână, începu el să-mi povestească. Unii spun c-ar avea peste o mie de ani. Nu ştiu dacă asta e vârsta ei reală, însă ştiu că bântuie pe aici, ca şi prin alte ţinuturi, de foarte multă vreme. Circulă poveşti despre ea vechi de mai multe secole. Mlaştinile şi şesurile cu ferigi sunt preferatele ei, dar nu-i displac nici lacurile sau canalele. Eu nu le cinstesc pe vrăjitoarele de apă cu un nume, fiindcă nu sunt ca vrăjitoarele de uscat. Cele mai multe şi-au pierdut putinţa de a vorbi şi nu sunt decât cu o treaptă mai sus faţă de animale. Însă aceasta e deosebită – are chiar două nume. Morwena este cel adevărat, iar Ochi-de-sânge e porecla pe care i-au dat oamenii de prin Comitat. E vicleană. Foarte vicleană. Uneori, iese după câte-o pradă uşoară, cum ar fi copiii mici, dar poate târî cu uşurinţă în apă şi un om în toată firea, sugându-i sângele în timp ce-l îneacă. Cu toate acestea, după cum ai aflat-o pe pielea ta, ochiul stâng e arma sa cea mai periculoasă. O singură privire cu ochiul acela şi prada e paralizată.

— Şi-atunci, cum ne vom putea apropia de ea? Am întrebat eu. O singură privire de ne aruncă şi-o să fim pironiţi în loc.

Arkwright clătină din cap.

— Nu-i totul chiar aşa de lipsit de speranţe cum pare, tinere Ward. Unii, ca şi tine, au fost destul de aproape, dar au rămas în viaţă să spună ce-au păţit. Vezi tu, se pare că vrăjitoarea îşi păstrează puterile pentru clipele când are mai multă nevoie de ea. Ochiul ei stâng e adesea închis, iar pleoapele sunt zăvorâte laolaltă cu o aşchie ascuţită de os, ceea ce are şi un

dezavantaj – nu poate fixa decât o singură persoană o dată.

— Pari să ştii foarte multe despre ea, am zis eu.

— O vânez de zece ani, dar niciodată n-a venit până aici, atât de aproape de casa mea. Niciodată până acum nu s-a aventurat pe potecile dinspre Mlaştina Mănăstirii. Şi-atunci, ce-a mânat-o acum încoace? Asta e întrebarea pe care trebuie să ne-o punem. Pe tine te aştepta pe poteca din mlaştină, aşadar, aed că avertismentul domnului Gregory s-ar putea să fie întemeiat.

— Vrei să spui…

— Da, băiete, e foarte posibil ca Diavolul s-o fi trimis să te ucidă. Şi asta o s-o coste foarte scump, pentru că acum am degetul ei şi o să putem să-i luăm urma. După atâţia ani irosiţi, în sfârşit, acum am s-o prind!

— Câinii or să-i poată lua urma peste apă? L-am întrebat eu, uluit.

Arkwright clătină din cap şi îmi dărui un rânjet cât casa de mare.

— Sunt ei buni, dar nici chiar aşa, tinere Ward! Dacă iese vreo creatură din apă şi o ia pe uscat, fie şi peste o mlaştină adâncă, îi pot lua urma, însă nu şi prin apă. Nu, altfel o să-i găsim bârlogul Morwenei, dar numai când vom fi cu toţii refăcuţi şi în putere. Să mai treacă vreo câteva zile, ca să vi se vindece rănile, ţie şi lui Gheară.

Am încuviinţat cu un semn din cap, pentru că, între timp, urechea începuse să-mi zvâcnească.

— Până atunci, zise Arkwright, am o carte despre ea şi-ţi sugerez să stai pe lângă sobă şi s-o citeşti cât te refaci, ca să ştii exact cu cine avem de-a face.

Zicând acestea, urcă la etaj şi veni înapoi în câteva momente cu o carte legată în piele, pe care mi-o întinse. Titlul, am văzut pe cotor, era *Morwena.*

Mă lăsă singur şi plecă, luându-şi câinii cu el, aşa că am deschis cartea. Primul lucru pe care l-am observat a fost că era scrisă de mâna lui Arkwright. Chiar el era autorul! Am început să citesc.

Există multe legende şi relatări care descriu cum a apărut pe lume Morwena. Unii o consideră progenitura altei vrăjitoare. Alţii cred că a fost cumva zămislită din pământ moale, ca

icrele depuse în mâl şi mâzgă, clocite în adâncurile Pământului-mamă, în cele mai adânci prăpăstii ale pântecului său. Prima teorie mi se pare mai aproape de adevăr, dar, dacă-i pe-aşa, cine a fost mama ei? Nici în legendele şi basmele populare, nici în numeroasele poveşti îndoielnice pe care le-am cules nu este pomenit vreodată numele său.

Însă toate cad de acord asupra unui singur lucru – identitatea tatălui Morwenei. Acesta este Cel Rău, cunoscut şi ca „Diavolul", „Necuratul", „Părintele minciunilor" sau „Stăpânul Întunericului".

Aici am făcut o pauză, surprins de cele citite. Tatăl îşi trimisese propria fiică să mă ucidă! Abia în clipa aceea mi-am dat seama ce norocos fusesem să scap cu viaţă după întâlnirea din mlaştină. De n-ar fi fost Gheară, acum aş fi fost mort. Am citit mai departe, sărind peste pasajele prea dificile sau neclare. Curând, am înţeles că, deşi Arkwright îmi spusese câte ceva despre Morwena, mai erau multe de aflat.

Morwena este, de departe, cea mai faimoasă dintre toate vrăjitoarele de apă, iar crimele ei, prea numeroase ca să fie trecute pe hârtie. Se hrăneşte cu sânge – aceasta este sursa puterii magiei sale întunecate.

Cu mult timp în urmă, în numele ei se făceau sacrificii omeneşti, de fiecare dată când luna era în creştere, sângele fiind atunci mai capabil să-i întărească forţele. Pruncii nou-născuţi îi satisfăceau pe deplin setea de sânge, dar când nu puteau fi găsiţi, erau bine primiţi şi adulţii, de toate vârstele. Cei tineri erau aruncaţi în Lacul Sângelui; ceilalţi, folosiţi pe post de ofrandă, erau ţinuţi în lanţuri, într-o încăpere de sub pământ, până la momentul potrivit.

Când era foarte însetată, Morwena bea, uneori, şi sânge de animale mari – vite şi cai. Dacă era disperată, se mulţumea şi cu animale mici: raţe, găini, şobolani, ba chiar şi şoareci.

Morwena părăseşte rareori apa şi se spune că nu poate trăi mai mult de o oră pe uscat, unde, de asemenea, slăbiciunea ei este mare.

Asta era iarăşi ceva demn de ţinut minte. Dar cum s-o fi ademenit afară din mediul ei? Dacă o atacam amândoi odată,

unul ar fi rămas neatins de vraja ochiului ei de sânge. Asta ar putea fi cheia înfrângerii ei.

În dimineaţa următoare, urechea nu mă mai durea aşa tare şi, cât am pregătit eu micul dejun, Arkwright a colindat cu câinii pe potecile mlaştinii. A stat mai bine de un ceas.

— Nu e nici urmă de vrăjitoare pe nicăieri! Zise el, când se întoarse. Ei bine, după ce mâncăm, o să ne vedem de lecţii, dar în după-amiaza asta va trebui să ieşi până la canal. Aştept un transport de sare. Cinci butoaie. Nu sunt foarte mari, dar sunt grele şi va trebui să le aduci pe fiecare în cârcă, ferindu-le de umezeală. O să folosim o parte la gătit, aşa că ai grijă cum o aduci, că nu vreau să mi-o strici.

Astfel, cam la vreo oră după prânz, am pornit agale spre canal, să-l aştept pe domnul Gilbert. Nu eram singur. Arkwright o trimisese pe Gheară cu mine, în eventualitatea în care Morwena ar fi stat la pândă prin vreo baltă.

Eram la moară de mai bine de o săptămână, aşa că asta era ocazia cea mai potrivită să le dau de ştire Vraciului şi lui Alice de cum o mai duceam. Mi-am luat, aşadar, tocul, cerneala, un plic şi nişte hârtie şi, cât l-am aşteptat pe barcagiu, am scris două scrisori scurte. Prima a fost pentru Alice:

Dragă Alice,

Mi-e tare dor *de* tine şi *de* traiul *de* la Chipenden.

Să fii ucenicul lui Arkwright nu-i uşor. E un om dur, uneori chiar crud, dar, dincolo de asta, îşi cunoaşte foarte bine meseria şi are multe să mă înveţe despre creaturile care ies din apă. De curând, ne-am confruntat cu o vrăjitoare de apă, pe care o numeşte Morwena. În scurt timp, o să mergem să-i găsim bârlogul şi s-o nimicim pentru totdeauna.

Nădăjduiesc să te revăd curând.

Cu drag,
Tom

După aceea, am început să-i scriu Vraciului:

Dragă domnule *Gregory,*

Sper că eşti bine, sănătos. Trebuie să mărturisesc că n-am pornit cu dreptul în ucenicia mea cu domnul Arkwright, dar lucrurile s-au mai liniştit acum. Cm cunoaşte bine creaturile care ies din apă, trag nădejde că voi învăţa multe de la el.

De curând, pe o potecă din mlaştină, aproape de moară, am fost atacat de o vrăjitoare de apă pe nume Morwena. Se pare că e un vechi duşman de-ai lui Arkwright şi că niciodată, până acum, n-a mai avut îndrăzneala să se apropie atât de mult de casa lui. Probabil că ai auzit de ea. Arkwright spune că este chiar fiica diavolului şi crede că a fost trimisă după mine de către tatăl ei.

Curând vom pleca s-o vânăm. Abia aştept să lucrăm din nou împreună, în primăvară.

Ucenicul dumitale,
Tom Ward

Când am terminat de scris, am pus amândouă scrisorile într-un plic, după care am trecut destinatarul: *Domnului Gregory, din Chipenden.*

Apoi, m-am aşezat pe malul canalului, să-l aştept pe Matthew Gilbert. Gheară stătea în stânga mea, uitându-se când la mine, când la apă. Era o zi rece şi senină, iar canalul nu părea nici pe departe ameninţător; cu toate astea, mă simţeam mai în siguranţă ştiind-o lângă mine.

Peste vreun ceas, şlepul a apărut pe canal, dinspre sud. După ce l-a legat de mal, domnul Gilbert a deshămat caii şi i-a priponit să pască nişte iarbă.

— Ei bine, m-ai scutit de a mai trage clopotul! Strigă el vesel, când mă văzu.

L-am ajutat să scoată butoaiele cu sare din cală şi să le aducă pe mal.

— Aş mai avea un răgaz de vreo cinci minute până să plec din nou la drum, zise el, aşezându-se la pupa şlepului, cu picioarele pe drumul de edec. Cum merge ucenicia la Arkwright? Se pare că ai fost deja rănit, mai zise, arătând spre urechea mea.

Am rânjit şi m-am aşezat lângă el.

— Da, a fost un început cu scântei, aşa cum mi-ai prezis dumneata. Atât de aprig, că era cât pe ce să mă întorc la domnul Gregory. Dar acum ne înţelegem mai bine. Am început să mă obişnuiesc şi cu câinii, i-am zis eu, făcând semn spre Gheară.

— Cu nişte câini ca ăştia durează până te obişnuieşti, fără îndoială, încuviinţă domnul Gilbert. La fel şi cu stăpânul lor. Nu doar un băiat s-a întors la Chipenden cu coada între picioare, aşa că n-ai fi fost tu primul. Dacă te hotărăşti vreodată să pleci, eu trec pe-aici, în drum spre sud, în fiecare miercuri, cu un transport de sare care mă duce, în cele din urmă, până la capătul canalului, în Priestown. În ceea ce priveşte viteza, călătoria cu şlepul nu-i mult mai rapidă decât mersul pe jos, dar te-ar scuti de oboseală şi te-ar scoate din Caster pe cea mai dreaptă cale. Ţi-aş putea ţine şi companie pe drum, plus că am un fiu şi o fiică, tot cam de vârsta ta, care fac cu rândul să mă ajute cu şlepul, din când în când.

I-am mulţumit pentru propunere şi apoi i-am dat plicul şi o monedă, ca să plătească poştalionul. Mi-a făgăduit c-o să-l trimită de la Priestown. Când a înhămat caii, am ridicat şi eu un butoi. Deşi era destul de mic, era greu. Mă căzneam să-l aşez sub braţ.

— Pe umăr, e cel mai bine aşa! Mi-a strigat vesel domnul Gilbert.

Sfatul lui s-a dovedit bun. Odată aşezat cum trebuie, butoiul s-a dovedit uşor de cărat. Astfel, cu Gheară ţinându-se scai de mine, am făcut cinci drumuri până la casă, în mai puţin de o jumătate de oră.

După asta, Arkwright mi-a predat o altă lecţie.

— Deschide-ţi caietul de însemnări, tinere Ward…

L-am deschis imediat şi mi-am ridicat privirea, aşteptând curios ce-avea să zică.

— Titlul este „Morwena”, mi-a spus el. Vreau să scrii tot ce ţi-am spus eu şi tot ce-ai citit până acum despre vrăjitoare, lucrurile astea îţi vor prinde bine. Vremea să plecăm la vânătoare o să vină curând. Avem degetul ei, care ne va folosi de minune.

— *Cum* ne va folosi? L-am întrebat.

— O să afli curând, aşa că ţine-ţi curiozitatea în frâu. Rănile

câinelui par să nu se fi infectat şi văd că, deocamdată, nici ţie nu ţi-a căzut urechea. Presupunând că nu se va schimba nimic până mâine, o s-o luăm peste plajă, către Cartmel. Dacă aflăm ce trebuie – ei bine, s-ar putea să nu ne întoarcem la moară o bună bucată de vreme. Nu până ce nu vom termina cu Morwena o dată pentru totdeauna!

CAPITOLUL 13

SIHASTRUL DIN CARTMEL

În ziua următoare, curând după venirea zorilor, cu amândoi câinii după noi, am pornit spre Cartmel: cea mai rapidă cale era peste nisipurile din Golful Morecambe. Se anunţa o altă zi senină şi mă bucuram că aveam să fiu departe de moară, o vreme. Abia aşteptam să văd partea Comitatului de la nord de golf, cu munţii şi lacurile sale pitoreşti.

Dac-aş fi fost cu Vraciul, aş fi cărat amândoi sacii, dar se pare că Arkwright şi-l ducea întotdeauna singur pe-al lui. N-am avut prea mult de mers până la Malul Poruncii, punctul de pornire în călătoria noastră peste plajă. Aici am găsit două trăsuri şi trei călăreţi, precum şi mulţi drumeţi. Plaja netedă părea să ne invite s-o străbatem, iar marea strălucea la mare distanţă; întrebându-mă ce aşteptau cu toţii, am îndrăznit să-l descos pe Arkwright.

— Acum poate că par sigure, dar nisipurile golfului sunt de fapt foarte înşelătoare, îmi răspunse el. În faţa fiecărei trăsuri va merge o călăuză – adică un om care ştie terenul, fluxul şi refluxul la fel de bine ca liniile din palmă. Vom avea de trecut două braţe de râu – cel de-ai doilea, mai ales, Kent, poate fi foarte periculos după ce plouă mult. Se poate preface în nisip mişcător. Acum aşteptăm ca refluxul să ajungă la nivelul la care trăsurile astea două vor putea trece fără probleme. Niciodată să nu străbaţi plaja golfului fără o călăuză, tinere Ward. Am trăit aici cea mai mare parte din viaţă, dar nici eu nu m-aş încumeta s-o fac. Poate că ai învăţat să înoţi de curând, dar nici măcar un om în toată firea, cu ani buni de experienţă, n-ar supravieţui. Apa năvăleşte pe albiile râurilor atât de repede, că eşti târât şi înecat cât ai clipi!

Un bărbat înalt, cu o pălărie cu boruri largi se apropie de noi; era desculţ şi ţinea într-o mână un toiag.

— El e domnul Jennings, călăuza, mi-l prezentă Arkwright. Face de pază peste nisipurile astea de mai bine de douăzeci de ani.

— O zi minunată! Strigă domnul Jennings de la distanţă. Cine e băiatul pe care-l ai cu tine, Bill?

— Bună ziua şi ţie, Sam. El e Tom Ward, ucenicul meu pentru următoarele şase luni.

Faţa arsă de soare şi bătută de vremuri a călăuzei se încreţi într-un zâmbet, în timp ce-mi strângea mâna.

Avea înfăţişarea unuia căruia îi place munca pe care-o face.

— Fără îndoială, Bill, l-ai prevenit despre pericolele ce pândesc în nisipurile astea, nu?

— I-am spus foarte clar. Să sperăm că m-a şi ascultat.

— Da, să sperăm. Nu toată lumea o face. Ar trebui să plecăm peste vreo jumătate de oră.

Cu acestea, se duse la grupul celorlalţi. Când, în cele din urmă, am pornit, Sam jennings mergea cu paşi mari în faţa trăsurilor, iar călătorii pedeştri încheiau coloana. Nisipurile netede erau încă ude şi brăzdate de o reţea complicată de şănţuleţe, săpată de reflux. Înainte, abia de suflase o adiere de vânt, dar acum o briză puternică ne lovea drept în faţă dinspre nord-vest, în vreme ce, în depărtare, soarele se reflecta orbitor în mare.

Trăsurile înaintau greu; le-am prins din urmă când am ajuns la prima albie de râu. Sam intră în apă, să cerceteze vadul, afundându-se până la genunchi. Făcu vreo două sute de paşi către est prin apă, apoi fluieră şi îşi agită toiagul, arătând pe unde trebuia să trecem. Apoi veni înapoi, către primul vizitiu.

— Asta e locul de unde vom călători şi noi cu trăsura! Zise Arkwright.

O luă la fugă deodată şi sări în spatele unei trăsuri. Urmându-i exemplul, am înţeles curând şi de ce. În timp ce traversam râul, apa ajunse până sub burţile cailor. Scăpaserăm, astfel, fără să ne udăm zdravăn. Câinii, pe de altă parte, nu păreau supăraţi că se udă şi înotară cu putere, ajungând pe malul celălalt înaintea cailor.

Am coborât şi noi şi am mai mers o vreme, până am ajuns la albia râului Kent, care se dovedi a fi cam de aceeaşi adâncime.

— Nu mi-ar plăcea să fiu aici când vine fluxul! Am zis eu.

— Cred şi eu că nu, tinere Ward. Primăvara, apa fluxului e destul de adâncă să te acopere de trei ori cât eşti, dacă nu mai mult. Vezi locul ăla?

Arkwright îmi arăta undeva dincolo de mal. Am zărit câteva pante împădurite, cu nişte creste violet răsărind deasupra.

— Munţii ăia sunt în spatele Cartmelului – acolo mergem noi. Nu mai avem mult.

Traversarea plajei însemnase vreo nouă mile, dar Arkwright mi-a spus că nu era totdeauna atât. Cursul râului Kent se muta din loc în loc, aşa că distanţele până la vadurile sigure variau. Era, într-adevăr, un loc periculos, dar traseul era mult mai scurt decât dac-am fi urmat arcul golfului.

Am ajuns într-un loc numit Malul Kentului, unde, după ce i-am plătit şi mulţumit călăuzei, am părăsit întinderea de nisip şi am început să urcăm spre Cartmel, ceea ce ne-a luat aproape o oră. Am trecut pe lângă o mare casă de rugăciune, vreo două taverne şi aproape treizeci de case. Locul îmi aducea aminte de Chipenden, cu copiii flămânzi zgâindu-se din praguri şi cu ogoarele din jur despuiate de grâne. Efectele războiului se făceau simţite peste tot şi, fără îndoială, curând aveau să muşte şi mai adânc. Crezusem că urma să petrecem noaptea în Cartmel, dar se părea că aveam treabă ceva mai departe.

— Mergem să-i facem o vizită lui Judd Atkins, un sihastru ce-şi are sălaşul sus, în munţii ăştia, îmi zise Arkwright, fără să se uite la mine, cu privirile aţintite asupra pantei abrupte din faţa noastră.

Ştiam că un sihastru era, de obicei, un om sfânt căruia îi plăcea să trăiască singur, departe de lume, aşa că nu mă aşteptam să fie prea încântat să ne vadă. Oare el era cel care ar fi putut, folosindu-se cumva de degetul retezat al vrăjitoarei, să ne spună unde se afla Morwena?

Tocmai voiam să întreb, dar când am trecut de ultima colibă, o femeie bătrână ieşi din Întunericul unei uşi şi îşi târşâi picioarele spre noi, pe poteca noroioasă.

— Domnule Arkwright! Domnule Arkwright! Slavă Domnului că aţi venit, în sfârşit! Exclamă ea, apucându-l de mânecă şi ţinându-i strâns.

— Lasă-mă-n pace, maică! O repezi Arkwright, iritat. Nu vezi că mă grăbesc – am treburi urgente de care trebuie să mă

ocup!

Pentru o clipă, am crezut că o va împinge în lături şi va trece mai departe, dar el doar se uită fioros în ochii ei şi venele începură să i se umfle pe la tâmple.

— Dar suntem toţi speriaţi de moarte, zise bătrâna. Nimeni nu mai e în siguranţă. Ei îşi iau ce vor, noapte şi zi. O să murim curând de foame, dacă nu face nimeni nimic să-i oprească. Ajută-ne, te rog, domnule Arkwright…

— Ce tot îndrugi acolo? *Cine* îşi ia ce vrea?

— O ceată de arcănire – cu toate că par mai curând o bandă de hoţi oarecare. Nu se mulţumesc doar să ne târască flăcăii la război, ci jefuiesc şi tot ce ne-a mai rămas. Şi-au făcut bârlog la ferma Saltcombe. Tot satul e înnebunit de frică…

Să fi fost aceeaşi ceată care mă capturase pe mine? Spuseseră ceva despre o retragere în nord, dar fugiseră când îi speriase Alice. Îmi părea că tot ei erau. Eu unul cu siguranţă nu voiam să-i mai întâlnesc şi a doua oară.

— Asta-i o treabă pentru conetabil, nu pentru mine, zise Arkwright, încruntându-se.

— Acum trei săptămâni, l-au bătut de l-au lăsat mai mult mort decât viu. De-abia s-a mai sculat din pat şi clar n-o să mai mişte un deget, acum. Şi-a încasat porţia şi îşi apără pielea. Aşa că ajută-ne, te rog. Mâncarea e oricum puţină, iar dacă ăştia o ţin tot aşa şi după ce-o veni iarna de-a binelea, o să murim de foame, fără nicio îndoială. Iau tot ce le pică în mână…

Arkwright clătină din cap şi se smulse din strânsoarea femeii.

— Poate când mai trec pe aici, o să văd. Dar acum sunt mult prea ocupat. Am treburi importante, care nu suferă amânare!

Îşi continuă apoi urcuşul, în urma câinilor, iar bătrâna îşi târşâi tristă picioarele înapoi în coliba ei. Îmi era milă de ea şi de satul ei, dar mi s-a părut ciudat, totuşi, că-i cerea ajutorul lui Arkwright. La urma urmelor, nu era o treabă pentru vraci. Chiar credea că magistrul meu ar fi putut să se pună cu o trupă înarmată? Cineva ar fi trebuit să-l anunţe pe Înaltul Chestor din Caster – fără îndoială că acesta ar fi trimis un alt conetabil. Dar, pe de altă parte, m-am întrebat eu, ce făceau bărbaţii din sat? Oare chiar nu se puteau aduna şi lua măsuri singuri?

După vreo oră de urcat pe munţi, am văzut un fuior de fum în faţa noastră. Părea să vină dintr-o gaură în pământ; aşa mi-am dat seama că platforma stâncoasă pe care treceam noi era, de fapt, acoperişul unei sihăstrii. După ce-am coborât nişte trepte foarte roase, am ajuns la intrarea unei peşteri destul de mari.

Arkwright îi puse pe câini să stea jos şi să aştepte, apoi o luă înainte prin Întunericul din grotă. Înăuntru mirosea atât de puternic a fum, încât mi-au dat lacrimile, dar tot am desluşit silueta cuiva ghemuit lângă un foc, care-şi ţinea capul în palme.

— Şi ce zici că mai faci, bătrâne? Strigă Arkwright. Încă te mai căieşti pentru păcatele tale?

Sihastrul nu-i răspunse, dar, fără să-şi piardă cumpătul, Arkwright se aşeză în stânga lui.

— Uite, ştiu că-ţi place să fii singur, aşa că hai să terminăm repede şi te lăsăm în pace. Aruncă o privire la asta şi spune-mi unde-aş putea s-o găsesc…

Deschise sacul, scoase o cârpă mototolită şi o întinse pe pământ, între sihastru şi foc.

Când ochii mi s-au obişnuit cu lumina slabă, am putut vedea că Judd Atkins avea o barbă albă şi o claie de păr cărunt. Pentru aproape un minut, nu s-a mişcat. De fapt, părea că nici nu respiră, dar în cele din urmă s-a aplecat şi a ridicat degetul vrăjitoarei. Şi l-a dus foarte aproape de ochi, apoi l-a întors în palmă de vreo câteva ori, ca năuc.

— Poţi s-o faci? Întrebă Arkwright.

— Cade ploaia din nori? Întrebă sihastrul, cu glasul doar puţin mai clar decât cârâitul unui corb. Urlă câinii la lună? Am căutat izvoare ani de-a rândul, iar când m-am hotărât să găsesc vreunul, niciodată n-am dat greş, până acum. De ce-ar fi altfel de data asta?

— Bunule sihastru! Exclamă Arkwright, cu vocea plină de însufleţire.

— Da, am s-o fac pentru tine, William, continuă sihastrul. Dar trebuie să plăteşti un preţ.

— Un preţ? Ce preţ? Se minună Arkwright. N-ai nevoie de prea multe, bătrâne. Asta-i viaţa pe care ţi-ai ales-o. Şi-atunci, ce-ai putea vrea de la mine?

— Nu cer nimic pentru mine, răspunse sihastrul, vocea devenindu-i cu fiecare cuvânt mai puternică, alţii sunt la ananghie. Jos, în sat, oamenii flămânzi trăiesc cu frica în suflete. Eliberează-i, şi-o să ai ce-ţi doreşti…

Arkwright scuipă în foc şi i-am văzut falca încleştându-se.

— Te referi la grupul ăla de la ferma Saltcombe? Ceata de arcănire? Vrei să mă duc *eu* să le vin de hac?

— Trăim vremuri de fărădelege. Când lucrurile se surpă, cineva trebuie să le pună la loc. Uneori, un fierar trebuie să repare o uşă sau un tâmplar să potcovească un cal. Cine altcineva mai e pe-aici, William? Cine, în afară de tine?

— Câţi sunt? Întrebă Arkwright, în cele din urmă. Şi ce ştii despre ei?

— Sunt cinci, cu toţii. Un sergent, un caporal şi trei soldaţi. Iau din sat ce vor ei, fără să plătească.

— O ceată de soldaţi lua recruţi cu arcanul, pe lângă Chipenden, am spus eu, încruntându-mă. M-au prins şi pe mine, dar am avut norocul să scap. Erau tot cinci, de aceea mi se pare c-ar fi aceiaşi. Nu vreau să mai dau ochii cu ei a doua oară. Unul dintre ei e doar un băiat, nu mult mai în vârstă ca mine, dar sergentul este un mare ticălos. Sunt înarmaţi cu bâte şi săbii. Nu cred că-i vei putea dovedi, domnule Arkwright.

Arkwright se uită urât la mine, apoi dădu din cap:

— Sorţii îmi sunt nefavorabili, se plânse el, întorcându-se iarăşi către sihastru. Noi suntem numai trei şi jumătate – eu, doi câini şi un băiat cu răni încă proaspete. Am meseria mea. Nu sunt eu conetabilul…

— Odată ai fost soldat, William. Şi toată lumea ştie că-ţi mai place încă să crapi ţeste, mai ales după ce-ai tras o duşcă. Sunt sigur că treaba asta o să-ţi facă plăcere.

Arkwright se ridică şi se uită în jos, la sihastru, cu faţa vânătă de mânie.

— Ai grijă să nu ţi-o sparg şi pe-a ta, bătrâne. Mă întorc până se întunecă. Până atunci, fă ce ai de făcut. Am pierdut deja o groază de timp! Ai o hartă a Ţinutului Lacurilor?

Judd Atkins clătină din cap şi atunci Arkwright scotoci prin sacul lui, de unde scoase o hartă împăturită cu grijă. O puse în faţa bătrânului.

— Ia-o pe asta! Se răsti el. Bârlogul ei e în zona asta, undeva

destul de aproape de unul dintre lacurile aflate mai la sud, sunt sigur.

Şi zicând acestea, ieşi din peşteră, luând-o către est, cu paşi mari şi furioşi.

CAPITOLUL 14

UN OM MORT!

Nu merseserăm prea mult de la peştera sihastrului, când Arkwright se opri, se aşeză pe un tăpşan cu iarbă şi îşi deschise sacul. Scoase o sticlă de vin roşu, îi smulse dopul cu dinţii şi începu să bea.

Am stat lângă el, abătut, o vreme, întrebându-mă dacă era asta cea mai bună pregătire pentru o confruntare cu nişte tâlhari periculoşi, dar mi-am adus aminte că sihastrul făcuse o observaţie importantă – Arkwright era întotdeauna mult mai agresiv după ce bea. Probabil că gândurile mi se citeau pe faţă, pentru că noul meu magistru se încruntă şi îmi făcu semn, mânios, să mă aşez.

— Uşurează-ţi picioarele de povară, tinere Ward. Şi, pe lângă asta, şterge-ţi şi jalea de pe faţă! Exclamă el.

Simţind că dispoziţia i se schimbase în rău, m-am supus imediat. Soarele cobora deja la orizont şi m-am întrebat dacă avea de gând să aştepte până se înnopta ca să lupte cu ceata de soldaţi. Mie aşa mi se părea cel mai înţelept. Ori asta, ori să-i atacăm când se crăpa de ziuă şi i-am fi găsit încă ameţiţi de somn. Dar Arkwright era un om nerăbdător care, probabil dinadins, alegea întotdeauna calea mai grea.

Presimţirea mi s-a confirmat. Curând, termină vinul şi pornirăm la drum. După vreo zece minute, m-am dat pe lângă el. Eram curios şi voiam să ştiu dacă avea vreun plan.

— Domnule Arkwright… am început eu, tatonând terenul.

— Gura! Lătră el. Vorbeşte când eşti întrebat!

M-am retras. Eram supărat şi jignit. Avusesem impresia că începusem să mă înţeleg mai bine cu Arkwright, dar se pare că, de fapt, nu se schimbaseră prea multe. Şi Vraciul îmi mai închidea uneori gura, spunând că voi putea întreba mai târziu, dar niciodată n-o făcuse atât de violent şi de grosolan. Fără îndoială, purtarea urâtă a noului meu magistru putea fi pusă pe seama vinului.

Curând, am ajuns pe o creastă, iar Arkwright s-a oprit, ducându-şi mâna streaşină la ochi ca să şi-i apere de soarele de la apus. Jos se vedea o casă, de pe al cărei horn un fum cafeniu se ridica aproape vertical, aşezată chiar în capătul unei văi înguste. Era limpede că fusese cândva o fermă de munte, unde se creşteau oi, dar acum nu se mai vedea nici urmă de vreun animal.

— Ei bine, iat-o! Zise el. Ferma Saltcombe. Hai să coborâm şi să terminăm cu povestea asta…

O luă cu paşi hotărâţi în josul pantei, fără să facă vreun efort de a se feri vederii. Odată ajuns în vale, se duse direct la uşa din faţă, pe care mă aşteptam s-o văd din clipă în clipă deschizându-se şi ceata năvălind, atacându-ne. Când nu mai avea nici douăzeci de paşi, se opri şi se întoarse spre mine, făcându-mi semn din cap către câini.

— Ţine-i bine de zgardă şi nu-i lăsa să-ţi scape, îmi porunci. Când strig eu „Acum!”, le dai drumul, dar nu mai înainte. Ai priceput?

Am dat din cap fără convingere şi am apucat strâns câinii de zgardă, căci voiau deja să se repeadă înainte. Dacă se hotărau cumva să fugă, n-aş fi putut să-i împiedic.

— Şi dacă nu merge ceva cum trebuie? Am întrebat.

Erau cinci soldaţi în casă – probabil încă înarmaţi cu bâte şi săbii. Mi-am amintit ce spusese bătrâna despre conetabilul parohiei, că-l bătuseră de-l lăsaseră mai mult mort decât viu.

— Tinere Ward, răspunse el batjocoritor, dacă există un singur lucru pe care nu-l pot suferi, acela e pesimismul. Fii convins că poţi face ceva, astfel jumătate de bătălie e câştigată chiar înainte de-a o începe. O să-i vin de hac cetei ăsteia şi o să mă întorc la adevărata mea misiune. Uite, ai grijă de ăsta pentru mine, mai zise el şi lăsă sacul la picioarele mele.

Apoi îşi întoarse toiagul cu vârful ucigaş în jos, dând de înţeles că nu voia să le aplice soldaţilor vreo lovitură iremediabilă.

După aceea, se duse direct la uşa din faţă şi, cu o lovitură puternică dată cu cizma lui grea, o dădu brusc de perete. Intră numaidecât, agitându-şi toiagul, şi am auzit înjurături, urmate de strigăte de durere şi de mânie. Apoi, o namilă de om într-o uniformă zdrenţuită, cu sângele curgându-i şiroaie din frunte,

ieşi în fugă pe uşă, venind drept spre mine, scuipându-şi dinţii. Cei doi câini mârâiră în acelaşi timp, iar el se opri şi se holbă la mine o fracţiune de secundă. L-am recunoscut pe sergentul cu cicatrice pe obraz şi am citit pe faţa lui că-şi aduce aminte de mine şi apoi că se înfurie. Pentru o clipă, am crezut că vrea să mă atace, în ciuda câinilor, în schimb, o luă la dreapta, pe pantă în sus.

L-am auzit pe Arkwright strigând:

— Acum!

Înainte să pot reacţiona, câinii s-au eliberat din strânsoarea mea şi au ţâşnit pe uşa deschisă, lătrând furioşi.

De cum intrară Colţ şi Gheară în casă, ceilalţi patru soldaţi se precipitară afară. Trei o zbughiră pe uşă şi o luară după sergent, pe coastă, iar cel de-ai patrulea sări pe fereastra din faţă şi se repezi drept spre mine, agitând un cuţit. Era caporalul. Câinii nu mă mai puteau ajuta acum, aşa că mi-am ridicat toiagul şi l-am ţinut în diagonală faţă de corp, într-o poziţie de apărare.

În timp ce se apropia, un zâmbet lipsit de veselie îi încreţi faţa. Se opri, aplecându-se să mă înfrunte, ţinând cuţitul în mâna dreaptă, mult depărtată de corp.

— Mare greşeală ai făcut dezertând, băiete. O să-ţi spintec burta şi o să-mi fac jartele din maţele tale!

S-a năpustit la mine, cu arma îndreptată spre burta mea. M-am mişcat mai repede decât m-aş fi aşteptat, pregătirea cu Arkwright Spunându-şi, se pare, cuvântul. Prima mea lovitură l-a nimerit în încheietură, aruncându-i cât colo cuţitul din mână. A gemut de durere când l-am izbit a doua oară – o lovitură în cap care l-a doborât în genunchi. L-aş mai fi putut lovi o dată, dar n-am făcut-o. S-a ridicat şi, cu o înjurătură, a pornit după tovarăşii săi. Fugeau cu toţii spre creasta dealului de parcă Diavolul însuşi era pe urmele lor.

Am luat-o şi eu către casă, gândindu-mă că lupta se terminase, dar am rămas în prag, cu gura căscată, văzând cum Arkwright, mugind de mânie, se apucase să sfărâme totul în bucăţi: mobilier, veselă şi geamurile rămase întregi. Când termină, îi fluieră pe Colţ şi pe Gheară, chemându-i lângă el, şi puse foc la casă. În timp ce urcam panta, părăsind valea, un fuior gros de fum negru întunecă apusul soarelui.

— Acu’ n-a mai rămas nimic după care să se întoarcă!

Observă Arkwright cu un rânjet.
Chiar atunci, de pe creastă, cineva strigă în jos, către noi:
— Eşti un om mort, vraciule! Eşti un om mort! O să aflăm noi unde stai. Sunteţi terminaţi – şi tu, şi băiatul! V-aţi făcut-o cu mâna voastră. Noi îl slujim pe rege. O să atârnaţi în ştreang, fiţi siguri!
— Nu face mutra asta aşa de îngrijorată, tinere Ward, zise Arkwright, zâmbind ironic. Numai gura e de ei. Dacă ar fi avut curaj vreunul, ar fi fost aici, jos, la luptă, şi nu în vârful dealului, ţipând de frică.

— Dar n-or să raporteze ce li s-a întâmplat şi-or să trimită mai mulţi soldaţi după noi? Am lovit unul dintre soldaţii regelui, le-am distrus toate bunurile…
— Războiul merge prost, aşa că mă îndoiesc foarte tare că vor avea soldaţi de ajuns ca să-i pună pe urmele unora ca noi. Pe de altă parte, sunt convins că ăştia sunt dezertori. Lor ar trebui să le fie frică de spânzurătoare, nu nouă. Cu siguranţă nu se poartă ca o ceată de recrutare autentică. Să-l baţi pe conetabilul parohiei parcă nu făcea parte din slujbă, când eram eu în armată!
Cu acestea, Arkwright se întoarse hotărât şi porni spre peşteră.
— Când ai fost dumneata soldat? L-am întrebat.
— Demult. După ce mi-am încheiat ucenicia la domnul Gregory, m-am întors la moară şi am încercat să-i eliberez pe mama şi pe tata. Văzând că nu pot s-o fac, am fost atât de înciudat, că m-am lăsat de meserie, pentru o vreme. Armata m-a pregătit ca tunar, dar cum ţara era în timp de pace, nu aveam în cine să trag, aşa că mi-am răscumpărat milităria şi m-am întors la vechea mea meserie. E ciudat cum au evoluat lucrurile. Dar îţi mai spun un lucru – n-aş fi fugit niciodată dintr-o bătălie, cum au făcut-o iepurii ăştia fricoşi.
— Ai fost tunar? Adică ai tras cu unul dintre tunurile alea mari?
— Un tun de optsprezece, da, tinere Ward. Cel mai mare tun din Comitat. Am fost tunar-şef, şi sergent, pe deasupra. Adevărat până-n cele mai mici detalii, aşa era tunul meu!
— L-am văzut, i-am spus eu. În vară, soldaţii l-au adus din Colne şi l-au folosit ca să străpungă Turnul Malkin.

— Cât timp le-a luat? Se interesă Arkwright.
— Au tras cam de la prânz până la apusul soarelui şi apoi au sfârşit treaba în mai puţin de un ceas, în dimineaţa următoare.
— Aşa? Nu-i de mirare că războiul din sud merge atât de prost. Am văzut turnul ăla şi cred că eu i-aş fi putut străpunge zidurile în mai puţin de două ore. Totul depinde de tehnică şi de pregătire, tinere Ward! Zâmbi el.
Era ciudat cât de vesel şi de vorbăreţ devenise deodată. Parcă prinsese aripi, ca şi cum bătaia cu dezertorii îi ridicase moralul.

Înapoi la sihăstrie însă, mânia lui Arkwright dădu din nou în clocot când descoperi că sihastrul nu fusese în stare să descopere bârlogul Morwenei.
— Eu mi-am îndeplinit partea mea din învoială – acum e rândul tău! Zbieră el.
— Ai răbdare, William, zise Judd Atkins, calm. Pot creşte grânele iarna? Bineînţeles că nu, pentru că toate lucrurile au timpul lor. Am spus că nu l-am descoperit *încă.* Nu că n-aş fi în stare s-o fac, până la urmă. Şi m-am apropiat destul de mult ca să-ţi spun că ai dreptate. Bârlogul ei se află undeva în Ţinutul Lacurilor din sud. Dar e greu să găseşti o vrăjitoare. Fără îndoială, îşi foloseşte puterile ca să-şi ascundă lăcaşul. E cumva o vrăjitoare deosebit de puternică?
Arkwright aprobă din cap.
— Nu se află alta mai puternică. Adevăratul ei nume e Morwena, dar unii îi spun Ochi-de-sânge. De bună seamă c-ai auzit şi tu de ea.
— Da, am auzit, răspunse sihastrul. Ambele nume îmi sunt cunoscute. Dar cine n-a auzit? Orice mamă din Comitat tremură la auzul lor, căci zeci de copii au dispărut din cauza acestei vrăjitoare în ultimii douăzeci de ani. O să fac tot ce pot să te ajut, dar acum sunt obosit. Treburile astea nu pot fi grăbite. O să încerc din nou mâine, când lucrurile vor fi mai potrivite. Cum e vremea?
— S-a făcut mai cald şi a început să bureze, mormăi Arkwright, nici pe departe împăcat.
— Doar nu vrei să călătoreşti pe-o astfel de vreme, nu? De ce nu rămâneţi aici, peste noapte? Aţi mâncat?
— Nu, de azi-dimineaţă. Eu n-am probleme, dar tânărul Ward,

aici de faţă, e mereu flămând.
— Atunci o să încălzesc nişte ciorbă pentru toţi trei.
Înainte de a mânca, Arkwright m-a dus afară, pe coasta întunecată a muntelui, şi ne-am antrenat din nou în lupta cu toiegele. Părea hotărât să se îngrijească de pregătirea mea indiferent de loc şi de moment. O ploaie măruntă ne izbea în faţă, în timp ce încercam să ne ţinem echilibrul pe iarba alunecoasă. De data asta, nu m-a mai lovit, ci s-a mulţumit să mă silească să dau înapoi şi să-mi încerce îndemânarea într-ale apărării.
— Ei bine, tinere Ward, destul pentru azi, zise el, în cele din urmă. Chiar cred că încep să desluşesc un licăr de progres. Am văzut cum i-ai ţinut piept caporalului, mai devreme. Ai luptat bine, băiete. Ar trebui să fii mândru de tine. Ţine-o tot aşa şi, în şase luni, o să fii în stare să-ţi porţi singur de grijă.
Cuvintele lui m-au însufleţit şi, întorcându-ne spre peşteră, am început să mă gândesc cu nerăbdare la ciorbă. Dar s-a dovedit o mare dezamăgire. Zeama era amară şi, de la prima înghiţitură, am făcut o mutră lungă. Mă întrebam ce-o fi pus sihastrul în ea.
Văzându-mă, Arkwright doar a zâmbit.
— Mănâncă, tinere Ward! E cea mai bună ciorbă de ierburi de care poţi avea parte la nord de Caster. Judd e vegetarian. Câinii vor mânca mai bine decât noi, în seara asta.
Sihastrul nu dădu niciun semn că s-ar fi simţit jignit de vorbele lui Arkwright, dar, din respect, mi-am golit blidul şi apoi i-am mulţumit. Nu ştiu ce-o fi fost în zeama aceea, dar am tras apoi cel mai bun somn de când plecasem de la Chipenden.

CAPITOLUL 15

DANSUL DEGETULUI

Dimineaţă, n-am avut parte de mic dejun. Curând după ce se lumină de ziuă, Judd Atkins deschise harta lacurilor şi o întinse pe pământ, lângă foc.
— Aşa! Zise el, după ce o studie o vreme cu atenţie. Am dormit bine astă-noapte şi sunt mult mai încrezător azi. Ar trebui s-o pot găsi acum.
Spunând acestea, scoase două obiecte din buzunar. Unul era

un crâmpei de sfoară subţire, celălalt, degetul retezat al vrăjitoarei. Legă apoi un capăt al sforii de deget. Sihastrul văzu că-l urmăresc atent şi zâmbi.

— Înainte de a mă retrage din lumea plină de păcate, am fost căutător de apă, Thomas. De obicei, foloseam o ramură de mesteacăn. Multe dintre izvoarele din nordul Comitatului au fost găsite de mine. Din când în când, descopeream şi persoane dispărute. Legam un petic de haină sau o şuviţă de păr cu o sfoară şi le treceam pe deasupra unei hărţi până când simţeam o zvâcnire în mână. Din nefericire, mulţi dintre cei pe care îi găseam astfel erau deja morţi, dar, chiar şi-aşa, familiile lor îmi erau recunoscătoare pentru trupurile neînsufleţite pe care le puteau îngropa în pământ sfinţit. Acum, hai să vedem dacă pot găsi şi o vrăjitoare de apă, pe nume Morwena…

Se apropie şi Arkwright şi ne-am uitat amândoi cum sihastrul începe o căutare metodică. Mişcând degetul vrăjitoarei încet, de la vest la est, apoi de la est la vest, căuta pe fâşii drepte, spre nord, pe toată lăţimea hărţii. După mai puţin de un minut, mâna îi tresări deodată. Se opri, respiră adânc, îşi duse mâna mai la dreapta şi o aduse înapoi, foarte încet şi în linie dreaptă. Braţul îi tresări din nou, de data asta zvâcnind în sus cu putere, aşa încât degetul vrăjitoarei începu să danseze la capătul sforii.

— Pune semn aici, William! Ceru sihastrul, iar Arkwright îl ocoli, îngenunche şi desenă o cruce mică în locul indicat.

Sihastrul continuă să cerceteze harta. Curând, mâna îi zvâcnea din nou. Peste alte câteva clipe, degetul retezat dansa iar la capătul sforii, când bătrânul descoperi şi cea de-a treia locaţie. De fiecare dată, Arkwright marca locul cu foarte mare atenţie. Sihastrul continuă pe toată harta, dar nu mai găsi altceva.

Toate cele trei cruci erau la vest de Lacul Coniston: cea dintâi pe malul dinspre nord-vest, a doua marca un mic ochi de apă numit Tăul Caprei, iar a treia, mai spre nord, Lacul Cumpenei.

— Aşadar, toate trei sunt sălaşe ale vrăjitoarei, bătrâne, sau pur şi simplu nu eşti sigur? Întrebă Arkwright, nerăbdător.

— E nevoie să fiu sigur ca să am dreptate? Întotdeauna trebuie să lăsăm loc şi pentru îndoială, William. Ar putea foarte bine să fie vorba despre toate trei. Sunt sigur că

petrece un timp în fiecare, explică sihastrul. S-ar putea să mai fie chiar şi altele, mai la nord decât mi-ai cerut tu să caut. Cel mai puternic răspuns l-am primit însă pe malul Lacului Coniston, dar am simţit, de asemenea, că bântuie prin toată partea de vest a acestui lac. Cunoşti bine locurile?

— Am fost chemat nu o dată pentru câte o treabă acolo, dar nu cunosc capătul cel mai nordic al lacului, de la marginea Comitatului. Oamenii din Coniston sunt foarte ursuzi, înrădăcinaţi într-ale lor, şi nu privesc cu ochi buni străinii. Mai degrabă ar suferi în tăcere decât să aducă un vraci din sud.

Am avut atâta minte cât s-o ţin pentru mine, dar n-am putut să nu mă gândesc că asta era o exagerare din partea cuiva atât de puţin prietenos ca Arkwright, care abia de înghiţea un ucenic în casa lui.

Tocmai când ne pregăteam să plecăm, vremea se schimbă brusc şi, vântul se porni dinspre vest, aducând o ploaie dezlănţuită pe coasta dealului, care răpăia pe acoperişul grotei şi îşi făcea loc prin gura ei, uneori sfârâind la marginea focului.

— Bătrân nătâng ce eşti, îl necăji Arkwright pe sihastru, de ce Dumnezeu ai ales o grotă cu intrarea spre locul de unde suflă vântul mai avan?

— Frigul şi umezeala fac bine la suflet. Tu de ce stai într-o casă la marginea unei mlaştini, când ai putea trăi mult mai sănătos aici, în bătaia vânturilor? I-o întoarse Judd Atkins.

Pe faţa lui Arkwright fulgeră mânia, dar nu spuse nimic. Trăia acolo pentru că aceea fusese casa părinţilor săi, iar acum, când spiritul mamei sale era captiv, n-o mai putea părăsi. Sihastrul probabil nu avea habar de asta, altminteri cu siguranţă n-ar fi spus ceva atât de crud.

Din pricina vremii neîmblânzite, Arkwright hotărî să mai rămânem o noapte şi să pornim spre Coniston la prima geană de lumină. Când Judd puse lemne pe foc, Arkwright mă luă la pescuit, deşi ploua cu găleata. Am crezut că va folosi vreo undiţă sau vreo plasă, dar el avea o metodă pe care o numea „gâdilat”.

— N-ai să suferi niciodată de foame dacă poţi să faci asta! Mi-a spus.

Ei bine, metoda consta în a te întinde pe burtă, pe malul

râului, cu mâinile în apa rece. Trebuia să gâdili burta unui păstrăv, astfel ca el să se dea înapoi în palma ta şi-atunci să-l arunci peste cap, în iarbă. Îmi arătă cum se face, dar trebuia multă răbdare şi mie unuia nu mi-a poposit în palmă niciun păstrăv. Arkwright a prins totuşi doi, pe care, în scurt timp, îi fripsese excelent. Sihastrul s-a mulţumit cu încă o înghiţitură din fiertura sa, ceea ce-a însemnat că mie şi lui Arkwright ne-a revenit câte un peşte de fiecare. Erau delicioşi şi, curând, m-am simţit mult mai bine.

Dar apoi am avut iar parte de o luptă cu toiegele. M-a dezarmat cu uşurinţă şi m-am ales cu o vânătaie pe braţ, iar Arkwright a continuat până când n-am mai putut mişca, frânt de oboseală. Prin urmare, am mai petrecut o noapte în grota aceea, dar, cu siguranţă, somnul a fost mult mai odihnitor decât la moară.

Spre zori, ploaia s-a oprit, iar noi am pornit neîntârziat spre lacurile de la nord.

Vraciul avusese dreptate în privinţa peisajului din partea asta a Comitatului. Când am ajuns la Coniston şi am luat-o de-a lungul malului său vestic, străjuit de copaci, totul în jurul nostru era o încântare. Pantele dinspre est erau împădurite cu foioase şi conifere, cele din urmă fiind îndeajuns de verzi cât să înviorez mohorâta zi de toamnă târzie. Norii se ridicaseră, aşa că aveam o privelişte spectaculoasă a munţilor de la nord, iar zăpada căzută pe culmi le contura vârfurile cu un alb strălucitor pe fundalul cerului plumburiu.

Arkwright părea puţin mai binedispus, aşa că, plictisit de îndelungata tăcere – nu scosese un cuvânt de când părăsiserăm grota sihastrului –, am riscat o întrebare:

— Muntele din faţă este cumva Bătrânul din Coniston?

— Întocmai, tinere Ward, ar trebui să ştii asta după ce, ieri, am studiat harta aceea. Impresionant, nu? Cu mult mai înalt decât dealurile din spatele casei domnului Gregory. Îţi bucură ochii, dar, uneori, locuri de aceeaşi importanţă nu ies la fel de mult în evidenţă. Vezi malul ăla de colo? Zise el, arătând către partea cealaltă a lacului, dinspre răsărit.

Am făcut un semn de încuviinţare.

— Ei bine, ăla e locul unde l-am ucis pe Spintecătorul din Coniston. Chiar sub malul de colo. Probabil cel mai bun lucru

pe care l-am făcut de când mi-am încheiat ucenicia cu domnul Gregory. Dar dacă aş putea s-o prind sau s-o ucid pe Morwena, de bună seamă că isprava asta ar întrece-o pe cea de-atunci.

Ceva ce aducea a rânjet îi încreţi faţa, ba chiar începu să fluiere încet, în vreme ce câinii săreau pe lângă noi, clămpănind în gol, entuziasmaţi.

Am intrat în satul Coniston pe la miazăzi. Am văzut câţiva localnici, dar păreau neprietenoşi; unii chiar au preferat să traverseze pe partea cealaltă a drumului decât să treacă pe lângă noi. Era de aşteptat. Cei mai mulţi oameni erau foarte tulburaţi la gândul de a se afla aproape de un vraci, şi asta chiar şi la Chipenden, unde domnul Gregory se stabilise deja de patru ani. Magistrului meu îi plăcea să păstreze distanţa şi evita să meargă pe mijlocul drumului, iar când mă duceam după provizii, nu toată lumea era la fel de prietenoasă ca negustorii, care se bucurau să ne aibă muşterii statornici.

Ajungând la un fir de apă curgătoare – trecut pe hartă cu numele de Izvorul Bisericii –, am început să urcăm o potecă abruptă ce ducea spre vest, lăsând în urmă îngrămădirea de case cu hornurile lor fumegânde. Înaintea noastră se ridicau uluitoarele piscuri ale Bătrânului, dar tocmai când începuseră să mă doară picioarele de la urcuş, Arkwright ne conduse într-o curte mică, din faţa unei taverne de la marginea drumului. Plăcuţa de lemn de la intrare anunţa:

HANUL
IZVORULUI

Doi bătrâni stăteau în prag, fiecare cu câte o halbă de bere în faţă. Se dădură în lături ca arşi, făcându-ne loc, spaima de pe feţele lor nefiind stârnită doar de vederea celor doi câini-lupi fioroşi. Recunoscuseră, după haine şi toiege, cu ce ne îndeletniceam.

Taverna era pustie, dar mesele erau curate şi un foc primitor ardea puternic în cămin. Arkwright merse până la tejgheaua de lemn şi bătu cu putere în ea. Am auzit pe cineva urcând scările şi un bărbat rotofei, cu faţa veselă şi prietenoasă, încins cu un şorţ curat, apăru pe uşa deschisă din dreapta noastră.

L-am văzut aruncând iute o privire îngrijorată spre câini şi apoi măsurându-l cu privirea pe Arkwright din cap până-n

picioare. Imediat însă, zâmbetul lui nedumerit de la început se prefăcu în expresia de întâmpinare a unei gazde cu experienţă, puse pe treabă.

— Bună ziua la dumneavoastră, domnii mei, zise el. Cu ce vă pot fi de folos? O cameră, o masă ori numai două stacane din cea mai bună bere pe care o am?

— O să luăm două camere, hangiule, şi o masă de seară – stufat, dacă aveţi. Până atunci, o să ne aşezăm acolo, în colţ, lângă foc, şi o să începem cu un carcalete.

Hangiul făcu o plecăciune şi se îndepărtă grăbit. Eu m-am aşezat pe scaunul din faţa lui Arkwright, întrebându-mă ce se petrecea. În foarte rarele ocazii în care domnul Gregory şi cu mine stăteam la vreun han, împărţeam aceeaşi cameră – el dormea în pat, iar eu pe podea. Arkwright, în schimb, comandase câte o odaie pentru fiecare.

— Ce-i ăla un carcalete? Am întrebat eu.

— Ceva care te înveseleşte într-o seară rece şi umedă de toamnă. Un amestec de vin fiert cu mirodenii şi crupe fierte-n lapte, exact ce trebuie ca să ne crească pofta de stufat.

M-am cam îngrijorat, la început, când mi-a zis de vin. Lupta cu soldaţii îmi arătase cât de violent şi de nestăpânit putea deveni Arkwright după ce bea şi mă temeam de el când era astfel. Sperasem că o lăsase mai moale cu băutul în ultima vreme, dar se pare că episodul cu soldaţii îl aţâţase.

Am făcut un efort să privesc partea bună a lucrurilor, căci dormitul la un han era cu siguranţă mai îmbietor decât o noapte petrecută lângă un gard viu sau într-un hambar bătut de vânt – cu toate că ştiam că John Gregory avea, adesea, motive foarte întemeiate să procedeze astfel. În primul rând, s-ar fi aşteptat de la noi să ajunăm înainte de a înfrunta Întunericul, iar în al doilea, nu-i plăcea să ştie lumea de treburile lui. S-ar fi apropiat, probabil, de unul dintre cele trei presupuse bârloguri ale Morwenei fără să treacă prin sat. Într-o aşezare micuţă ca asta, veştile se răspândeau iute ca focul. Cum hotărâserăm să ne petrecem noaptea acolo, tot Conistonul avea să ştie curând că un vraci şi ucenicul lui se aflau la han. Iar, uneori, vrăjitoarele aveau şi prieteni printre localnici – aflasem asta în Pendle. Chiar şi o vrăjitoare de apă malefică precum Morwena ar fi putut avea iscoade.

Pentru o vreme, m-am luptat cu mine însumi, neştiind ce să aleg: să nu-i spun nimic lui Arkwright şi să suport urmările ori să-i vorbesc de temerile mele şi să risc să mă bată sau, cel puţin, să mă ocărască zdravăn. Simţul datoriei a câştigat, în cele din urmă.

— Domnule Arkwright, am început eu, păstrându-mi vocea scăzută, ca să nu ne audă hangiul, dacă s-ar fi întors tocmai atunci, crezi că e înţelept din partea noastră să stăm aici, în văzul tuturor? Morwena ar putea să aibă prieteni în zonă.

Arkwright zâmbi strâmb.

— Nu mai fi aşa de speriat, tinere Ward. Vezi vreo iscoadă prin preajmă? Ţine minte, când eşti cu mine, faci lucrurile în felul meu – iar eu am nevoie de puţină odihnă şi de întăritoare înainte să mă înfrunt cu Morwena. Socoteşte-te norocos că o să ai burta plină şi un pat moale la noapte, domnul Gregory nu-şi tratează niciodată ucenicii atât de bine.

Probabil că avea dreptate. Nu era nimeni în jur şi amândoi meritam o masă bună şi odihnă după cele două nopţi petrecute în peştera sihastrului. Eram sigur că domnul Gregory ar fi stăruit să ajunăm înainte de a da piept cu Morwena, dar m-am hotărât să nu-l mai contrazic pe Arkwright – mai ales că, foarte curând, avea să se îmbete iarăşi. M-am aşezat mai bine în scaun, încetând să-mi mai fac griji şi bucurându-mă de porţia mea de carcalete.

Dar, curând, taverna a început să se aglomereze, iar când ne-a sosit într-un sfârşit mâncarea, aburindă, un grup de fermieri golea halbă după halbă, iar cele mai multe mese erau ocupate de oameni veseli, prietenoşi, care glumeau, râdeau şi-şi umpleau burdihanele. Ni s-au aruncat câteva priviri bănuitoare şi mi-am dat seama că unii vorbeau despre noi. Câţiva clienţi chiar s-au întors din prag, la vederea noastră. Poate că erau doar tulburaţi de venirea noastră sau poate la mijloc era ceva mult mai sinistru.

Apoi, lucrurile au început s-o ia razna. Arkwright i-a cerut hangiului o halbă din cea mai tare bere a casei. A băut-o în câteva secunde, apoi a mai cerut încă una, şi încă una. Cu fiecare înghiţitură, glasul îi era tot mai spart şi cuvintele mai dezlânate. Când se ridică să se ducă la tejghea după a şaptea halbă, se împiedică de masa cuiva, vărsând băuturile şi

alegându-se cu nişte priviri mânioase. Am rămas la locul meu, încercând să nu-i atrag atenţia asupra mea, dar Arkwright părea să nu aibă treabă cu mine. La tejghea, povestea cui voia să-l asculte cum îl învinsese el pe Spintecătorul din Coniston.

După o vreme, se întoarse clătinându-se la masa noastră, cu a opta halbă în mână. O bău repede, apoi râgâi zgomotos, atrăgându-şi iar priviri piezişe de la cei din jur.

— Domnule Arkwright, am îndrăznit eu, nu credeţi c-ar trebui să mergem la culcare acum? Mâine avem o zi grea şi s-a făcut târziu…

— Iar începe, răspunse Arkwright tare, astfel că îşi găsi curând audienţa dorită. Când o să înveţe oare ucenicul meu că eu sunt cel care dă ordinele, nu viceversa? O să mă duc la culcare când o să-mi fie somn, tinere Ward, şi nu mai devreme, mârâi el.

Umilit, mi-am plecat fruntea. Ce era să mai zic? După mine, noul meu magistru făcea o mare greşeală îmbătându-se atât de rău chiar înainte s-o înfruntăm pe Morwena, dar, cum spusese chiar el, eu eram doar un ucenic şi trebuia să-i ascult ordinele.

— Întâmplător, băiatul totuşi are dreptate, zise hangiul, venind să ne cureţe masa. Nu-mi place să gonesc clienţii cu bani, dar ai cam întrecut măsura, Bill, şi o să cam ai nevoie să ai capul limpede, dacă într-adevăr te duci s-o vânezi pe Morwena.

Am înlemnit. N-aş fi crezut că magistrul meu îi dezvăluise şi hangiului ce planuri aveam – oare cui îi mai spusese, cât stătuse la tejghea?

Arkwright izbi cu pumnul în masă.

— Îmi spui tu mie că nu fac faţă după cât am băut? Răcni el.

Deodată, în încăpere se făcu linişte, căci toată lumea se întorsese să se uite la noi.

— Nu, Bill, zise hangiul, împăciuitor, şi era clar că ştia cum să-i ia pe beţivi. Ce-ai zice să te întorci mâine-seară, după ce vei sfârşi cu Morwena, şi să bei atunci cât doreşti – din partea casei.

Când rosti numele Morwenei, un val de şuşoteli se pomi printre ceilalţi clienţi.

— Bine, s-a făcut, se învoi Arkwright, spre marea mea

uşurare. Tinere Ward, o să ne ducem la culcare devreme.

Am luat-o înainte, cu câinii, spre odăile noastre, iar el se împletici în urma noastră pe scări, dar când am intrat în odaia mea, a intrat şi el după mine şi a închis uşa, lăsând câinii afară.

— Ce părere ai de odaia ta? Bolborosi el.

M-am uitat în jur. Patul părea îmbietor şi totul, inclusiv perdelele, părea curat şi bine îngrijit. Lumânarea de la capul patului era din ceară curată, de albine, nu din aceea puturoasă, de seu.

— Pare confortabilă, am zis.

Chiar atunci am observat o oglindă mare pe măsuţa de toaletă din stânga mea.

— Să acopăr asta cu un cearşaf? L-am întrebat.

— Nu-i nevoie. Acum n-avem de-a face cu vrăjitoarele tale din Pendle, zise Arkwright, clătinând din cap. Nu, nu, nu, sughiţă el, de data asta-i altfel. Foarte diferit, ţine minte ce-ţi spun. O vrăjitoare de apă nu poate folosi o oglindă ca să-i iscodească pe oameni. Nici măcar Morwena nu poate face asta. Oricum, tinere Ward, fii recunoscător. Domnul Gregory nu mi-a închiriat niciodată vreo odaie atât de confortabilă – în toţi cei cinci ani cât i-am fost ucenic. Dar nu te face prea comod, nu te lăfăi ca un gândăcel într-un covoraş din faţa sobei. Hai să ne bucurăm de vreo două ceasuri de odihnă, iar când orologiul bisericii va bate miezul nopţii, vom pleca la vânătoare. La vânătoare! S-o iei la stânga, cum ieşi pe uşă, şi să cobori scările. Te aştept la uşa de la intrare. Ia-o încet şi totul va merge ca uns!

Arkwright se împletici apoi afară din odaie, trăgând uşa după el, dar l-am putut auzi cântând „Am plecat la vânătoare”, în vreme ce bâjbâia, beat, să-şi descuie uşa de la cameră. Atunci, fără să mă mai dezbrac, m-am întins pe pat. Oi fi dormind eu buştean, dar mă pricepeam să apreciez timpul, chiar şi în somn, şi dacă-mi puneam în cap să mă trezesc, aveam s-o fac chiar înainte să înceapă clopotele să bată ora cu pricina.

CAPITOLUL 16

DÂRE DE SÂNGE

Eram obosit după lungul drum pe jos până la Coniston, aşa că am dormit adânc vreo două ore, dar m-am trezit brusc, cu puţin înainte să înceapă să bată clopotele bisericii. Din instinct mi-am dat seama că e miezul nopţii, dar am numărat totuşi bătăile, ca să fiu sigur.

Cu toate acestea, când am ajuns la uşa de la intrare, Arkwright nu era acolo. M-am uitat în jur, apoi am pornit spre camera lui. M-am oprit puţin pe hol şi am ascultat: l-am auzit sforăind. Am bătut uşor în uşă, dar, cum nu mi-a răspuns, am deschis-o încet. Gheară şi Colţ au scos amândoi odată câte un mârâit gros când am intrat în odaie, dar când m-au văzut, au început să dea din coadă.

Arkwright era întins pe pat, complet îmbrăcat. Dormea cu gura larg deschisă şi sforăia zgomotos.

— Domnule Arkwright, i-am zis eu la ureche, domnule Arkwright, e timpul să vă sculaţi…

L-am strigat pe nume de mai multe ori, dar în zadar, în cele din urmă, l-am zgâlţâit de umăr şi a sărit deodată în picioare, cu ochii holbaţi şi faţa schimonosită de mânie. Pentru o clipă, am crezut c-o să mă pocnească, aşa că am început să turui:

— Mi-ai cerut să ne întâlnim afară, la miezul nopţii, dar e trecut bine de miezul nopţii…

Am văzut cum i se aprinde în ochi licărul lucidităţii; şi-a coborât picioarele peste marginea patului şi s-a ridicat anevoie.

Pe măsuţa de la capul patului erau două felinare. Le-a aprins pe amândouă, mi-a întins mie unul, apoi a ieşit clătinându-se din odaie şi a coborât scara, ţinându-se de cap şi gemând înfundat. A luat-o prin curtea din spate către panta de dincolo de ea, scăldată în lumina lunii. Am aruncat o privire către han: ferestrele de la etaj erau întunecate, dar la parter una încă mai arunca un mănunchi de raze afară. Dinăuntru se auzeau nişte glasuri răguşite şi cineva lălăind aiurea.

Norii se împrăştiaseră şi aerul era îngheţat şi tăios. Cei doi câini ne urmau îndeaproape, cu ochii sclipind însufleţiţi. Am urcat pieptiş pe panta sudică a muntelui Bătrânul, până când zăpada a început să ne scrâşnească sub tălpi. Nu era foarte

groasă, dar prinsese o pojghiţă de gheaţă.
Când am ajuns la Tăul Caprei, Arkwright s-a oprit. Micul iezer îşi primise numele pe merit: numai caprele de munte s-ar fi putut simţi ca acasă pe malurile sale povârnite şi pe steiurile de piatră suspendate, inaccesibile omului. Malul pe care ne aflam era presărat cu stânci mari, făcând dificil accesul. Dar Arkwright nu se oprise să admire priveliştea. Spre uimirea mea, se aplecă brusc şi începu să vomite violent, dând afară jeturi de bere amestecată cu stufat. M-am întors cu spatele la el şi m-am îndepărtat câţiva paşi, simţind că mi se întoarce stomacul pe dos. A continuat aşa o vreme, dar apoi s-a oprit din icnit şi l-am auzit trăgând adânc aer în piept.
— Te simţi bine, tinere Ward? Întrebă el, apropiindu-se de mine cu paşi nesiguri.
Am încuviinţat, dând din cap. Încă mai gâfâia şi pe frunte avea broboane de sudoare.
— Stufatul ăla trebuie să fi fost stricat. Las’ c-o să-i spun eu vreo două hangiului dimineaţă, nicio grijă!
Arkwright trase aer în piept şi îşi şterse fruntea şi gura cu dosul palmei.
— Nu mă simt prea bine. Cred că am nevoie de un pic de odihnă, zise el.
Am găsit, în apropiere, un bolovan pe care să stea şi ne-am aşezat împreună, într-o tăcere neîntreruptă decât de gemetele sale şi de scâncetele la unison ale câinilor.
După vreo zece minute, l-am întrebat dacă nu se simţea mai bine. A dat din cap în semn că da şi a încercat să se ridice, dar i s-au înmuiat picioarele şi a căzut înapoi, ca un sac.
— Să mă duc singur, domnule Arkwright? I-am propus. Nu cred că ţi-ai revenit destul cât să cauţi vrăjitoare pe aici, ca să nu mai spun că mai avem şi de mers înapoi la Coniston.
— Nu, băiete, nu poţi să te duci singur. Orice-ar spune domnul Gregory, aici e vorba de Morwena, totuşi. Mai stai cinci minute şi-o să fiu ca nou.
Peste alte cinci minute, îşi voma şi ultimele rămăşiţe din stomac; în mod clar, n-avea să fie în stare să pornească după Morwena în noaptea aceea.
— Domnule Arkwright, am insistat eu, cred c-ar fi mai bine să rămâi aici, cât arunc eu o privire prin preajmă… sau putem să ne întoarcem la han şi s-o căutăm pe Morwena mâine-noapte.

— Trebuie s-o facem acum, mă întrerupse Arkwright. Vreau să mă întorc la moară cât mai repede cu putinţă. Altfel, aş lipsi prea mult.

— Ei bine, atunci lasă-mă să caut eu în jurul lacului, am stăruit eu. O să iau un câine cu mine – voi fi în siguranţă aşa.

A primit, dar fără tragere de inimă.

— Bine. Ai câştigat. Nu mă simt în stare să ajung până la Coniston în noaptea asta. Te întorci pe unde am venit, spre nord-vestul lacului, şi cauţi acolo. Ţine-ţi felinarul acoperit, ca să nu atragi atenţia cui nu trebuie. Dacă o vezi pe Morwena – sau pe oricine altcineva ţi se pare că se poartă ciudat –, nu risca nimic. Ţine-te la distanţă. Ai grijă la ochiul de sânge şi încearcă doar să afli unde anume se ascunde, dar nimic în plus. Numai uită-te şi Întoarce-te să-mi spui ce-ai aflat. Dacă o să mă simt mai bine, o să arunc şi eu o privire pe-aici; apoi, mai târziu, vom putea căuta împreună pe lângă Lacul Cumpenei. Şi ia căţeaua cu tine, îmi porunci el, aşa o să ai mai multe şanse să scapi, dacă dai de bucluc. Crezi că mai ştii să te întorci la Coniston de aici?

Am dat din cap. Harta îmi rămăsese bine întipărită în memorie.

— Bine. Noroc şi ne întâlnim aici.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, se aplecă şi şopti ceva la urechea lui Gheară, bătând-o uşurel cu palma pe spinare de trei ori. După ce am tras închizătorile de lemn pe lângă sticla felinarului, am luat-o către Lacul Coniston, cu Gheară venind ascultătoare pe lângă mine. Nu făcusem decât câţiva paşi, când l-am auzit pe Arkwright icnind şi gemând din nou. Eram sigur că nu fusese nimic în neregulă cu stufatul. Berea trebuie să fi fost foarte tare, iar el o dăduse pe gât mult prea repede.

Aşadar, cu Gheară alături, m-am îndreptat spre Lacul Coniston pe direcţia în care se afla luna, care tocmai apăruse deasupra copacilor.

În timp ce coboram panta către sat, pe acelaşi drum pe care veniserăm, un strigăt straniu se auzi de undeva din faţă. Am aşteptat, încordat şi neliniştit, simţind primejdia. Era ceva cunoscut în strigătul acela. Putea foarte bine să fie un soi de avertisment sau de semnal. Dar apoi chemarea ciudată s-a repetat, chiar aproape deasupra capului meu şi mi-am amintit deodată unde o mai auzisem – în mlaştină, cu puţin înainte s-o

întâlnesc pe Morwena şi să mă târască în noroi. În aceeaşi clipă, am zărit ceva zburând înapoi spre Tăul Caprei.

Fără îndoială, era un soi de pasăre; m-am hotărât să-l întreb despre asta pe Arkwright cu prima ocazie. Putea fi legată de Morwena. Unele vrăjitoare foloseau fie magia de sânge, fie magia de oase, dar erau şi câteva care foloseau vietăţile casei – animale care deveneau ochii şi urechile lor şi le ascultau întru totul poruncile. Poate că pasărea aceea ciudată era iscoada Morwenei?

În cele din urmă, am ajuns în sat şi am străbătut repede străzile pustii, cu Gheară pe urmele mele. Numai câteva lumini mai pâlpâiau în ferestre. Odată ce-am trecut şi de ultima casă, am ocolit lacul pe malul nordic, ţinându-mă la adăpostul copacilor, de unde aveam o vedere bună asupra malului şi a apei ce lucea argintie în lumina lunii.

Timpul trecea greu şi, cu toate că şi eu, şi Gheară am căutat mult şi bine, n-am văzut şi n-am auzit nimic demn de atenţie. Începusem să mă gândesc la Alice, întrebându-mă ce făcea şi dacă îi era la fel de dor de mine cât îmi era mie de ea. M-am gândit şi la magistrul meu, John Gregory. Oare se afla în siguranţă, în patul lui, la Chipenden, sau, ca şi mine, bântuia prin noapte, cu treburi de-ale vracilor?

În cele din urmă, m-am hotărât să mă întorc la Tăul Caprei şi la domnul Arkwright – nu era nici urmă de Morwena pe-aici.

Urcuşul mi se păru mai greu, de data asta, şi cu toate că poteca se înălţa treptat, se învârtea cumva în jurul Bătrânului. Curând, călcam din nou pe zăpada îngheţată, luând-o după urmele pe care le lăsaserăm la venire. În cele din urmă, am ajuns în locul unde-i lăsasem pe Arkwright. Încercam să mă mişc fără să fac zgomot, ca să nu atrag atenţia cuiva care-ar fi putut pândi dintre stânci, dar deodată, spre disperarea mea, Gheară începu să urle şi apoi ţâşni ca o săgeată înainte.

Mi-a luat ceva timp până am ajuns-o din urmă şi a trebuit să mă ajut de toiag, să nu alunec pe zăpadă. Când m-am apropiat, am tras închizătorile felinarului, ca să văd mai bine.

Mi-a stat inima-n loc. Se părea că Arkwright şi Colţ o găsiseră pe Morwena – sau, mai curând, că ea-i găsise pe ei. Trupul lui Colţ zăcea nemişcat pe zăpada mânjită de sânge. Avea gâtul spintecat. Erau nişte urme în jurul lui – nişte tălpi cu gheare şi cu degetele unite, dar ale cuiva care mergea în două picioare.

O altă dâră lată de sânge ducea spre apă. În timp ce Gheară chelălăia cu jale lângă perechea sa, eu mi-am strâns mai bine în mână toiagul, năucit de ce aveam în faţa ochilor, şi am luat-o după dâra de sânge.

La lumina felinarului, am văzut toiagul lui Arkwright pe marginea lacului şi o cizmă de-a lui jumătate în apă, jumătate afară. Era sfâşiată şi arăta de parcă îi fusese smulsă din picior.

La început, n-am avut nicio îndoială despre ce se întâmplase: Morwena îl ucisese pe Colţ şi apoi îl prinsese pe Arkwright şi-l târâse în apă. Dar apoi am observat mai în spate şi alte urme de tălpi cu degetele unite. Multe. Nu fusese doar o vrăjitoare de apă aici. Dacă Arkwright o întâlnise pe Morwena, aceasta nu fusese singură. Să-l fi atacat oare din apă, în vreme ce vrăjitoarele celelalte veniseră pe la spatele lui Arkwright, tăindu-i orice cale de scăpare?

Inima mi s-a zvârcolit în piept de frică. Putea fi chiar acum ascunsă sub apă, urmărindu-mă. Ar putea fi chiar mai multe vrăjitoare, aşteptând doar prilejul să atace. În orice clipă puteau ţâşni de sub oglinda lacului şi-atunci aş fi avut şi eu aceeaşi soartă.

Gheară începu să urle de durere, ecoul întorcându-se din stânca de alături. Cuprins de panică, am luat-o la fugă cât de repede am putut. Cu fiecare pas mă simţeam tot mai în siguranţă, iar urletele câinelui deveneau din ce în ce mai slabe. La un moment dat, m-am temut că ar putea suferi aceeaşi soartă ca şi tovarăşul ei, aşa că m-am oprit şi am fluierat după ea. Am încercat de trei ori, fără niciun rezultat, şi atunci am pornit grăbit spre han.

Mahmur cum era, Arkwright nu avusese prea multe şanse să se apere. O fi fost el un vraci cu experienţă, dar făcuse o mare greşeală bând atât de mult. O greşeală care-l costase viaţa.

Am ajuns la adăpostul hanului şi m-am încuiat în odaia mea, neştiind ce altceva să fac. De îndată ce avea să se lumineze de ziuă, voiam să pornesc spre Chipenden şi să-i povestesc Vraciului ce se întâmplase. N-aş fi putut spune, cu mâna pe inimă, că-mi plăcuse prea mult Arkwright, dar eram mâhnit şi zdruncinat de felul în care murise. Fusese un vraci priceput şi m-ar fi învăţat o mulţime de lucruri folositoare – poate chiar vitale. Deşi era violent şi-i plăcea să bea, fusese un duşman de temut al Întunericului, iar Comitatul avea să fie mai nesigur

după moartea lui.

Dar eu oare nu eram în primejdie chiar acum? Uşile puteau fi sparte. Dacă hangiul jucase un rol în toată afacerea asta, vrăjitoarele de apă ştiau probabil cine şi unde eram. Ar fi putut apărea chiar Morwena sau ar fi putut trimite alte vrăjitoare de apă să mă târască până la lac.

Mi-am amintit atunci că Alice îmi propusese să folosim oglinda ca să comunicăm. Vraciului nu i-ar fi plăcut deloc treaba asta, dar eram disperat. Trebuia să le spun numaidecât ce se întâmplase. Poate că Vraciul avea să vină în nord, să mă ajute. Poate chiar avea să-mi dea întâlnire la jumătatea drumului.

Stând pe marginea patului, m-am aplecat şi mi-am lipit palmele de sticla rece a oglinzii, apoi am început să mă gândesc la Alice, aşa cum mă instruise ea. Am încercat să-mi aduc în minte faţa ei şi m-am gândit la discuţiile pe care le avuseserăm, la timpurile fericite petrecute împreună în casa Vraciului de la Chipenden. M-am concentrat din răsputeri, dar nu s-a întâmplat nimic.

După o vreme, m-am întins pe pat şi am închis ochii, dar continuam să am în minte imaginea de groază cu trupul lui Colţ neînsufleţit, sângele de pe zăpadă şi cizma lui Arkwright părăsită în apă. M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am luat capul în mâini. Oare Alice mă simţea şi folosea ce o învăţase mătuşa ei, Osoasa Lizzie? O fi descântat chiar acum în faţa oglinzii, acolo, în casa din Chipenden?

Cum ar fi putut să funcţioneze vraja, când ne despărţea o asemenea distanţă? Şi dacă o prindea magistrul meu? Ar fi înţeles oare că era o situaţie urgentă? Poate c-ar fi gonit-o – poate că asta avea să fie exact scuza pe care o căuta.

După vreo zece minute, mi-am lipit din nou mâinile de oglindă. De data asta, m-am gândit la momentul în care o condusesem pe Alice la mătuşa ei din Staumin. Mi-am amintit de iepurii gustoşi pe care-i prinsese şi-i fripsese chiar ea, apoi cum mă luase de mână. Mâna ei o ţinuse pe-a mea, iar eu mă simţisem un pic vinovat, ştiind că Vraciului nu i-ar fi plăcut una ca asta, dar fusesem cu adevărat fericit.

Numaidecât oglinda începu să se lumineze, sticla se încălzi sub palmele mele şi, deodată, în faţă-mi apăru chipul lui Alice. Mi-am lăsat mâinile jos şi m-am uitat drept în ochii ei.

Gura i se deschise şi începu să vorbească, dar oglinda rămase mută. Ştiam că vrăjitoarele folosesc oglinzi ca să se iscodească una pe alta şi pe viitoarele lor victime, dar oare comunicau citindu-şi de pe buze? Nu-mi dădeam seama ce zicea şi am clătinat neajutorat din cap. Văzând asta, Alice se aplecă şi oglinda începu să se înceţoşeze. Rapid, scrise pe sticlă:

!Eires iș ălfuS

Ce însemna asta? Pentru o clipă, am rămas nedumerit, dar apoi am izbutit să descifrez mesajul. Oglinda îi întorsese cuvintele invers. Era o indicaţie, „Suflă şi scrie!”. Îmi arăta cum să-i comunic.

Atunci m-am aplecat şi eu, am suflat peste oglindă, aburind-o, şi am scris repede:

Arkwright ucis *de* vrăjitoarea
de apă numită Morwena. AJUTOR!

Alice făcu ochii mari, suflă şi ea şi scrise din nou:

?itșe ednU

De data asta, mi-a fost mai uşor. *Unde eşti?* Am şters oglinda cu palma, apoi am aburit-o din nou şi i-am scris:

Coniston. Pe drum, înapoi.
Spune-i Vraciului.
Ne întâlnim la moara lui Arkwright.

După vreo câteva secunde, am şters din nou oglinda, ca să-i văd faţa. Ea dădu din cap şi-mi zâmbi scurt, dar arăta foarte îngrijorată. În timp ce-o priveam, chipul ei începu să dispară, până când mi-am văzut iarăşi doar propria reflexie.

M-am întins din nou pe pat şi am aşteptat zorile. Cu cât mai repede părăseam locul ăsta, cu atât mai bine.

CAPITOLUL 17

URMĂRIREA

La prima geană de lumină, m-am pregătit de plecare. Odăile şi micul dejun fuseseră plătite dinainte pe trei zile, dar nu voiam să-mi mai arăt faţa în sala de jos. Aveau să mi se pună întrebări despre dispariţia magistrului meu, ca să nu mai spun că poate hangiul şi clienţii lui erau în cârdăşie cu Morwena. Nu puteam risca, aşa că, luându-mi sacul şi toiagul, m-am furişat afară pe uşa din spate şi, curând, mă îndreptam spre sud.

Cea mai uşoară şi cea mai directă cale era pe lângă malul de vest al Lacului Coniston. M-am ţinut la distanţă de apă, gândindu-mă că Morwena sau celelalte vrăjitoare ar fi putut să mă urmărească. Dar abia după-amiază, târziu, după ce deja trecusem de capătul sudic al lacului şi mă îndepărtasem binişor, am început să bănuiesc că eram într-adevăr urmărit.

Auzeam nişte zgomote slabe, dar neliniştitoare în spatele meu: câte un fojgăit prin tufişuri şi, uneori, un trosnet îndepărtat de ramură ruptă. La început, mi-a fost greu să fiu sigur, pentru că, dacă mă opream, totul încremenea. De îndată ce porneam însă, zgomotele reîncepeau şi, treptat, pe următoarele opt mile, părură că se apropiaseră de mine. Între timp, mă convinsesem că eram pândit. Lumina zilei se împuţina şi nu-mi plăcea deloc ideea să fiu vânat pe întuneric, aşadar, cu inima bătându-mi tare în piept, mi-am pus sacul jos, mi-am pregătit toiagul şi m-am întors către urmăritorul meu. Am aşteptat încordat, cu muşchii ţepeni şi cu toate simţurile în alertă, dar din desişul din spatele meu nu se ivi nicio vrăjitoare, ci Gheară.

Scânci şi veni să se aşeze la picioarele mele, cu capul aproape lipit de gheata mea stângă. Uşurat, am oftat şi m-am aplecat s-o mângâi pe cap. Mi-am dat seama că eram de-a dreptul încântat s-o revăd. Se întâmplaseră multe din vremea când îmi era frică să mă întorc cu spatele la ea. Dacă eram urmărit de vrăjitoare, acum aveam un aliat formidabil.

— Bravo, fetiţo! I-am zis încetişor.

Apoi m-am întors şi mi-am continuat drumul cât de repede am putut, cu Gheară după mine. Instinctele îmi spuneau că eram încă în primejdie. Cu cât ajungeam mai curând la moară,

cu atât mai bine, dar trebuia să iau o hotărâre în privinţa drumului. Aş fi putut s-o iau pe cel mai lung, spre est, urmând arcul larg al golfului, dar asta le-ar fi permis urmăritoarelor mele să mă ajungă sau chiar să-mi taie calea. O altă variantă ar fi fost să traversez plaja cu nisipuri periculoase, dar ar fi însemnat să aştept refluxul şi călăuza şi aş fi pierdut timp preţios, probabil îngăduindu-i Morwenei să mă prindă din urmă. Îmi era greu să mă decid, dar, în cele din urmă, am ales să traversez nisipurile.

Eram sleit de oboseală, dar m-am silit să continui să înaintez prin noapte. Având grijă să merg mai mult prin văi, am ocolit pe la vest munţii unde stătuserăm cu sihastrul, dar curând am fost obligat să urc din nou. Într-un târziu, am început să cobor către golf. Marea îndepărtată sclipea sub razele lunii. Refluxul părea să se fi încheiat de mult, dar oare traversarea era sigură?

Ar fi trebuit să aştept până-n zori şi apoi să încerc să găsesc călăuza. Nu ştiam unde locuia, dar speram să fie undeva pe partea aceasta a golfului, nu în capătul celălalt. M-am oprit, în cele din urmă, la marginea unei pante muntoase nu foarte înalte, Uitându-mă la întinderea de nisip ce se desfăşura până departe. La est, pe linia orizontului, se zărea o slabă lumină purpurie care anunţa răsăritul, dar mai era o oră şi mai bine până atunci.

Gheară se lungi pe iarba albită de promoroacă, lângă mine, dar părea alertată. Îşi ţinea urechile lipite de cap şi mârâia continuu, înfundat, din gât. În cele din urmă, se linişti şi nu mai scoase niciun sunet. Moţăiam, dar de fiecare dată când aţipeam, mă trezeam tresărind, gata să înfrunt pericolul. Lungul drum făcut pe jos mă storsese de vlagă şi, fără să-mi dau seama, în cele din urmă am căzut într-un somn greu, fără vise.

Dormeam probabil de vreo jumătate de oră, când un mârâit mai puternic al lui Gheară şi colţii ei trăgându-mă de pantaloni m-au trezit. Cerul era mult mai luminos şi o briză puternică sufla dinspre golf. Puteam simţi apropierea ploii. Mi s-a părut că surprind o mişcare cu coada ochiului. M-am uitat în sus, pe deal. La început, n-am văzut nimic, dar imediat părul mi s-a ridicat pe ceafă şi am simţit primejdia. Am continuat să privesc atent şi, după vreun minut, am desluşit în sfârşit o

siluetă ce cobora panta spre mine, ţinându-se la adăpostul copacilor. Gheară mârâi din nou. Să fi fost Morwena?

M-am ridicat în picioare, strângând bine toiagul în mână. Peste alte câteva clipe, am fost sigur că o vrăjitoare de apă se apropia de noi. Era ceva aparte în felul cum mergea, o ciudată rostogolire a trupului, probabil din pricina ghearelor şi a degetelor unite de la picioare. Aveam de-a face cu o creatură făcută pentru apă şi noroi, nu pentru o pantă acoperită cu iarbă alunecoasă. Dar o fi fost Morwena sau altă vrăjitoare, mai puţin periculoasă? Se apropiase de-acum, dar tot nu-mi dădeam seama.

Oare trebuia s-o înfrunt? Aveam la mine şi toiagul, şi lanţul de argint. Teoretic, oricare dintre ele mi-ar fi fost de ajuns ca să înving o vrăjitoare de apă obişnuită. Dar ele se puteau mişca într-adevăr foarte repede. Dacă o lăsam să se apropie prea mult, m-ar fi înhăţat cu degetul ei ca un cârlig. Eram bun la aruncarea lanţului de argint, dar stâlpul de exerciţii din grădina Vraciului nu se compara cu o vrăjitoare în carne şi oase. O înfruntasem deja pe Grimalkin, vrăjitoarea asasină, şi o ratasem – probabil de frică, de teamă şi de oboseală. Dar şi acum eram foarte obosit, iar frica începuse să prindă rădăcini în mintea mea.

Dacă dădeam greş cu lanţul, trebuia s-o ţin la distanţă cu toiagul, dar n-aş fi avut parte decât de o singura ocazie de atac. În clipa în care o ratam, m-ar fi prins descoperit. Oare Gheară m-ar fi ajutat? Câinele era cu siguranţă curajos şi credincios. Mi-am amintit însă ce se întâmplase cu tovarăşul ei, Colţ.

Dacă lăsam o vrăjitoare în libertate, ar fi însemnat să nu-mi fac datoria. Dacă prindea pe altcineva, poate chiar un copil, din pricină că eu nu acţionasem? Nu, trebuia s-o înfrunt.

Vrăjitoarea se apropiase acum la mai puţin de cincisprezece paşi, când m-am răzgândit. Faţa nu-i mai era în umbră şi am putut vedea că avea ochiul stâng închis. Puteam zări chiar aşchia de os care-i ţinea lipite pleoapele. Era Morwena! Odată ce-şi va deschide ochiul de sânge, aveam să fiu paralizat, împietrit, neajutorat…

Gheară mârâi un avertisment, dar era prea târziu. Vrăjitoarea îşi duse mâna la ochiul stâng şi scoase aşchia de os. Ochiul

plin de sânge se deschise larg şi se aţinti asupra mea. Eram pierdut. Am simţit cum puterile îmi părăsesc trupul şi voinţa de a mă mişca mi-a dispărut din minte. Tot ce mai puteam vedea era ochiul acela roşu, devenind tot mai strălucitor şi mai mare.

Deodată, am auzit un mârâit şi am simţit o lovitură puternică în spinare, care m-a doborât pur şi simplu din picioare. Am aterizat cu faţa în ţărână, lovindu-mă la frunte. Pentru o clipă, am rămas uluit, dar apoi am simţit răsuflarea caldă a lui Gheară, care a început să mă lingă pe faţă. M-am ridicat şi-am mângâiat-o cu mâna dreaptă, dându-mi seama că mă pot mişca din nou. Am înţeles imediat: câinele nu fusese sub influenţa vrăjitoarei. Ochiul Morwenei putea hipnotiza doar o singură victimă o dată. Gheară mă doborâse la pământ, rupând astfel vraja.

M-am ridicat repede în genunchi, dar mi-am ţinut privirile în jos. Am auzit lipăitul tălpilor vrăjitoarei, care alerga cu toată viteza în josul pantei, spre mine. „Nu te uita la vrăjitoare!” îmi spuneam în gând, cu privirile în continuare aţintite în pământ. „Uită-te unde vrei, dar nu la ochiul ăla injectat!”

M-am ridicat fulgerător şi am rupt-o la fugă spre ţărm, cu Gheară urmându-mă îndeaproape. În mâna stângă încă mai ţineam strâns lanţul de argint, dar cum aş fi putut spera să-l folosesc, când o singură privire spre vrăjmaşa mea m-ar fi ţintuit pe loc? Îmi tremurau picioarele – cu siguranţă nu alergam destul de repede cât să scap de ea. Aş fi vrut să mă uit peste umăr, să văd cât de aproape era, dar nu îndrăzneam de frica ochiului hipnotizator. Mă aşteptam să simt din clipă în clipă gheara vrăjitoarei agăţându-mă de ceafă sau străpungându-mi gâtul.

— Gheară! Am strigat, sărind jos, pe nisip.

În timp ce câinele gâfâia alături de mine, mă simţeam mai uşurat cu fiecare pas pe care-l făceam. Deocamdată, scăpaserăm de vrăjitoare. Ştiam că Morwena n-ar fi putut suporta sarea depusă de flux pe nisip. Tălpile ei desculţe şi cu degete unite nu puteau călca pe aşa ceva. Dar cât puteam sta aici, pe plajă? Ne-ar fi urmărit şi ne-ar fi aşteptat probabil până când am fi încercat să părăsim din nou nisipurile. Şi ce-aveam să ne facem când venea fluxul?

Chiar dac-aş fi izbutit s-o păcălesc şi să ies de pe plajă, ştiam

că m-ar fi urmărit până la moară. Eu eram deja frânt de oboseală, dar ştiam că o vrăjitoare puternică, aşa cum era ea, nu obosea niciodată. Să risc să ocolesc golful, cu ea în spate şi, probabil, şi cu alte vrăjitoare la pândă pe undeva de-a lungul drumului, cu siguranţă ar fi fost o greşeală din partea mea.

Măcar de-ar fi fost călăuza aici, ca să mă treacă de plajă. Dar nu se vedea pe nicăieri. Marea părea foarte departe, însă nu aveam cum să apreciez dacă era sau nu sigur să traversez acum. Arkwright îmi povestise cât de periculoase erau fluxurile. Cei care mergeau pe jos se înecau; trăsurile, pasagerii şi caii erau măturaţi de ape şi nu mai apăreau niciodată.

Dacă n-ar fi fost Gheară, aş fi stat acolo în cumpănă ore în şir, dar ea a ţâşnit deodată de lângă mine, îndreptându-se către mare, apoi s-a întors şi a lătrat. M-am uitat ca nătângul la ea; s-a întors alergând la mine, apoi a luat-o iar la fugă, în aceeaşi direcţie, de parc-ar fi vrut s-o urmez. Eu încă mai şovăiam, dar când a venit a treia oară înapoi, m-a apucat de pantaloni şi m-a smucit violent, aproape dându-mă peste cap, apoi a mârâit şi a zbughit-o din nou.

De data asta, m-am luat după ea. Avea totuşi o noimă, mi-am spus eu. Probabil că traversase nisipurile astea de multe ori, cu stăpânul ei, şi cunoştea drumul. Ar fi trebuit să mă încred în instinctele ei şi s-o urmez. Poate că, dacă făcuse drumul de curând, avea să mă ducă în locul unde aştepta călăuza.

Mergeam întins, Îndreptându-mă către sud-est. Cerul se lumina cu repeziciune. Dac-aş fi putut traversa nisipurile şi aş fi ajuns în siguranţă la moară, şanţul cu apă sărată avea să le ţină departe pe Morwena şi pe suratele sale. Şi nu numai atât. Vrăjitoarea ar fi fost obligată să o ia pe drumul cel mai lung, ocolind golful, ca să ajungă la moara lui Arkwright, ceea ce ar fi însemnat pe puţin o zi. Până atunci, cu puţin noroc, aveau să apară Vraciul şi Alice. Magistrul meu avea să ştie cum să procedeze ca s-o învingă.

Când Gheară şi cu mine ajunserăm la albia râului Kent, începu să plouă şi se lăsă o ceaţă deasă. Părea să fie multă apă jos, în albie, dar mi-era cu neputinţă să spun cât de adâncă era, fără s-o fi încercat cu toiagul. Dar Gheară părea să ştie ce face şi o luase spre nord, paralel cu malul. Am mers

de-a lungul albiei până când am ajuns la un cot, unde Gheară s-a oprit, a lătrat, s-a aruncat în apă şi a înotat drept peste râu. Nu erau decât vreo cincisprezece sau şaisprezece paşi până la malul celălalt. Ţinându-mi sacul sus, încercam apa cu toiagul înainte de a păşi, cu mare băgare de seamă. Era rece, dar în locul cel mai adânc abia îmi ajungea până la şold şi, curând, trecusem dincolo.

Ceva mai încrezător, am început să alerg în urma lui Gheară. Se pornise vântul şi ploaia se înteţise, bătând din stânga noastră. Marea era undeva în partea dreaptă. Îi puteam auzi valurile spărgându-se în depărtare, însă de văzut, vedeam tot mai greu cu fiecare minut, până abia am ajuns să mai desluşesc ceva la vreo câteva zeci de metri distanţă.

Am continuat să merg, dar ceaţa a devenit tot mai deasă şi am început să mă simt din ce în ce mai izolat. Cât mai aveam oare până la celălalt râu? Mă mângâiam cu gândul că, odată ce-l voi trece şi pe acela, nu mai aveam decât cel mult o jumătate de oră până la Malul Poruncii, unde aş fi fost în siguranţă. Am mers şi am tot mers, până ce am pierdut noţiunea timpului. La început, vântul bătuse din stânga, dar acum părea să-şi fi schimbat direcţia, mânând ploaia drept în spatele meu. Sau *noi* ne schimbaserăm direcţia? N-aş fi putut spune. Oriîncotro m-aş fi uitat, nu vedeam decât un zid de ceaţă cenuşie, dar eram sigur că zgomotul valurilor devenise mai puternic. Nu cumva ne îndreptam chiar spre mare?

Ne rătăciserăm? Mi-era frică de vrăjitoare, dar, în disperarea mea de a scăpa, nu-mi pusesem totuşi prea multă încredere în Gheară? Chiar dac-ar fi putut să mă călăuzească până la celălalt capăt al golfului, pe ce mă bazasem gândindu-mă c-ar fi putut şti cum e cu fluxul şi refluxul? Mi se părea că fluxul începuse deja, dar acum era prea târziu să mă mai întorc. Marea ar fi inundat rapid ambele braţe de râu, apa ar fi fost prea adâncă pentru a o traversa cu piciorul, iar curentul cu siguranţă m-ar fi luat pe sus.

Când aproape că-mi pierdusem şi ultima speranţă, m-am uitat în jos, la nisipul de sub tălpi, şi am văzut ceva ce mi-a redat încrederea în Gheară. Erau nişte urme – copite de cal şi două linii paralele, făcute de curând de roţile unei trăsuri. N-o văzusem pornind la drum, dar se părea că o prindeam din urmă. Mergeam după călăuză! Gheară mă condusese, totuşi,

în direcţia bună!

Dar când am ajuns la următoarea albie de râu, m-a cuprins din nou disperarea. Apa părea adâncă şi curentul foarte puternic. Fluxul începuse şi creştea cu repeziciune.

Din nou, Gheară merse o vreme de-a lungul malului, de data asta spre dreapta, ceea ce mă îngrijora, fiindcă ştiam că mă ducea mai aproape de mare. Curând, se aruncă în apă şi trecu pe malul celălalt. Am coborât malul ca şi mai devreme şi am intrat în râu. Aveam mai puţin de mers, de data asta – poate numai vreo zece paşi –, dar după ce făcusem vreo trei, apa îmi ajunsese până la brâu. Alţi doi paşi şi îmi ajunse până la piept, curentul năvalnic începând să mă tragă după el. M-am luptat să rezist, dar picioarele mi se afundau în nisipul moale de pe fundul albiei, în timp ce mă străduiam să-mi ţin sacul deasupra capului.

Tocmai când apa îmi ajunsese până la gât şi credeam că voi fi luat de curent, am dat de pământ mai tare. Alţi câţiva paşi şi am ieşit din apă, apoi am urcat pe mal, la loc sigur. Dar chinurile mele nu se terminaseră încă. Fluxul năvălise peste întinderile de nisip. Ceaţa se ridicase şi puteam vedea ţărmul, dar mi se părea la mare distanţă. Primul val îmi trecu de vârfurile ghetelor; al doilea, de glezne. Curând, Gheară înota, iar mie apa îmi venea din nou până la brâu. Dac-ar fi trebuit să înot, mi-aş fi pierdut şi toiagul, şi sacul în care aveam lanţul de argint.

M-am forţat să merg cât puteam de repede şi, în cele din urmă, ca prin miracol, am ajuns la marginea golfului, am urcat pe malul înalt şi m-am prăbuşit la pământ, căznindu-mă să-mi recapăt suflul, tremurând din toate încheieturile de oboseală şi de spaimă.

Am auzit-o pe Gheară scoţând un mârâit de avertizare şi, când mi-am ridicat privirile, am văzut un om rezemat într-un toiag aplecându-se peste mine. Pentru o secundă, am crezut că era un vraci, dar apoi mi-am dat seama că era Sam Jennings, călăuza.

— Eşti nebun, băiete! Mârâi el. Ce te-a apucat să traversezi atât de târziu şi fără călăuză? Am adus o trăsură până aici cu mult înainte de ivirea zorilor, dar unul dintre cai a început să şchiopăteze şi abia de-am ajuns noi înşine la timp.

— Îmi pare rău, am zis, ridicându-mă anevoie, dar eram

urmărit. N-am avut de ales.

— Îţi pare rău? Nu-ţi răci gura de pomană cerându-mi mie iertare. Gândeşte-te la familia care ar fi rămas să te plângă, la durerea bietei tale mame când şi-ar fi pierdut un fiu. Cine te-a urmărit?

N-am răspuns. Deja îi spusesem prea multe.

Mă măsură din cap până-n picioare, aruncând o privire îngrijorată spre toiagul meu.

— Chiar dacă Diavolul însuşi ţi-ar fi suflat în ceafă, ai făcut un lucru necugetat, băiete. Bill mi-a spus cu gura lui că te-a prevenit despre primejdiile de aici. El a traversat nisipurile cu mine de nici nu mai ştiu câte ori. De ce nu l-ai ascultat?

N-am spus nimic.

— În orice caz, să sperăm că ţi-ai învăţat lecţia, continuă el. Uite, casa mea nu e prea departe. Vino şi usucă-ţi hainele, iar nevastă-mea o să-ţi dea ceva fierbinte de mâncare, ca să-ţi mai încălzeşti oasele.

— Mulţumesc mult, i-am răspuns, dar trebuie să ajung la moară.

— Atunci du-te, băiete. Dar mai gândeşte-te la ce ţi-am spus. Mult prea mulţi s-au înecat printre nisipurile astea. Nu le îngroşa rândul!

Am plecat, tremurând în hainele mele reci şi ude. Dar câştigasem o zi avans faţă de vrăjitoare şi, cu puţin noroc, Vraciul şi Alice aveau să mi se alăture curând. Nu-i spusesem călăuzei că Arkwright murise, pentru că aş fi dat prea multe amănunte din ceea ce era treaba vracilor. Mi se părea, însă, că lui Arkwright avea să i se simtă lipsa. Cu toate cusururile sale, făcuse treabă bună, apărându-i pe localnicii din nordul Comitatului, iar oamenii ştiau asta şi-l respectau aproape ca pe unul de-ai lor.

Eu tocmai avusesem o întâlnire periculoasă cu marea, dar ţinuturile mlăştinoase din nordul Comitatului nu mă dăduseră gata încă. Tot din dorinţa de a mai câştiga timp, în loc să mă duc direct spre canal şi să merg de-a lungul lui până la moară, am încercat să ajung mai de-a dreptul, dinspre nord. Am ocolit Balta Mică, Îndreptându-mă către poteca unde o întâlnisem prima oară pe Morwena. Credeam că sunt destul de departe de smârc, dar m-am înşelat. Într-o clipă pleoscăiam prin mlaştină, fericit, pentru ca în clipa următoare piciorul drept să

mi se afunde în mâl.

Cu cât mă zbăteam mai mult, cu atât mă afundam mai tare, iar noroiul moale mi-a ajuns rapid până la genunchi. Am început să intru în panică, dar am tras aer adânc în piept, să mă calmez. Piciorul stâng nu mi se afundase atât de mult, fiind aşezat, probabil, pe teren solid. Aşadar, sprijinindu-mă cu toată greutatea pe toiag, încet, foarte încet, am izbutit să-mi ridic piciorul drept. Gheata mi s-a eliberat zgomotos din noroi şi aproape că am căzut în partea cealaltă.

După aceea, am fost mult mai atent unde pun piciorul. Întâmplarea asta m-a făcut să-mi dau seama cât de periculoasă putea fi mlaştina. În cele din urmă, am ajuns la potecă şi de acolo am lungit pasul, cu mai mult curaj, către moară.

CAPITOLUL 18

DOUĂ MESAJE

Abia când m-am apropiat mi-am adus aminte de ceata de arcănire şi cum ne ameninţase unul dintre soldaţi că o să ne omoare. Arkwright râsese atunci de vorbele lui, dar eu nu gândeam la fel.

Nu le-ar fi luat prea mult să afle unde locuia vraciul. Dacă descoperiseră deja unde se afla moara? Ne-ar fi putut pândi şi ataca, fie din grădină, fie din clădire.

Dar, după ce am traversat cu grijă şanţul cu apă şi am verificat toată moara, inclusiv odaia cu sicriele, mi-am dat seama că temerile mele fuseseră neîntemeiate. Nici urmă de vreun soldat sau de vreo vrăjitoare. Apoi, în pofida epuizării mele, am dus cele cinci butoaie cu sare în grădină şi le-am deşertat în şanţ, asigurându-mă că se duce destulă şi în partea dinspre mlaştină. Trebuia să păstrez concentraţia care s-o ţină departe pe Morwena. Gheară m-a urmat cât am trebăluit astfel, dar apoi a lătrat de două ori, mi-a dat roată de trei ori şi a zbughit-o în depărtare – fără îndoială, la vânătoare de iepuri.

Eram îngrijorat şi pentru puţurile cu apă de sub moară, unde erau tromba şi vrăjitoarea. Trebuia să mă gândesc şi la ele. Oare mai era nevoie de sare ca să rămână acolo, supuse? Dacă puneam prea multă, le-aş fi putut omorî, aşa că am

hotărât să risc şi să le las în pace, deocamdată.
Întors în bucătărie, am aprins focul în sobă şi mi-am pus hainele la uscat, apoi mi-am îngăduit un binemeritat pui de somn, înainte de a-mi pregăti ceva cald de mâncare. După asta, m-am hotărât să mă duc sus, în mansardă şi să caut prin biblioteca lui Arkwright cartea despre Morwena. N-o citisem pe toată şi trebuia să aflu cât mai multe despre vrăjitoare. Orice amănunt ar fi putut face diferenţa între moarte şi viaţă. Mă neliniştteau stafiile şi puterea lor de a mişca obiectele, dar, la urma urmelor, erau spiritele tatălui şi mamei lui Arkwright, mai curând nefericite şi captive decât răuvoitoare.
Sicriele stăteau, ca şi până atunci, unul lângă altul, iar cele trei scaune erau aşezate în jurul sobei. Am aruncat o privire la cenuşa din vatră şi m-am înfiorat de răceala aerului din odaie. Am clătinat trist din cap: cele două stafii n-aveau să se mai bucure de-acum înainte de tovărăşia fiului lor.
Mi-am îndreptat apoi atenţia spre cărţile lui Arkwright. Biblioteca sa era doar o zecime dintr-a Vraciului de la Chipenden, cum era şi de aşteptat. Magistrul meu nu numai că era mai în vârstă şi avusese mai mult timp să facă rost de cărţi şi să şi scrie, dar mai şi moştenise bună parte din ele de la generaţiile întregi de vraci dinaintea lui.
Rafturile lui Arkwright conţineau multe titluri de interes local, precum: *Flora şi fauna din nordul Comitatului, Arta împletirii coşurilor* sau *Potecile şi drumurile lăturalnice din Ţinutul Lacurilor.* Apoi, mai erau caietele de însemnări, datând din vremea uceniciei sale până aproape în prezent, legate în piele; ofereau, fără îndoială, o relatare amănunţită a cunoştinţelor şi abilităţilor dobândite de Arkwright în îndeletnicirea noastră. Mai era, de asemenea, şi un Bestiar, mult mai mic decât al domnului Gregory, dar probabil la fel de interesant. Iar lângă el stătea cartea despre Morwena.
M-am hotărât s-o iau cu mine şi s-o citesc la căldura sobei. Nu făcusem decât un pas spre uşă când m-a scuturat deodată un fior de gheată – un avertisment că morţii care nu-şi găsiseră liniştea erau prin preajmă.
O coloană de lumină începu să se contureze între mine şi uşă. Am rămas surprins, căci stafiile nu se arătau de obicei în timpul zilei. Să fi fost mama, tatăl sau chiar stafia lui Arkwright? Spiritele care întârzie pe pământ sunt de obicei

legate de oase sau de locul morţii lor, dar, deşi foarte rar, se mai întâmpla şi ca o stafie să fie silită să bântuie. Speram doar să nu fie Arkwright. Unele spirite sunt posesive şi după moarte şi nu pot suferi intruşii. Vor să locuiască în continuare în casa în care au stat în timpul vieţii. Altele nici măcar nu sunt pe deplin conştiente că au murit. Nu puteam să nu mă gândesc că avea să fie furios găsindu-mă la el în cameră şi citind una dintre cărţile lui. Pentru o indiscreţie asemănătoare, cândva mă alesesem cu vânătăi şi răni. Dar acum?

Însă nu era Arkwright. Mi-a vorbit o voce de femeie. Era stafia Ameliei, mama sa.

— *Fiul meu, William al meu, e încă în viaţă. Ajută-l, te rog, până nu e prea târziu.*

— Îmi pare rău, doamnă Arkwright. Îmi pare sincer rău. Aş vrea să-l ajut, dar nu pot. Trebuie să mă credeţi, fiul dumneavoastră chiar este mort, am zis eu, încercând să-mi păstrez vocea cât mai blândă şi mai calmă cu putinţă, aşa cum mă sfătuise Vraciul să fac atunci când mă aflam faţă în faţă cu spiritele tulburate.

— *Nu! Nu-i adevărat. Ascultă-mă! E încătuşat în măruntaiele pământului, trăgând să moară.*

— De unde ştiţi asta, am întrebat-o blând, când dumneavoastră sunteţi un spirit legat de locul ăsta?

Femeia începu să plângă încet şi lumina păli. Dar, tocmai când am crezut că se stinsese de tot, pâlpâi şi se aprinse din nou, iar Amelia strigă din nou, cu o voce puternică, tremurătoare:

— *Am auzit-o în urletul unui câine pe moarte; am desluşit-o în şoaptele trestiilor din mlaştină; am adulmecat-o în picurul apei de pe roata stricată a morii. Toate acestea mi-au vorbit, iar acum e rândul meu să o spun. Salvează-l, până nu e prea târziu. Numai tu poţi s-o faci! Numai tu poţi înfrunta puterea Celui Rău!*

Într-o clipă, coloana de lumină şi-a schimbat forma, transformându-se într-o femeie. Purta o rochie de vară albastră şi ducea un coş plin cu flori de primăvară. Îmi zâmbi, iar parfumul florilor umplu deodată încăperea. Îmi surâdea călduros, dar ochii ei înotau în lacrimi.

Brusc, dispăru. M-am cutremurat şi m-am întors la bucătărie, gândindu-mă la ce-mi spusese. Să fi avut dreptate spiritul

mamei lui Arkwright? Oare să mai fi fost el în viaţă? Nu mi se părea de crezut. Văzusem doar dâra de sânge, ducea drept către marginea lacului, unde îşi pierduse şi toiagul, şi o cizmă. Vrăjitoarele îl târâseră în apă şi-l ciopârţiseră acolo, cu siguranţă – la urma urmelor, fusese duşmanul lor atâta amar de vreme şi le ucisese nenumărate surate.

În ceea ce privea biata stafie, probabil era confuză. Se mai întâmplă, uneori, cu spiritele care sunt legate de pământ. Mintea li se zdruncină. Memoria li se toceşte şi li se prăfuieşte. Cu un tremur lăuntric, m-am gândit la ce mă aştepta. Nu socoteam că Morwena şi celelalte vrăjitoare aveau să ajungă mai devreme de zorii zilei următoare şi nădăjduiam că şanţul cu apă sărată le va ţine la distanţă – dar pentru cât timp? Cu puţin noroc, Alice şi Vraciul ar putea ajunge înaintea lor. Împreună, am fi putut s-o nimicim definitiv pe Morwena, căci eu, unul, nu mă simţeam în stare s-o fac de unul singur. Apoi, aveam să ne întoarcem la Chipenden şi să lăsăm în urmă locul ăsta plin de izvoare, lacuri şi smârcuri. Speram ca Vraciul să nu se fi supărat prea tare pe Alice pentru că folosise oglinda. Oare avea să priceapă că fuseserăm siliţi să procedăm astfel?

Tocmai luasem cartea şi începusem să citesc, când am auzit sunetul unui clopot îndepărtat. Am ascultat cu atenţie: după câteva clipe, bătaia s-a repetat. Când a bătut pentru a cincea şi ultima oară, am ştiut că era domnul Gilbert, jos, la canal; adusese provizii.

Probabil că de multe ori trăsese clopotul degeaba când Arkwright era plecat de-acasă cu treburi. Dacă rămâneam la moară, probabil avea să-şi continue drumul şi să-şi mai încerce norocul şi la întoarcere. Dar barcagiul n-avea de unde să ştie că Arkwright murise şi, cum mi se păruse că ţinea sincer la vraci, am socotit de datoria mea să ies şi să-i dau vestea cea rea. La urma urmelor, n-ar fi trebuit să fiu în pericol. Morwena era probabil încă departe, ca să nu mai spun că mi-ar fi prins bine să văd un chip prietenos. În concluzie, luându-mi doar toiagul, am ieşit. Era o după-amiază senină, iar soarele strălucea cu putere. Domnul Gilbert se îndrepta spre sud, iar şlepul se afla pe malul celălalt al canalului. Părea lăsat mult în apă, ceea ce dădea de înţeles că avea cala încărcată. Cineva se îngrijea de cai, o fată cam de vârsta mea, cu părul auriu strălucind în soare – fără îndoială, fiica domnului Gilbert.

Barcagiul mă salută, făcându-mi cu mâna de pe drumul de edec, şi-mi arătă către cel mai apropiat pod, aflat la vreo sută de metri mai la nord. L-am trecut şi m-am întors spre şlep.

Când m-am apropiat, am văzut că domnul Gilbert ţinea în mână o scrisoare. Văzându-mă, ridică întrebător din sprâncene.

— Ce s-a întâmplat? Mă întrebă. Parcă ţi s-au înecat corăbiile, Tom. Bill îţi face viaţa grea, nu-i aşa?

Cum nu vedeam vreo metodă mai simplă de a-i spune ce se întâmplase în afară de cea directă, i-am zis:

— Am veşti rele pentru dumneata. Domnul Arkwright e mort. A fost ucis de vrăjitoarele de apă din nordul golfului. S-ar putea ca ele să fie acum pe urmele mele, aşa că ai grijă de dumneata, pe apă. Cine ştie unde şi când ar putea apărea?

Domnul Gilbert rămase ca trăsnit.

— Într-adevăr, cine ştie? Ce nenorocire! O să-i simţim lipsa lui Bill. Mă tem pentru Comitat, acum, că el s-a dus.

Am dat din cap. Avea dreptate. Nu era nimeni care să-l înlocuiască. Vracii buni erau puţini la număr. Ţinutul de la nord de Caster avea să devină mult mai primejdios de-acum înainte. Întunericul obţinuse o victorie importantă.

Cu un oftat plin de părere de rău, îmi întinse scrisoarea pe care-o avea în mână.

— E de la domnul Gregory, zise el, liniştit. Mi-a dat-o azi-dimineaţă, la Caster.

Era pentru mine, iar adresa de pe plic era scrisă de mâna magistrului meu. Dacă Vraciul şi Alice ajunseseră la Caster atât de curând, asta însemna că porniseră la drum aproape imediat şi merseseră toată noaptea, cum făcusem şi eu. M-am simţit uşurat la acest gând. Dar de ce nu venise Vraciul până la moară? S-ar fi putut urca în şlep – cu toate că ambarcaţiunea era acum pe malul celălalt al canalului, ceea ce însemna că venea dinspre nord, şi nu de la Caster. Mi-am dat seama însă că barcagiul folosise probabil podul pe care-l traversasem mai devreme ca să-şi mute caii pe partea aceea şi să se îndrepte către sud. Am desfăcut plicul şi am început să citesc:

Roagă-l pe domnul Arkwright să te învoiească de la pregătirea cu el pentru vreo câteva zile. Domnul Gilbert o să

te aducă, în siguranţă, la Caster, unde te voi aştepta eu. E o problemă foarte urgentă. Chiar în mijlocul oraşului, aproape de canal, am găsit ceva nemaipomenit de folositor în lupta noastră împotriva Întunericului. Te priveşte în mod direct.

Magistrul tău,
John Gregory

Vraciul părea să nu ştie nimic despre moartea lui Bill, aşadar, ori Alice nu-i spusese, ori, din cine ştie ce motiv, se prefăcea că nu aflase. Şi tocmai pentru că nu venise direct la moară, ca să o înfrunte pe Morwena, am înţeles că descoperirea din Caster trebuia să fie una cu totul deosebită.

— Urcă-te la bord, zise domnul Gilbert, dar mai întâi hai să-ţi fac cunoştinţă cu cineva. Fiul meu avea multă treabă de făcut acasă, însă am luat-o cu mine pe fiica mea. Vino aici, fată, şi fă cunoştinţă cu tânărul Tom! O chemă el.

Fata îşi ridică puţin capul şi, fără a se osteni măcar să se întoarcă, ne făcu un semn cu mâna, dar nu se chinui să-i dea ascultare tatălui său, ocupându-se mai departe de cai.

— Foarte sfioasă, fata mea, zise domnul Gilbert. Dar hai să-i dăm drumul. Fără îndoială c-o să-şi adune ea curajul să-ţi vorbească, mai târziu.

Am şovăit. S-o las pe Gheară la moară ar fi fost, probabil, în regulă – îşi putea purta de grijă şi singură, de-acum. Şi nu mă deranja deloc să-mi las şi sacul acolo, însă nu şi cel mai valoros lucru pe care-l conţinea – lanţul meu de argint. Cine ştie peste ce aveam să dau în Caster? Era o armă puternică împotriva Întunericului – mai ales împotriva vrăjitoarelor – şi chiar nu voiam să plec fără el.

— Trebuie să mă întorc la moară să iau ceva, i-am spus domnului Gilbert.

El se încruntă şi clătină din cap.

— Nu prea avem timp. Magistrul tău ne aşteaptă, trebuie să ajungem la Caster înainte să se întunece.

— De ce nu porneşti dumneata la drum, iar eu o să te prind din urmă?

Am văzut clar că nu-i plăcea propunerea, dar era cea mai potrivită, în situaţia aceea. Când trăgeau un şlep încărcat, caii mergeau de obicei cu pas domol, aşa că aş fi fost în stare să-i

prind din urmă, iar restul călătoriei l-aş fi făcut pe ambarcaţiune.

I-am zâmbit, politicos, şi am luat-o la fugă. Curând, traversam podul şi alergam de-a lungul canalului către casă.

Când am intrat în bucătărie, am trăit cea mai mare surpriză a vieţii mele. Alice şedea pe un scaun, lângă sobă, iar Gheară era la picioarele ei, cu botul sprijinit confortabil pe pantofii săi ascuţiţi.

Alice îmi zâmbi şi o mângâie pe Gheară pe cap.

— O să aibă pui, draga de ea, zise ea. Doi, cred.

I-am zâmbit şi eu, uşurat şi bucuros s-o revăd.

— Dacă-i pe-aşa, tatăl lor e mort, i-am spus eu, iar zâmbetul mi-a pierit de pe buze. Morwena l-a ucis, ca şi pe stăpânul lui. A fost rău, Alice. Foarte rău. Nici nu ştii ce bucuros sunt să te văd. Dar cum de nu eşti în Caster, cu Vraciul?

— Caster? Nu ştiu nimic despre asta. Moşul Gregory a plecat la Pendle, acum mai bine de o săptămână. Se ducea la Turnul Malkin, aşa mi-a spus, voia să arunce o privire în cuferele mamei tale, să vadă dacă nu găseşte vreo informaţie despre Cel Rău. Când am stat de vorbă cu tine, în oglindă, încă nu se întorsese, aşa că i-am lăsat un bilet şi am venit singură. Ştiam că ai nevoie urgentă de ajutor.

Nedumerit, i-am dat lui Alice scrisoarea de la Vraci. A citit-o repede şi a ridicat privirea, dând din cap.

— Acum înţeleg, zise ea. Se pare că Moşul Gregory a găsit ceva important şi s-a dus de la Pendle direct la Caster. Încă n-a aflat ce s-a întâmplat cu Arkwright, se pare, dacă a trimis mesaj la moară să te cheme, nu-i aşa?

— A fost cât pe ce să nu ne întâlnim, Alice. Domnul Gilbert mă aşteaptă chiar acum pe şlep, m-am întors doar ca să-mi iau lanţul de argint.

— Oh, Tom! Zise Alice, ridicându-se şi venind către mine, îngrijorată. Ce-ai păţit la ureche? Arată foarte rău! Am luat ceva la mine, ar trebui să ajute…

Întinse mâna după săculeţul ei cu ierburi.

— Nu, Alice, nu-i timp de asta! În plus, doctorul a spus c-o să se vindece. Morwena mi-a străpuns urechea cu gheara şi m-a târât în mlaştină. Gheară m-a salvat. Aş fi mort, dacă nu era ea.

Mi-am desfăcut sacul şi mi-am scos lanţul, pe care mi l-am

legat la brâu, sub pelerină.

— De ce n-ai venit pe canal de la Caster la moară? E cel mai scurt drum.

— Ba nu, nu e, zise ea. Nu şi dacă ştii împrejurimile. Ţi-am mai spus, cunosc bine locul acesta. În anul dinainte să te întâlnesc pe tine, Osoasa Lizzie m-a adus aici şi am stat la marginea mlaştinii până s-a întors Arkwright dintr-una din călătoriile sale în nord şi a trebuit să ne mutăm. În orice caz, cunosc locurile astea ca-n palmă.

— Nu cred că domnul Gilbert o să se supere dacă vii cu mine, dar probabil a plecat deja, aşa că va trebui să-l prindem din urmă.

Când Gheară ne însoţi în grădină, Alice clătină din cap.

— Nu-i o idee bună să meargă şi ea la Caster, oraşul nu e un loc potrivit pentru câini. I-ar fi mai bine aici, unde poate trăi liberă.

Am fost de acord cu ea, dar Gheară nici n-a băgat-o în seamă pe Alice când i-a poruncit să stea, ci a venit după noi până la poteca de lângă pârâu.

— Spune-i tu, Tom. Poate că de tine o să asculte. La urma urmelor, e câinele *tău* acum!

Câinele meu? Nu mă gândisem la asta. Nu-mi puteam închipui că Vraciul ar fi acceptat un câine la Chipenden. Cu toate acestea, am îngenuncheat lângă Gheară şi am mângâiat-o pe cap.

— Stai, fetiţo, stai! I-am poruncit. O să ne întoarcem repede.

Gheară scânci şi-şi dădu ochii peste cap. Nu demult, eram îngrozit de ea, iar acum mă întrista s-o părăsesc, însă n-o minţeam. Aveam să ne întoarcem la moară, ca să ne ocupăm de Morwena.

Spre surprinderea mea, Gheară mă ascultă şi rămase în urmă, pe potecă. Am alergat împreună cu Alice până la canal. Şlepul ne aştepta.

— Cine-i fata? Întrebă Alice, când ne îndreptam spre pod.

— Fiica domnului Gilbert. E foarte sfioasă.

— N-am mai văzut o fată sfioasă cu un păr de culoarea aia, zise Alice, cu un început de acreală în voce.

Adevărul e că eu nu mai văzusem în viaţa mea o fată cu un păr de culoarea aceea, mult mai strălucitor decât al lui Ellie, nevasta lui Jack, despre care crezusem întotdeauna că are un

păr nespus de frumos. Dar, în vreme ce al lui Ellie avea culoarea paielor la trei zile după seceriş, al fiicei domnului Gilbert părea chiar de aur, spectaculos de-a dreptul acum, când strălucea în soare.

Fata încă mai îngrijea de cai, probabil se simţea mai în largul ei făcând asta decât vorbind cu străinii. Aşa sunt unii oameni. Tata îmi povestise că, odată, avusese un muncitor la fermă care nu ţi-ar fi spus nici cât e ceasul, dar care vorbea tot timpul cu animalele.

— Şi cine este tânăra domnişoară? Întrebă domnul Gilbert, când am ajuns la şlep.

— Ea e Alice, am prezentat-o eu. Stă cu noi, la Chipenden, şi copiază cărţile domnului Gregory. E vreo problemă dacă vine şi ea cu noi?

— Foarte bucuros s-o servesc, zâmbi domnul Gilbert, aruncând o privire în jos, la pantofii ei cu vârf ascuţit.

Câteva clipe mai târziu, eram amândoi în şlep, dar fiica barcagiului n-a urcat lângă noi. Sarcina ei era să mâne caii pe drumul de edec, în timp ce tatăl ei se odihnea în şlep.

Trecuse de jumătatea după-amiezii acum, dar era plăcut să luneci domol spre Caster într-o zi însorită. Cu toate acestea, gândul că voi pune din nou piciorul în oraşul acela mă umplea de presimţiri rele. Întotdeauna îl ocoliserăm, din pricina primejdiei de a fi arestaţi şi întemniţaţi în castel. Mă întrebam ce era acel lucru foarte important pe care îl găsise magistrul meu.

CAPITOLUL 19

FIICA BARCAGIULUI

Călătoria spre sud a fost lipsită de întâmplări neprevăzute. Singura ciudăţenie a fost că nimeni n-a scos o vorbă. Aveam o mulţime de lucruri să-i povestesc lui Alice, dar nu le-am dat glas în prezenţa barcagiului. Pur şi simplu nu voiam să vorbesc despre treburi de-ale vracilor în faţa lui şi ştiam că magistrul meu mi-ar fi dat dreptate. Astfel de amănunte era mai bine să le ţinem doar pentru noi.

Ştiam deja că domnul Gilbert era un om tăcut din fire şi nu mă aşteptam să facă acum conversaţie cu noi, dar când turlele bisericii din oraş au apărut în zare, a devenit deodată

foarte vorbăreţ.

— Mai ai fraţi, Tom? Mă întrebă.

— Am şase, i-am răspuns eu. Cel mai mare, Jack, încă mai locuieşte la ferma familiei noastre, se ocupă de ea împreună cu James, fratele care a venit imediat după el, fierar de meserie.

— Şi ceilalţi?

— Sunt răspândiţi prin Comitat, fiecare văzându-şi de meseria lui.

— Toţi sunt mai mari ca tine?

— Toţi şase, am zis eu, cu un zâmbet.

— Fireşte c-aşa e – ce prost sunt! Doar eşti al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu. Ultimul care primeşte o slujbă şi singurul potrivit prin naştere pentru meseria lui Bill Arkwright. Nu ţi-e dor de ei, Tom? Nu-ţi lipseşte familia ta?

O clipă nu i-am răspuns nimic, gâtuit de emoţie. Alice mi-a pus o mână pe braţ, să mă liniştească. Nu numai dorul de fraţii mei mă tulburase astfel, ci şi faptul că tata murise cu un an înainte, iar mama se întorsese în ţara ei, ca să lupte împotriva Întunericului. Deodată m-am simţit foarte singur.

— Îţi înţeleg tristeţea, Tom, zise domnul Gilbert. Familia e foarte importantă, pierderea ei nu se poate niciodată înlocui. E bine să ai o familie alături de tine, să munciţi împreună, cum fac eu. Am o fiică devotată, care mă ajută oricând am nevoie de ea.

Deodată, m-am înfiorat. Cu câteva clipe mai devreme, soarele era încă sus, deasupra copacilor, dar acum se întuneca rapid şi se lăsa o ceaţă deasă. Dintr-odată am intrat în oraş şi formele colţuroase ale clădirilor se înălţară, una după alta, pe malul celălalt al canalului, ca nişte uriaşi ameninţători, deşi totul era cufundat în linişte, tulburată doar de tropotul înfundat al copitelor cailor noştri. Canalul era mult mai lat aici, cu o mulţime de intrânduri pe malul îndepărtat, unde erau trase şlepurile. Dar nu se vedeau prea multe semne de viaţă.

Am simţit cum şlepul se opreşte, iar domnul Gilbert s-a ridicat şi s-a uitat în jos, la mine şi la Alice. Chipul îi era în Întuneric şi nu-i puteam desluşi expresia, dar mi s-a părut cumva ameninţătoare.

Am aruncat o privire înainte, pe drum, şi am întrezărit silueta

fiicei sale, aparent îmbrăţişând calul din frunte. Nu părea să mişte, aşadar nu îl mângâia. Părea mai degrabă că-i şoptea ceva la ureche.

— Fiica asta a mea, oftă domnul Gilbert, aşa-i plac caii graşi! Nu se mai satură de ei. Fată! Fată! Strigă el. Nu-i timp de asta acum, trebuie să mai aştepţi!

Aproape numaidecât caii începură să tragă din nou în ham, şlepul alunecă mai departe, iar domnul Gilbert se aşeză la loc la prova.

— Nu-mi place asta, Tom, îmi şopti Alice la ureche. Simt că nu e bine. Nu e bine deloc!

Nici nu termină bine de vorbit că auzirăm un fâlfâit de aripi undeva în Întunericul de deasupra noastră, urmat de un straniu ţipăt de jale.

— Ce soi de pasăre e asta? Am întrebat-o pe Alice. Am mai auzit un ţipăt ca ăsta şi acum vreo câteva zile.

— E o pasăre-de-leş, Tom, nu ţi-a pomenit Moşul Gregory de ele?

— Nu, am recunoscut eu.

— Ei bine, eu cred c-ar trebui să ştii, având în vedere că eşti vraci. Sunt păsări de noapte; unii oameni cred că vrăjitoarele se pot preschimba în astfel de păsări, dar astea-s numai prostii. Vrăjitoarele se folosesc, totuşi, de ele. În schimbul câtorva picături de sânge, păsările-de-leş devin ochii şi urechile lor.

— Ei bine, am auzit una când o căutam pe Morwena. Crezi că era în slujba ei? Dacă-i pe-aşa, atunci vrăjitoarea poate fi pe-aproape. Probabil s-a mişcat mai repede decât am socotit eu. Poate că înoată pe sub apă şi dă târcoale chiar acum şlepului.

Canalul se îngusta, clădirile întinzându-se acum pe ambele maluri, de parcă încercau să astupe fâşia palidă de cer de deasupra noastră. Erau magazii uriaşe, în care probabil ziua forfoteau oamenii, dar care acum erau pustii şi cufundate în tăcere. Felinarele rare aruncau petice de lumină pâlpâitoare pe apă, dar între ele erau mari porţiuni de Întuneric, care mă umpleau de presimţiri rele. Am fost de acord cu Alice. N-aş fi putut spune precis de ce, dar lucrurile chiar nu mi se păreau în regulă.

În faţa noastră, am zărit un arc întunecat de piatră. La început, am crezut că era un pod, dar apoi mi-am dat seama

că era intrarea într-un depozit uriaş, iar canalul trecea drept prin el. Când am intrat sub arc, caii au început să încetinească şi am reuşit să văd că depozitul era plin cu stive înalte de plăci de ardezie, probabil aduse pe şlepuri din carierele de la nord. Pe cheiul de lemn de pe margini se întindea un şir lung de stâlpi de amarare şi cinci piloni uriaşi de susţinere a acoperişului cărora nu le vedeam partea de sus, înghiţită de Întuneric. De fiecare dintre aceşti piloni atârna un felinar, astfel încât canalul şi malul apropiat erau îmbăiate într-o lumină galbenă, dar dincolo de ei se întindea ameninţător, cufundat în beznă, restul depozitului.

Domnul Gilbert se aplecă spre cel mai apropiat tambuchi şi îl deschise încet. Până în clipa aceea, nu observasem că era închis, dar mi-am amintit că-mi spusese odată că era vital să procedezi aşa când cala era încărcată cu marfă. Spre mirarea mea, cala era scăldată într-o lumină galbenă; când m-am uitat în jos, am văzut doi oameni stând pe o stivă de plăci de ardezie, fiecare cu câte un felinar în mână. Dar lângă ei era ceva care m-a făcut să tremur din tot trupul şi m-a aruncat în culmea groazei şi a disperării: cadavrul unui bărbat, cu ochii goi aţintiţi în sus. Gâtul îi fusese tăiat în acelaşi mod în care Morwena îl ucisese pe Colţ. Dar nu atât cumplita moarte de care avusese parte m-a speriat, cât identitatea lui.

Mortul era domnul Gilbert.

M-am uitat peste chepeng la creatura care împrumutase înfăţişarea barcagiului.

— Dacă ăla e domnul Gilbert, am început eu, atunci tu trebuie să fii…

— Poţi să-mi spui cum vrei, Tom, am mai multe nume, răspunse el. Dar niciunul nu reflectă adevărata mea natură. Am fost greşit reprezentat de vrăjmaşii mei. Deosebirea dintre Cel Rău şi Cel Bun e doar o superstiţie. Aş putea fi cu uşurinţă celălalt. Dacă m-ai cunoaşte mai bine…

La aceste cuvinte, am simţit cum mi se scurge toată vlaga din corp. Am încercat să întind mâna după toiag, dar a refuzat să mă asculte. Apoi, în timp ce totul se întuneca, am zărit cu coada ochiului faţa înspăimântată a lui Alice şi am auzit-o scoţând o exclamaţie de groază, ceea ce m-a făcut să îngheţ până-n măduva oaselor. Alice era puternică. Alice era curajoasă. O astfel de reacţie din partea ei m-a făcut să cred

că totul se terminase, pentru noi. Acesta era sfârşitul.

Trezirea a fost ca o revenire la suprafaţă din adâncurile unui întunecat ocean fără fund. Mai întâi am auzit sunete – nechezatul îndepărtat al unui cal îngrozit şi râsul puternic şi răguşit al unui om în apropiere. Când mi-am amintit cele petrecute, am simţit cum mă pierd cu firea, neajutorat, şi m-am străduit să mă ridic.

În cele din urmă, când am priceput cum stau lucrurile, m-am resemnat. Nu mă mai aflam pe şlep, ci eram legat strâns de unul dintre pilonii ce sprijineau acoperişul, pe cheiul de lemn.

Printr-un simplu act de voinţă, Diavolul mă făcuse să-mi pierd cunoştinţa. Mai rău încă, simţurile speciale pe care învăţaserăm noi să ne bizuim ne lăsaseră de izbelişte. Alice nu izbutise s-o simtă pe Morwena. Puterile mele de al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu se dovediseră şi ele nefolositoare. Până şi timpul părea că trecuse într-un cu totul alt mod decât ar fi fost normal. Într-o clipă, soarele strălucea şi oraşul se înălţa la orizont, pentru ca în clipa următoare să fie aproape noapte şi să ne aflăm chiar în inima zidurilor sale de piatră. Cum ar fi putut spera cineva să învingă o asemenea putere?

Şlepul era încă tras la chei şi cei doi bărbaţi, fiecare cu câte un cuţit lung vârât la cingătoarea de piele, se aşezaseră pe margine, legănându-şi ghetele imense, cu bombeuri metalice, deasupra apei. Dar caii nu mai erau înhămaţi. Unul dintre ei zăcea într-o rână, ceva mai departe, cu picioarele din faţă prăvălite în apă. Celălalt era lângă el, de asemenea doborât la pământ, iar fata îl ţinea de gât. Mi s-a părut că voia să-l ajute să se ridice. Oare le era rău?

Dar ceva se schimbase în înfăţişarea fetei: dacă înainte părul ei fusese auriu, acum era negru. Cum ar fi putut să se întâmple una ca asta? Mintea îmi era încă înceţoşată, altminteri mi-aş fi dat mai repede seama ce se întâmpla de fapt. Abia când a lăsat calul, s-a întors şi a venit spre mine, lipăind pe chei cu picioarele ei desculţe, a început să mi se facă lumină în minte.

Îşi ţinea palmele căuş, întinse în faţă în mod ciudat, în timp ce mergea. De ce făcea asta? Şi păşea ciudat de încet şi cu grijă. Când s-a apropiat, am observat că era murdară de sânge la gură. Băuse sângele sărmanelor animale! Asta făcea

şi când o văzusem prima oară stând pe lângă cal, de aceea oprise şlepul în timpul drumului!

Era Morwena! Probabil purtase o perucă. Ori asta, ori, cu vreo vrajă de-a ei, făcuse cumva să-mi pară de aur. Nu-i de mirare că se ţinuse departe de noi. Acum îi puteam vedea bine nasul lipsit de carne şi faţa hâdă. Ochiul stâng îi era închis.

O umbră m-a acoperit în clipa aceea şi m-am făcut cât am putut de mic, lipindu-mă de pilon. Am simţit cum Cel Rău se apropie de mine din spate. Deşi n-a venit până în faţa mea, să-l pot vedea, vocea lui, însă, era ca o gheară de gheaţă ce-mi strivea pieptul, iar inima începu să-mi bată nebuneşte şi abia de mai puteam respira.

— Trebuie să te părăsesc acum, Tom. Nu eşti singura mea ţintă. Mai am şi alte treburi importante de rezolvat. Însă Morwena, fiica mea, o să aibă grijă de tine. Eşti în mâinile ei.

Cu aceste cuvinte, plecă. Dar de ce? Ce putea fi atât de important încât să-l facă să plece în altă parte, când eu eram aici, complet lipsit de apărare? Trebuie să fi avut mare încredere în puterile Morwenei. Când ecoul paşilor săi se stinse, fiica Diavolului se apropie de mine, cu o expresie crudă pe chip.

Am auzit bătăile unor aripi imense şi o pasăre urâtă se lăsă din zbor şi ateriză pe umărul ei stâng. Atunci, Morwena îşi ridică mâinile făcute căuş, iar pasărea îşi cufundă ciocul o dată, apoi încă o dată, bând ceea ce îi era oferit – sângele calului muribund. După ce-şi potoli setea, pasărea-de-leş scoase un ţipăt ascuţit, fâlfâi din aripi şi îşi luă zborul, făcându-se nevăzută.

Morwena îngenunche atunci pe cheiul de lemn, punându-şi mâinile înroşite de sânge atât de aproape de mine, încât m-ar fi putut atinge, dacă ar fi vrut. Am încercat să-mi stăpânesc respiraţia, dar inima îmi bubuia mai-mai să-mi spargă pieptul. Mă privi îndelung cu ochiul drept, de reptilă, în timp ce-şi lingea ca o şopârlă sângele de pe buze. Abia când şi le curăţă de tot vorbi: – Eşti aşa de cuminte şi de tăcut! De altfel, curajul n-are niciun rost acum. Absolut niciunul. Te afli aici ca să mori, şi nu vei mai păcăli soarta şi a doua oară!

Apoi îşi dezveli caninii aceia înfiorători, de un galben-verzui, iar halena ei mă lovi drept în faţă, încât cu greu m-am abţinut să nu vomit. Glasul îi era aspru şi şuierător; îşi începea fiecare

frază cu un pufnet şi un sfârâit asemănător celui scos de un lichid turnat pe cărbuni încinşi şi o sfârşea cu gâlgâitul unui smârc ce-şi înghiţea victima, sorbind-o în măruntaiele sale mocirloase. Îşi apropie mai mult capul de-ai meu, dar nu-mi fixa cu privirea ochii, cât mai ales gâtul.

Pentru o clipă am crezut să avea să-şi împlânte colţii în mine, să-mi sfârtece gâtlejul. M-am făcut mic, iar la mişcarea aceasta involuntară, ea zâmbi şi îşi ridică ochiul drept, pentru a-mi întâlni privirea.

— Am băut deja sânge pe săturate, aşa că te mai las puţin. Trage adânc aer în piept şi priveşte ce e pe cale să ţi se dezvăluie.

Începusem să tremur şi mă luptam să-mi controlez frica, pentru că aceasta este întotdeauna cel mai mare duşman al unui vraci când se confruntă cu Întunericul. Morwena părea să aibă chef de vorbă. În cazul acesta, aş fi putut obţine de la ea informaţii care să se dovedească folositoare. Lucrurile păreau fără speranţă, dar mă mai aflasem în situaţii grele şi altă dată, când şansele mele de supravieţuire erau aproape inexistente. Aşa cum obişnuia să spună tata, „Unde-i viaţă, e şi speranţă” – iar în adâncul fiinţei mele credeam în adevărul acestei zicale.

— *Ce* ai de gând să faci? Am întrebat-o.

— Să-i stârpesc pe duşmanii tatălui meu. Tu şi John Gregory veţi muri în noaptea asta.

— Magistrul meu? E şi el aici?

M-am întrebat dacă nu era cumva prizonier în celălalt compartiment al calei.

Însă ea clătină din cap.

— E pe drum, chiar acum, în timp ce vorbim. Tata i-a trimis o scrisoare ca să-l ademenească în locul ăsta – la fel cum a ticluit-o şi pe cea pentru tine. John Gregory crede că e o chemare de ajutor din partea ta, iar acum se grăbeşte încoace, să-şi afle sfârşitul.

— Unde-i Alice?

— În cală, la loc sigur, şuieră Morwena, şi lama încovoiată a osului care-i ţinea loc de nas se apropie la doar câţiva centimetri de faţa mea. Dar pe tine vreau să te am sub ochi. Tu eşti momeala care-l va atrage pe magistrul tău la *moarte.*

Cuvântul acesta din urmă răsună ca un orăcăit macabru de broască peste o baltă cu apă stătută. Vrăjitoarea scoase apoi

repede o batistă de pe mânecă şi-mi puse căluş. După aceea, îşi ridică fruntea şi adulmecă, pufnind de două ori.

— Peste puţin timp o să fie aici! Zise ea, făcând semn din cap către cei doi bărbaţi.

Aceştia se retraseră în umbră să-l aştepte. Am bănuit că li se va alătura şi ea, dar, spre mirarea şi deznădejdea mea, se apropie de marginea canalului, se cufundă în apă şi dispăru.

Vraciul era puternic şi priceput în mânuirea toiagului. Dacă nu avea să fie luat prin surprindere, avea să le ţină piept celor doi oameni înarmaţi. Dar dacă vrăjitoarea ataca din apă în timp ce lupta cu ei, se schimba situaţia. Magistrul meu era în mare pericol.

CAPITOLUL 20

FĂRĂ ŞOVĂIALĂ

AM stat acolo, neajutorat, ştiind că, din clipă în clipă, magistrul meu avea să sosească; dacă Morwenei i-ar fi ieşit socotelile, el urma să moară primul. Dar lucrurile nu erau chiar lipsite de orice speranţă, căci, din motive importante, doar de el ştiute, Cel Rău ne părăsise acum. Magistrul meu n-avea să se lase prea uşor ucis. Dar cum l-aş fi putut ajuta?

M-am zbătut să mă eliberez din frânghia groasă care mă ţinea legat de pilon, dar era atât de strânsă, că, oricât de tare m-am sucit şi m-am învârtit, abia de s-a clintit. Am auzit un zgomot slab în depărtare. Să fi fost unul dintre oamenii care stăteau la pândă? Sau Vraciul?

În clipa următoare, n-am mai avut nicio îndoială. Vraciul venea de-a lungul cheiului spre mine, ducându-şi toiagul şi sacul, ecoul paşilor lui răsunând până departe. Bănuiesc că ne-am văzut unul pe celălalt exact în aceeaşi clipă, pentru că, de îndată ce ochii mei i-au întâlnit pe-ai lui, s-a oprit. S-a uitat la mine lung, apoi a continuat să se apropie, mai încet. Ştiam că trebuie să-şi fi dat seama că era o capcană. Altfel, de ce aş fi fost legat acolo, la vedere? Aşadar, ar fi putut fie să se retragă şi să scape, fie să înainteze şi să spere că va putea să iasă învingător din cursa care i se pregătise. Ştiam că nu m-ar fi abandonat, aşa că nu avea de ales.

După alţi douăzeci de paşi, se opri din nou, exact la picioarele unuia dintre pilonii imenşi care sprijineau acoperişul

depozitului. Se uita cu atenţie la cei doi cai. Razele felinarului îi cădeau chiar pe faţă şi, la lumina acestuia, am putut vedea că, deşi părea bătrân şi slab, ochii îi sclipeau sălbatic şi toate simţurile sale erau, în mod clar, alertate, cercetând cotloanele depozitului să-şi dea seama de unde venea primejdia.

O luă iarăşi către mine. Aş fi putut să-i fac semn din cap spre apă, prevenindu-l despre ameninţarea Morwenei. Dar, dac-aş fi făcut-o, i-aş fi distras atenţia de la cealaltă ameninţare, din bezna de lângă el.

Deodată, la mai puţin de douăzeci de paşi de mine, se opri din nou şi, de data asta, îşi lăsă sacul jos şi îşi ridică hotărât toiagul, ţinându-i cu ambele mâini, la patruzeci şi cinci de grade. Am mai auzit declicul special când lama a ţâşnit din lăcaşul ei, apoi totul s-a petrecut foarte repede.

Cei doi bandiţi au năvălit din Întuneric, de undeva din stânga mea, cuţitele lor lungi lucind în lumina felinarului. Întorcându-se cu spatele la apă, Vraciul s-a răsucit să-i întâmpine. Pentru o clipă, adversarii lui părură să ezite. Probabil văzuseră lama necruţătoare din vârful toiagului său. Ori asta, ori hotărârea de neclintit din ochii săi. Dar apoi ridicară cuţitele deasupra capului, gata să-l doboare, iar Vraciul lovi. Cu mânerul gros al toiagului, îl izbi nemilos pe unul dintre atacatori în tâmplă. Acesta se prăbuşi fără să zică nici pâs, cuţitul zburându-i din mână cât colo, în timp ce Vraciul îndrepta deja vârful toiagului către al doilea atacator. Când lama îi străpunse umărul drept, şi acesta scăpă cuţitul, apoi căzu în genunchi, scoţând un scâncet slab şi piţigăiat de durere.

Vraciul îşi îndreptă toiagul către duşmanul căzut şi, pentru o clipă, păru gata să-l împlânte în el, dar clătină din cap şi apoi îi spuse ceva, cu voce joasă. Omul se clătină pe picioare şi dispăru, împleticindu-se, în Întuneric, ţinându-şi strâns umărul rănit. Abia atunci Vraciul se uită din nou în direcţia mea şi am putut, în sfârşit, să-i fac semn din cap, cu disperare, către apele canalului.

Exact la ţanc! Morwena ţâşni cu putere, ca un somon ce sare până deasupra unei cascade, cu braţele întinse, gata să-i sfâşie faţa Vraciului, deşi îşi ţinea ochiul stâng încă închis.

Magistrul meu o întâmpină însă cu aceeaşi viteză. Se roti, aducându-şi toiagul într-un arc rapid de la stânga la dreapta. Rată gâtul Morwenei la doar un fir de păr, iar ea, cu un ţipăt

înfiorător de mânie, se aruncă pe spate în canal, puţin spus fără pic de graţie, împroşcând cu apă în toate părţile.

Vraciul înlemni, uitându-se în jos, spre apă. Apoi, cu mâna dreaptă, îşi ridică gluga, trăgându-şi-o mult peste faţă. Probabil văzuse ochiul închis cu aşchia de os şi înţelesese cu cine are de-a face. Dacă nu-l privea drept în faţă, Morwena nu putea să-şi folosească ochiul de sânge împotriva lui. Pe de altă parte, astfel, şi el lupta „orbeşte”.

Aştepta nemişcat, iar eu urmăream cu nelinişte cum şi ultima încreţitură a apei se şterge de pe suprafaţa canalului, care treptat deveni neted ca oglinda. Deodată, Morwena ţâşni iarăşi, mult mai repede decât prima dată, şi ateriză cu un pleoscăit puternic chiar pe marginea cheiului. Ochiul ei de sânge era deschis acum, iar focul său demonic era îndreptat către Vraci. Dar, fără să-şi ridice privirea, acesta împunse cu toiagul spre picioarele ei, iar vrăjitoarea fu silită să se retragă.

Numaidecât, însă, îşi repezi spre el braţul stâng, cu ghearele pregătite să-i sfâşie umărul. În ultima clipă, Vraciul făcu un pas înapoi. Apoi, pe când ea, în inerţia mişcării, îşi trăgea braţul înapoi, Vraciul îşi trecu fulgerător toiagul din mâna stângă în cea dreaptă şi împunse iar în direcţia ei, cu putere şi foarte rapid. Era aceeaşi figură pe care mă pusese şi pe mine s-o repet pe trunchiul copacului uscat din grădina lui – cea care îmi salvase viaţa, în vară, când o înfruntasem pe Grimalkin.

O execută perfect, iar vârful lamei sale o străpunse pe Morwena deasupra şoldului. Ea scoase un strigăt de durere, dar, cât ai clipi, se dădu peste cap şi ateriză înapoi în apă. Vraciul aşteptă multă vreme, dar ea nu mai atacă.

Abia atunci magistrul meu veni repede lângă mine, aplecându-se şi dându-mi jos căluşul din gură.

— Alice e legată în cală! I-am spus eu, dintr-o suflare. Domnul Gilbert e mort. Şi cea care te-a atacat din apă e Morwena! Fiica Diavolului în persoană! Şi s-ar putea să mai fie şi alte vrăjitoare de apă pe drum încoace!

— Calmează-te, băiete, zise Vraciul. Stai să te dezleg…

Spunând acestea, îmi tăie legăturile cu lama toiagului.

Când m-am ridicat, anevoie, în picioare, frecându-mi încheieturile mâinilor ca să-mi pun sângele în mişcare, magistrul meu arătă spre cuţitul unuia dintre atacatori, care

zăcea pe chei.
— Eliberează-o şi pe fată. Stau eu de pază!
Am urcat amândoi pe şlep şi, cu toiagul pregătit, Vraciul stătu hotărât lângă mine, cât am deschis eu chepengul. Alice îşi ridică ochii spre mine. Era legată şi avea căluş la gură – o lăsaseră lângă trupul neînsufleţit al barcagiului.
— Şi Cel Rău a fost aici. A luat înfăţişarea domnului Gilbert, i-am spus magistrului meu.
— Ei bine, nu mai putem face nimic pentru bietul om acum, zise Vraciul, clătinând trist din cap. Va trebui să-l lăsăm aici, să-l găsească alţii şi să-l îngroape. Dar dezleag-o pe fată. Trebuie să plecăm cât mai repede. Vrăjitoarea nu e grav rănită. Fără îndoială că se pregăteşte să mai încerce o dată.
O puteam simţi pe Alice tremurând când i-am tăiat legăturile şi am ajutat-o să iasă din cală. N-a scos niciun cuvânt, iar ochii îi erau măriţi de spaimă. După toate aparenţele, faptul că stătuse atât de aproape de Cel Rău o îngrozise chiar mai tare decât pe mine.
Când am coborât pe chei, Vraciul o luă spre nord, apoi ne conduse afară din depozit, mergând atât de repede, că mai mult alergam ca să ţin pasul cu el.
— Nu ne întoarcem la Chipenden? L-am întrebat.
— Nu, nu ne întoarcem, băiete. N-o să avem timp să ajungem până acolo dacă Morwena porneşte după noi. Mergem întâi la casa bietului Bill Arkwright. E cel mai apropiat refugiu. Dar, deocamdată, cu cât ne vom îndepărta mai repede de malul ăsta al canalului, cu atât mai bine, zise el, cercetând îngrijorat suprafaţa apei.
— Ştiu eu o cale mai scurtă până la moară, se oferi Alice să ne îndrume. Am locuit cândva în apropiere, cu Osoasa Lizzie. Trebuie să trecem pe partea cealaltă a canalului şi apoi s-o ţinem tot spre vest.
— Atunci, hai, condu-ne, fato, zise Vraciul.
Prin urmare, am traversat primul pod, am părăsit drumul de edec şi ne-am îndreptat spre nord, pe nişte străduţe pavate înguste şi întunecate. Caster, cu castelul şi temniţele lui, nu era un loc potrivit pentru cei cu îndeletnicirea noastră; din fericire, erau prea puţini oameni prin preajmă care să ne vadă trecând. În cele din urmă, cu mare uşurare, am ieşit din oraş şi am urmat-o pe Alice peste câmpuri, călăuzindu-ne doar după

lumina stelelor şi a jumătăţii palide de lună. În cele din urmă, ocolind pe la marginea Mlaştinii Mănăstirii, am ajuns la moară şi am trecut şanţul de apărare cu apă sărată.

— Cât a trecut de când ai pus sare ultima oară? M-a întrebat Vraciul. Erau primele cuvinte pe care le rostea vreunul dintre noi de când părăsiserăm Casterul.

— Abia ce-am pus ieri.

Intrând în grădina cu sălcii, auzirăm un mârâit ameninţător şi Gheară ne sări în cale. M-am aplecat şi am mângâiat-o pe cap, după care a venit cu noi, lipită de piciorul meu.

— Câinele ăsta mi-a salvat viaţa, am spus.

Nici Vraciul, nici Alice nu comentară în vreun fel, iar când ajunserăm la uşă, Gheară îşi văzu de drum pe lângă casă, spre roata morii. Era mai bine s-o ştiu pe-aproape, ne putea preveni dacă se apropia vreo vrăjitoare.

Curând, eram în bucătăria morii, unde, fără să mai pierd vremea, am umplut soba cu lemne şi am aprins focul. Vraciul şi Alice se aşezaseră şi mă priveau. Magistrul meu era adâncit în gânduri. Alice încă mai arăta îngrozită.

— Vreţi să pregătesc ceva de mâncare? I-am întrebat eu.

Magistrul meu clătină hotărât din cap.

— Mai bine nu, băiete. În orice clipă s-ar putea să ne înfruntăm cu Întunericul şi trebuie să fim rapizi. Dar poate fata ar dori să mănânce totuşi ceva.

Alice clătină din cap chiar mai energic decât Vraciul.

— Nu mi-e foame, zise ea sec.

— Ei bine, în cazul ăsta, ar trebui să încercăm să facem puţină lumină în cele ce s-au întâmplat. Am mirosit de la bun început că-i ceva necurat la mijloc, afirmă Vraciul. De cum m-am întors la Chipenden, am citit atât biletul lui Alice, cât şi scrisoarea ta de mai devreme. Dar tocmai când voiam să pornesc spre moară, a sunat clopotul de la răscruce. Era fierarul din sat – cineva îi vârâse o scrisoare sub uşă, cu numele meu pe ea. Pe plic scria că-i urgent. Era scrisul tău, băiete, dar cumva mai tremurat şi mai răzleţit ca de obicei, de parcă ai fi scris în mare grabă. Spunea că eşti în mare necaz şi că ai nevoie de ajutor. Pentru ce anume, nu preciza; dădea numai adresa magaziei aceleia din Caster.

Vraciul făcu o scurtă pauză.

— Acuma, ştiam că n-ai cum să fii în două locuri odată,

continuă el, dar cum Casterul era în drum spre moară, m-am dus mai întâi acolo. Eram pregătit să găsesc necazuri şi aşa s-a şi întâmplat. Dar mai e un lucru care mă nedumereşte. Cum de-a aflat fata că eşti în primejdie? Cum i-ai dat de ştire?

Vraciul s-a uitat pătrunzător la mine şi-am înţeles că nu mai puteam să-i ascund adevărul, aşa că am tras adânc aer în piept.

— Am folosit o oglindă, am zis eu, plecându-mi capul, căci nu eram în stare să-i susţin privirea.

— Ce-ai spus, băiete? Întrebă Vraciul, pe un ton scăzut, care anunţa că avea să se-nfurie. Am auzit bine? O oglindă? O *oglindă...?*

— Era singurul mijloc prin care te puteam anunţa! Am izbucnit eu. Eram disperat. Domnul Arkwright murise, ucis de Morwena, şi ştiam că eu voi fi următorul, că va veni după mine. Aveam nevoie de dumneata. Nu puteam s-o înfrunt singur...

Magistrul meu mă întrerupse scurt:

— Ştiam eu că n-ar fi trebuit niciodată să las o Deane să stea cu noi! Zise el mânios, fulgerând-o cu privirea pe Alice. Te-a mânat pe calea cea rea. Folosirea unei unelte a Întunericului te face vulnerabil, băiete. De-ndată ce ai folosit oglinda, Cel Rău a aflat unde erai; orice ai comunicat i-a fost cunoscut în aceeaşi clipă şi lui.

— N-am ştiut asta, am îngăimat eu.

— Nu? Păi, acuma o ştii. Cât despre tine, fato, continuă el, ridicându-se şi uitându-se ameninţător la Alice, eşti neobişnuit de tăcută. N-ai nimic de spus în apărarea ta?

Drept răspuns, Alice îşi acoperi faţa cu palmele şi începu să plângă.

— Faptul de-a fi atât de aproape de Diavol a speriat-o rău, am zis eu. N-am mai văzut-o niciodată atât de zdruncinată.

— Ei bine, băiete, ştii care-i problema ei, nu-i aşa?

Am clătinat din cap. Nu înţelegeam ce vrea să spună.

— Cel Rău este Întunericul întrupat. Diavolul însuşi, care conduce şi stăpâneşte sufletele celor ce aparţin Întunericului. Fata asta a fost pregătită să devină vrăjitoare şi a fost aproape, mult prea aproape, de a deveni ea însăşi o creatură a Întunericului. Aşa stând lucrurile, ea simte puterea Celui Rău şi ştie cât de uşor şi-ar putea pierde sufletul. E vulnerabilă şi o

ştie, de-asta e atât de speriată.

— Dar… am început eu.

— Nu-ţi bate gura de pomană, băiete! A fost o noapte lungă şi sunt prea obosit să mai ascult. După toate câte mi-ai spus, nici nu mai am putere să mă mai uit la voi, aşa că o să mă duc sus, să încerc să trag un pui de somn.

V-aş sugera să faceţi la fel. Câinele o să ne anunţe dacă se apropie ceva.

După ce a urcat, m-am întors spre Alice.

— Ei, haide, are dreptate, am zis eu. Hai să dormim şi noi puţin.

Nu mi-a răspuns şi mi-am dat seama că deja căzuse într-un somn adânc. Atunci, m-am aşezat şi eu mai bine în scaun şi, în câteva clipe, am adormit, la rândul meu.

Câteva ore mai târziu, m-am trezit tresărind. Lumina zilei inundase ferestrele şi, când m-am uitat în jur, am descoperit că Alice se sculase deja. Dar ceea ce făcea m-a lăsat cu gura căscată. Avea tocul meu în mână şi scria cu furie în carnetul meu de însemnări – murmurând pentru ea, în acelaşi timp.

CAPITOLUL 21

PRIPONIT

— Alice! Ce faci acolo? De ce scrii în caietul meu? Ea îşi ridică spre mine ochii holbaţi.

— Îmi pare rău, Tom. Ar fi trebuit să-ţi cer voie, mai întâi, dar nu voiam să te trezesc.

— Dar *ce* scrii?

— Doar notam câteva chestii învăţate de la Osoasa Lizzie, ce ne-ar putea ajuta să-l învingem pe Diavol. O să ai nevoie de tot ajutorul pe care-l poţi obţine.

Eram îngrozit. Vraciul îi ceruse cândva lui Alice să-mi spună lucrurile pe care le învăţase, ca să-mi pot îmbunătăţi cunoştinţele despre vrăjitoare şi despre puterile întunecate pe care le înfruntam. Dar asta era altceva. Îmi sugera să folosim mijloacele Întunericului în luptă şi ştiam că Vraciului n-avea să-i placă treaba asta.

— N-ai auzit ce s-a discutat azi-noapte? M-am răstit eu. Folosirea Întunericului ne face vulnerabili.

— Dar nu vezi că suntem deja vulnerabili?

I-am întors spatele.

— Uite, Tom, ce a spus Moşul Gregory despre mine azi-noapte e adevărat. Am fost extrem de aproape de Întuneric – dar atât cât să nu devin o vrăjitoare în toată puterea cuvântului. Aşa că, da, am fost îngrozită să mă aflu atât de aproape de Cel Rău. N-am cuvinte să-ţi spun cum m-am simţit. Tu aparţii luminii, Tom, în întregime luminii, şi n-ai să trăieşti niciodată sentimentul pe care l-am avut eu. Un amestec de groază şi disperare. Senzaţia că meritam ce primeam – dacă mi-ar fi cerut să-l urmez, să fiu sluga lui, aş fi făcut-o fără să stau pe gânduri.

— Nu înţeleg ce legătură are asta cu restul, am zis eu.

— Ei bine, n-am fost eu prima care s-a simţit astfel. Cel Rău a mai fost pe pământ şi înainte, cândva, demult, iar vrăjitoarele l-au înfruntat. Aşadar, există şi mijloace prin care poţi să-i ţii piept. Mijloace prin care să-l ţii la distanţă. Acum doar încercam să-mi dau seama care sunt acestea. Lizzie l-a ţinut pe Necuratul departe de ea, însă nu mi-a destăinuit niciodată cum a făcut-o; dar secretul ar putea fi strecurat printre celelalte lucruri pe care mi le-a spus.

— Numai că asta ar însemna să învingi Întunericul cu propriile-i arme, Alice! Asta-i marea problemă. Ai auzit ce-a spus Vraciul. E şi-aşa destul de rău că am folosit o oglindă. Te rog, nu mai face şi altceva, mai rău.

— Mai rău? Mai rău! Ce ar putea fi mai rău decât să-l vezi pe Diavol apărând, în clipa asta, chiar aici, în odaie, şi să nu fi în stare să faci nimic în privinţa asta? Moşul Gregory nu poate face nimic împotriva lui. Cred că e speriat. Cred că, de data asta, se confruntă cu ceva pur şi simplu prea mare şi prea periculos pentru el. M-aş mira să nu se întoarcă la Chipenden, unde se simte mai în siguranţă!

— Nu, Alice! Are motive întemeiate să se simtă speriat, dar Vraciul nu e un laş. O să se gândească el la ceva. Dar nu folosi Întunericul, Alice. Uită tot ce te-a învăţat Osoasa Lizzie. Te rog, n-o face. Nu poate ieşi nimic bun din asta…

În clipa aceea, am auzit bocănitul unor ghete coborând scările, iar Alice a smuls repede paginile pe care le scrisese, le-a mototolit şi şi le-a îndesat pe mânecă. Apoi, a vârât repede tocul şi caietul înapoi în sacul meu.

Când Vraciul ajunse în bucătărie, aducând cu el cartea lui

Arkwright, mi-a zâmbit trist.

— Hei, voi doi, zise el. Vă simţiţi mai bine?

Alice aprobă din cap, iar el îi răspunse abia Plecându-şi fruntea, apoi se aşeză pe scaunul de lângă sobă.

— Sper c-aţi învăţat amândoi ceva din ce s-a întâmplat ieri, continuă el. Folosind Întunericul, nu facem decât să ne slăbim puterile. Acum înţelegeţi cum vine asta?

Eu am dat din cap, dar n-am îndrăznit să mă uit la Alice.

— Ei bine, continuă magistrul meu, e timpul să reluăm discuţia întreruptă şi să hotărâm ce-i de făcut. Am aflat multe despre fiica Celui Rău. Relatarea e foarte bine întocmită, nu l-aş fi crezut în stare pe Bill Arkwright de aşa ceva. Vreau să începi cu începutul, băiete, şi să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat, din clipa în care ai pus prima oară piciorul aici, la moară, până te-am găsit eu legat şi cu căluş la gură, în depozit. Din câte văd, aţi fost la cuţite, zise el, aruncând o privire către urechea mea rănită, aşa că nu te grăbi. Spune-mi toate amănuntele. S-ar putea să omiţi ceva important.

Atunci, am început să-i povestesc, fără să trec nimic sub tăcere. Când am ajuns să-i spun că Arkwright îmi dăduse scrisoarea de la el şi eu, după ce-am citit-o, m-am hotărât să mă întorc la moară, magistrul meu mă întrerupse pentru prima oară.

— Exact cum m-am temut! Bill Arkwright e posedat de demoni când bea. Îmi pare rău că ai avut de suferit, dar am fost mânat de cele mai bune intenţii. E mai tânăr şi mai puternic decât mine şi sunt lucruri pe care numai de la el le puteai învăţa – nu de la mine. Tu trebuie să te căleşti ca să te lupţi cu Diavolul şi să-l învingi – s-ar putea să fim nevoiţi să încercăm lucruri la care nici cu gândul n-am gândit mai înainte.

Auzind acestea, Alice îmi aruncă un zâmbet discret, dar eu nu i-am dat atenţie şi mi-am continuat povestirea. I-am vorbit magistrului meu despre atacul vrăjitoarei de apă, când fusese cât pe-aci să mă ucidă, despre cum am traversat nisipurile să ajungem la Cartmel şi despre întâlnirea cu sihastrul. I-am dat amănunte despre cum îi gonise Arkwright pe soldaţii care arcăneau, pentru ca sihastrul să se învoiască să-şi folosească ştiinţa şi să caute sălaşele Morwenei. Povestirea mea avea şi părţi neplăcute – mai ales cea cu câinele mort şi cizma lui

Arkwright şi, fireşte, folosirea oglinzii ca să comunic cu Alice. Dar, în cele din urmă, descriindu-i cum traversasem din nou periculoasele nisipuri şi mă întorsesem la moară, am ajuns şi la sfârşitul povestirii mele, cu episodul din depozit.

— Ei bine, băiete, ai avut viaţă grea, dar lucrurile nu stau chiar atât de rău precum crezi. Măcar pentru faptul că am sentimentul că Bill Arkwright mai este în viaţă…

M-am uitat uluit la magistrul meu.

— Închide gura, că intră muştele, băiete, rânji el. Te întrebi probabil de unde ştiu asta. Ei bine, ca să fiu sincer, nu sunt total convins, dar am totuşi câteva motive care mă fac să cred că a supravieţuit. Primul este doar o presimţire. Instinct pur. Trebuie să te încrezi întotdeauna în instinctele tale, băiete, cum ţi-am spus de-atâtea ori. Iar ale mele îmi spun că Bill e încă în viaţă. Al doilea este că stafia mamei lui, azi-noapte, mi-a spus cam aceleaşi lucruri pe care ţi le-a povestit şi ţie…

— Dar cum ar putea şti ea, l-am întrebat, când e legată de oasele ei şi nu poate călători mai departe de grădina morii?

— Amelia nu e o stafie oarecare, băiete. Practic, ea este ceea ce noi numim, uneori, *spectru al apei,* pentru că a murit înecată. Şi nu numai asta: şi-a luat zilele dintr-un impuls de moment şi mulţi dintre cei care fac asta regretă numaidecât, deşi când o fac e deja prea târziu. Astfel de spirite tulburate pot fi uneori în legătură cu viii.

Bill şi mama lui au fost foarte apropiaţi, de aceea spiritul ei simte că i s-a întâmplat cu adevărat ceva foarte rău şi că are nevoie de ajutor, fiind încă viu. Ea mi-a spus că e „Încătuşat în măruntaiele pământului, trăgând să moară” – exact aceleaşi cuvinte pe care ţi le-a zis şi ţie… Apoi, înclin să cred că nu e mort şi pentru că am citit această carte. Sacrificiile pentru Morwena se aduceau când se apropia luna plină…

Vraciul deschise cartea şi citi cu voce tare:

— Cei tineri erau aruncaţi în Lacul Sângelui; celelalte fiinţe destinate ofrandei erau ţinute în lanţuri, într-o încăpere de sub pământ, până la momentul potrivit.

— Să zicem că-i adevărat, dar, în cazul acesta, unde-ar putea fi? Sub pământ, undeva aproape de lacuri?

— Se prea poate, băiete, dar ştiu o cale să aflăm – sihastrul acela din munţi, de mai sus de Cartmel. Dacă a fost în stare s-o găsească pe Morwena, atunci probabil că-l va putea

descoperi şi pe Arkwright – dacă vrăjitoarea îl păstrează pe Bill pentru luna plină, avem şase zile să aflăm unde e. Dar *apropierea* lunii pline ne dă de înţeles că avem mai puţin de-atât. În orice caz, trebuie să mergem din nou în nord. E de datoria noastră să nimicim vrăjitoarea aceea de apă mai înainte de a ne ucide ea pe noi.

— Ceea ce nu înţeleg eu, am zis atunci, este de ce Diavolul ne-a părăsit. Dac-ar fi rămas, Morwena ar fi câştigat. Cu el alături, am fi fost neajutoraţi. Nu are nicio noimă.

— Într-adevăr, băiete. Mai mult încă, de ce Diavolul nu-şi face apariţia chiar în clipa asta, să te ucidă şi să termine povestea? Ce-l opreşte?

— Nu ştiu, am răspuns. Poate că are lucruri mult mai importante de care trebuie să se ocupe.

— Fără îndoială că *are* şi alte treburi de care să se ocupe, dar tu reprezinţi pentru el una dintre cele mai mari ameninţări din Comitat. Nu, e altceva la mijloc. Am descoperit nişte lucruri interesante când m-am uitat prin cuferele mamei tale. Motivul pentru care Diavolul nu te-a ucis pe loc este acela că a fost „priponit”.

— Cum adică? M-am mirat eu.

— Păi, ar trebui să-ţi dai seama şi singur ce înseamnă asta, băiete, având în vedere că provii dintr-o familie de fermieri.

— Calul se priponeşte. Îi legi picioarele, am zis eu.

— Exact, băiete. Îi legi picioarele, ca să nu se depărteze prea mult. Aşadar, un „pripon” este o limitare sau o piedică. Puterile Diavolului sunt îngrădite printr-un mijloc puternic. Dacă te ucide – dacă o face *el însuşi* –, atunci va domni în lumea noastră o sută de ani, după care va fi iarăşi silit să se întoarcă de unde a venit.

— Tot nu înţeleg, am recunoscut eu. Dacă-i adevărat, atunci de ce nu vine să mă ucidă imediat? Nu asta vrea – să conducă lumea într-o nouă epocă a Întunericului?

— Problema este că, pentru Diavol, o sută de ani nu înseamnă mare lucru. Timpul nu e acelaşi pentru el ca pentru noi. Un secol ar putea însemna doar un pic mai mult decât o clipire din ochi. Oh, nu, el vrea să domnească mult mai mult de-atât.

— Atunci, asta înseamnă că sunt în siguranţă?

— Nu, din păcate, în cartea mamei tale se spune că, dacă-şi

pune una dintre odrasle să te ucidă, atunci poate domni nestingherit peste lume. Tocmai de aceea a trimis-o pe fiica lui să execute misiunea în locul său.

— Are multe odrasle? întrebă Alice.

— Asta nu ştiu sigur, răspunse Vraciul. Dar dacă Morwena nu-l poate învinge pe Tom – şi, hai să recunoaştem, a dat deja greş de două ori – şi dacă Diavolul nu mai are alte odrasle să-l ajute, atunci mai există o cale prin care poate să te distrugă – va încerca să te convertească la Întuneric…

— Niciodată! Am strigat eu.

— Spui tu asta, dar deja ai folosit Întunericul şi ţi-ai slăbit puterile cu oglinzile alea. Dacă te poate câştiga de partea lui, domnia sa va dura până la sfârşitul lumii. Aşadar, asta-i singura problemă care mă îngrijorează cu adevărat, băiete. E puternic, da. Foarte puternic. Dar, pe deasupra, e şi foarte viclean, de aceea nu ne putem îngădui să ne compromitem cu Întunericul în niciun fel.

— Cine i-a pus priponul? Am întrebat. Cine are puterea să-i îngrădească puterea Diavolului în felul ăsta? Mama mea?

Vraciul ridică din umeri.

— Nu ştiu, băiete. N-am găsit nicio dovadă că ea ar fi făcut-o… dar, da, şi eu înclin să cred acelaşi lucru. Numai o mamă şi-ar putea risca aşa viaţa ca să-şi apere copilul.

— Ce vrei să spui?

— Au existat dintotdeauna lucruri care se opun Întunericului şi-i îngrădesc puterile. Cine face, însă, aşa ceva plăteşte, probabil, un preţ înfricoşător. Treburi din acestea nu se pot înfăptui fără să se ofere ceva la schimb. M-am uitat cu atenţie prin cufărul acela, dar n-am putut găsi nimic care să mă lămurească.

Dacă mama fusese aceea care încercase să mă apere, am devenit deodată foarte îngrijorat pentru ea. Ce preţ plătise ca să mă ajute? Oare avea de suferit acum, în Grecia, din pricina asta?

Alice probabil că mi-a simţit temerile şi a făcut un pas spre mine, încercând să mă încurajeze. Dar Vraciul n-avea timp pentru astfel de emoţii.

— Am vorbit şi ne-am odihnit destul, zise el. E timpul să trecem la treabă. Pornim spre Cartmel. Dacă nimerim fluxul şi refluxul cum trebuie, ne-am putea afla în siguranţă, dincolo de

golf, înainte de lăsarea serii.
În mai puţin de o oră, eram pe drum. Îmi era foarte foame, dar trebuia să mi-o amăgesc cu o gură de brânză sfărâmicioasă de Comitat, de-ajuns cât să mă ţin pe picioare. Magistrul meu i-a oferit şi lui Alice o bucată, dar l-a refuzat.
La indicaţiile Vraciului, îmi lăsasem sacul la moară, dar încă o dată mi-am legat lanţul de argint la brâu, sub pelerină.
Când să ieşim din grădină, Gheară s-a repezit după noi. Vraciul s-a uitat la ea cu îndoială.
— S-o trimit înapoi? L-am întrebat eu.
— Nu, băiete, las-o să vină cu noi, zise el, spre surprinderea mea. Nu-mi place să am un animal care să se ţină tot timpul de mine, dar ea e un câine de vânătoare, ştie să ia o urmă şi s-ar putea să ne ajute să-i găsim stăpânul.
Astfel, toţi trei, urmaţi de Gheară, am pornit să-l căutăm pe Bill Arkwright. Simţeam însă că soarta ne era potrivnică. Trebuia să o înfruntăm nu numai pe Morwena, dar şi pe celelalte vrăjitoare, ca să nu mai spun de puterea Diavolului. Priponit sau nu, n-aveam niciun motiv să sperăm că n-o să intervină cumva ca să le netezească vrăjmaşilor noştri calea pentru a ne distruge.
Dar, pentru mine, alte două pricini de îngrijorare erau mama şi Alice. Oare chiar mama îl priponise pe Diavol, ca să mă apere? Iar Alice se îndrepta într-adevăr vertiginos spre Întuneric? Ştiam că intenţiile ei erau bune şi că făcea ce făcea din cele mai bune motive, însă avea să înrăutăţească oare lucrurile şi mai tare? Vraciul se temuse dintotdeauna că, într-o bună zi, ea se va întoarce la Întuneric; dacă aşa avea să se întâmple, nu voiam să mă târască şi pe mine după ea.

CAPITOLUL 22

DE-A-NDOASELEA

Am ajuns la Malul Poruncii doar ca să ne vedem siliţi să aşteptăm câteva ceasuri să treacă fluxul. Dar, în tovărăşia altor şase călători, a doi vizitii şi a călăuzei, traversarea golfului s-a petrecut relativ repede şi în siguranţă.
Am urcat întins până la peştera sihastrului şi am ajuns cu puţin înainte de lăsarea Întunericului. Înăuntru, totul era cufundat în tăcere. Judd Atkins stătea cu picioarele încrucişate

sub el şi cu faţa la foc; avea ochii închişi şi părea că nici nu respiră. Magistrul meu a înaintat, aproape în vârful picioarelor, şi s-a oprit în faţa sihastrului, de partea cealaltă a focului.

— Îmi pare rău că te deranjez, domnule Atkins, zise el, politicos, dar ştiu că l-ai cunoscut bine pe Bill Arkwright şi că te-a vizitat de curând. Ei bine, eu sunt John Gregory, iar Bill a fost cândva ucenicul meu. A dispărut şi am avea nevoie de ajutorul dumitale ca să încercăm să-l găsim. A fost prins de o vrăjitoare, dar, cu toate acestea, se prea poate să fie încă în viaţă.

Pe moment, sihastrul nu dădu semne nici că l-ar fi văzut, nici că l-ar fi auzit pe Vraci. Dormea profund sau o fi fost în vreun fel de transă?

Magistrul meu scoase o monedă de argint din buzunar şi i-o întinse.

— O să-ţi plătesc pentru osteneală, fireşte. Ajunge asta?

Sihastrul deschise ochii, strălucitori şi ageri. Îşi plimbă repede privirea de la Vraci la Alice şi la mine, apoi din nou la magistrul meu.

— Ţine-ţi banii, John Gregory. N-am nevoie de ei. Data viitoare când mai traversezi golful, dă-i călăuzei. Spune-i că sunt pentru pierderi. Banii or să ajute familiile celor care s-au înecat încercând să traverseze singuri.

— Bine, aşa o să fac, zise Vraciul. Aşadar, ne ajuţi?

— O să fac tot ce pot. La distanţa asta, o să-mi fie cu neputinţă să-mi dau seama dacă e în viaţă sau nu, dar dacă a mai rămas ceva din el, o să-l găsesc. Ai o hartă? Şi vreun lucru de-ai lui Bill?

Magistrul meu scotoci în sac şi scoase o hartă, o despături cu grijă şi o întinse pe jos, lângă foc. Era mult mai veche şi mai jerpelită decât a lui Bill Arkwright, dar reprezenta aproape aceeaşi arie.

Sihastrul îmi surprinse privirea şi zâmbi.

— Ei bine, Thomas, viu sau mort, un om e mult mai uşor de găsit decât o vrăjitoare.

Vraciul băgă apoi mâna în buzunar şi scoase un inel fin de aur.

— Asta i-a aparţinut mamei lui Bill, zise el. A fost verigheta ei, pe care şi-a scos-o înainte de-a muri şi i-a lăsat-o lui Bill, cu un bilet în care-i spunea cât de mult îl iubeşte. Este unul dintre

cele mai dragi lucruri ale lui, dar n-o poartă decât de două ori pe an: în ziua în care comemorează moartea mamei sale şi în cea în care ar fi trebuit să-i aniverseze naşterea.

Mi-am dat seama că era inelul de aur pe care-l văzusem pe capacul sicriului mamei lui Arkwright. Vraciul îl luase probabil din camera lui special în acest scop.

— Dacă l-a purtat vreodată, o să funcţioneze, răspunse Judd Atkins, ridicându-se.

Legă un capăt de sfoară de inel, apoi îl ţinu atârnat deasupra hărţii, plimbându-l uniform, de la dreapta la stânga, la fiecare trecere cu vreo câţiva centimetri mai sus, spre nord.

Noi îl priveam în tăcere. Era foarte concentrat şi i-a luat multă vreme. În cele din urmă, ajunse în dreptul lacurilor. Curând, mâna îi tresăltă. Îşi lăsă mâna puţin mai jos şi plimbă din nou inelul, până când ajunse exact în acelaşi loc şi braţul îi zvâcni iarăşi puternic. Locul era la est de Coniston, la mai mult de cinci mile, undeva prin Balta Mare, sora mai mare a lacului.

— E pe insula asta, zise sihastrul, arătând pe hartă cu degetul arătător.

Vraciul se uită mai de-aproape.

— *Insula Belle,* citi el. N-am fost niciodată acolo. Ştii ceva despre ea?

— Am trecut nu o dată pe-acolo, în călătoriile mele, răspunse sihastrul. S-a petrecut o crimă cam la o milă mai la sud de insula aia, în urmă cu vreo câţiva ani. O luptă pentru o femeie. Victima a fost legată cu pietre şi aruncată în lac. Eu i-am găsit corpul. Cât despre insulă, rumeni n-a mai pus piciorul pe ea de atunci. A căpătat un prost renume.

— Bântuită? Întrebă Vraciul.

Judd negă din cap.

— Nu, din câte ştiu eu, dar oamenii pur şi simplu se ţin departe de ea. E acoperită cu păduri de arbori mari, printre care e ascunsă o construcţie stranie, fantezistă. Altminteri, insula e pustie. Cel mai probabil acolo o să-l găsiţi pe William.

— Cum adică o construcţie stranie? Am întrebat eu.

— Un soi de clădire mică, ornamentală, deloc practică, băiete, îmi răspunse Vraciul. Uneori, astfel de construcţii au formă de turnuri sau de castele. Sunt făcute ca să le priveşti, nu să locuieşti în ele. De aici li se trage şi numele… Pe scurt, e o clădire fantezistă construită de cineva care nu trebuie să-şi

bată capul cu munca pentru a-şi duce traiul. Cineva care are tot timpul la dispoziţie şi mai mulţi bani decât minte.

— Ei bine, acolo e William Arkwright, întări sihastrul. Dar dacă e viu sau mort, de asta nu pot fi sigur.

— Cum ajungem până la insulă? Întrebă Vraciul, împăturindu-şi harta.

— Cu mare greutate, răspunse Judd, clătinând din cap. Ar fi pe-acolo nişte barcagii care-şi duc zilele cărându-i pe călători peste lac, dar foarte puţini se învoiesc să tragă la malul acelei insule.

— N-avem ce face, trebuie să încercăm, zise Vraciul. Mulţumesc pentru tot ajutorul dumitale, domnule Atkins, şi fii sigur că-i voi da ceva călăuzei din golf pentru a-i sprijini pe năpăstuiţi.

— Sunt cu atât mai bucuros că am putut să-ţi fiu de folos, zise sihastrul. Acum, sunteţi bineveniţi să rămâneţi aici, peste noapte, însă n-am prea multe să vă ofer, în afară de o porţie de fiertură de-a mea.

Pregătindu-ne să înfruntăm Întunericul, Vraciul şi cu mine am refuzat invitaţia la masă. Spre surprinderea mea, şi Alice făcu la fel – de obicei avea o poftă de mâncare sănătoasă şi-i plăcea să-şi păstreze forţele neştirbite. Cu toate acestea, n-am zis nimic şi, curând, ne aşezarăm pe jos să ne culcăm, recunoscători că ne puteam petrece noaptea lângă focul din grota sihastrului.

M-am trezit cam pe la patru dimineaţa şi-am descoperit că Alice se uita la mine peste tăciunii jarului. Vraciul respira rar şi profund, adâncit în somn. Sihastrul avea exact aceeaşi poziţie ca şi atunci când sosiserăm – cu ochii închişi şi capul plecat –, dar era greu să spui dacă dormea sau nu.

— Dormi buştean, tu, chiar buştean, Tom, zise Alice, privindu-mă serioasă, cu ochii mari. Mă uit la tine de aproape o jumătate de oră. Cei mai mulţi oameni s-ar fi trezit în două minute.

— Pot să mă scol la orice oră îmi pun în cap, i-am răspuns eu, cu un zâmbet. De obicei, mă trezesc dacă mă ameninţă ceva. Dar tu nu eşti o ameninţare, Alice. Voiai să mă trezeşti? De ce?

Alice ridică din umeri.

— Nu pot să dorm şi aş fi vrut să stăm de vorbă, atâta tot.

— Te simţi bine? Am întrebat-o îngrijorat. N-ai mâncat nimic şi nu-ţi stă în fire.

— Mi-e mai bine ca niciodată, îmi răspunse ea, liniştită.

— Dar trebuie să mănânci!

— Nici tu n-ai înghiţit prea mult, nu? Cu o îmbucătură din brânza mucegăită a lui Moş Gregory n-o să pui prea multă carne pe ciolanele alea slăbănoage ale tale.

— Noi facem asta cu un motiv, Alice. Curând, vom avea de înfruntat Întunericul şi pentru asta e bine să ajunezi. Chiar ajută. Dar *tu* ai nevoie de hrană. N-ai mâncat nimic de mai bine de-o zi.

— Dă-mi pace, Tom. Nu te priveşte pe tine.

— Ba bineînţeles că mă priveşte. Ţin la tine şi nu vreau să te văd îmbolnăvindu-te.

— O fac şi eu cu un motiv, un motiv al meu. Nu doar un vraci şi ucenicul lui se pot abţine de la mâncare. Pentru trei zile, nici eu n-o să mănânc. Fac cum m-a învăţat Lizzie. Şi ea făcea la fel, vreme îndelungată, când voia să-şi adune puterile. Ar putea fi primul pas pentru a-l ţine pe Necuratul la distanţă.

— Şi dup-aia, Alice? Ce vei mai face? Ceva ce ţine de Întuneric, nu-i aşa? Fă-o, numai, şi n-ai să fii cu nimic mai deosebită de vrăjmaşii cu care ne vom înfrunta. O vrăjitoare folosindu-se de puterile unei vrăjitoare! Încetează cât încă mai poţi! Şi nu mă mai amesteca şi pe mine. Ai auzit ce-a spus domnul Gregory: Cel Rău nici nu şi-ar dori altceva decât să mă atragă de partea Întunericului.

— Nu, Tom, nu-i drept ce spui. Nu sunt vrăjitoare, şi nici nu voi fi vreodată. Voi folosi Întunericul, asta-i foarte adevărat, dar nu te voi conduce şi pe tine spre el. Nu fac decât ce mi-a spus mama ta să fac!

— Ce? Mama nu ţi-ar fi spus să faci aşa ceva!

— Nici nu ştii cât de tare te înşeli, Tom. „Foloseşte orice! Foloseşte orice!” mi-a zis ea. „Tot ce poţi ca să-l aperi.” Nu vezi, Tom? De aceea sunt acum aici – să folosesc Întunericul împotriva Întunericului ca să fiu sigură că vei rămâne în viaţă!

Eram uluit de ceea ce-mi spusese şi nu ştiam ce să-i răspund. Dar ce ştiam sigur era că Alice nu era o mincinoasă.

— Când ţi-a spus mama aşa ceva? Am întrebat-o, calm.

— Când am stat la familia ta, anul trecut – atunci când am

luptat împreună împotriva Mamei Malkin. Şi de atunci mi-a mai vorbit o dată, când eram în Pendle, în vară, dintr-o oglindă…

Am privit-o neîncrezător. Eu nu mai ştiam nimic de mama de la începutul primăverii, când plecase în Grecia. Şi, cu toate acestea, ea-i vorbise lui Alice! Şi folosise o oglindă pentru asta!

— Ce ţi-a zis, Alice? Ce era atât de urgent de a trebuit să-ţi comunice printr-o oglindă? Am vrut eu să ştiu.

— Aşa cum ţi-am mai spus. Eram acolo, în Pendle, când adunarea vrăjitoarelor se pregătea să deschidă portalul şi să-l sloboadă pe Cel Rău în lume. Mama ta a zis că o să fii în mare primejdie şi că venise timpul să mă pregătesc să te apăr. Eu am făcut de atunci tot ce-am putut ca să mă pregătesc, dar nu e aşa uşor.

Am aruncat o privire spre Vraci şi mi-am coborât glasul.

— Dacă Vraciul află ce încerci să faci, o să te gonească. Fii cu băgare de seamă, Alice, pentru că asta chiar s-ar putea întâmpla. E deja îngrijorat din pricina noastră pentru că am folosit o oglindă. Nu-i da nici cea mai mică ocazie, te rog…

Alice încuviinţă cu un semn din cap şi, pentru multă vreme, n-am mai vorbit, ci doar ne-am uitat la tăciunii aprinşi. După o vreme, am observat că sihastrul mă privea ţintă. Privirile ni s-au încrucişat. Nici măcar n-a clipit şi m-am simţit stânjenit, aşa că l-am întrebat:

— Cum ai învăţat să descoperi lucruri cu ajutorul obiectelor, domnule Atkins?

— Cum învaţă o pasăre să-şi facă un cuib? Sau un păianjen să-şi ţească pânza? M-am născut cu darul ăsta, Thomas. Şi tata îl avea, şi tatăl lui, înaintea sa. Pare să fie moştenire de familie. Dar nu-mi foloseşte doar pentru a găsi apă sau oameni dispăruţi, ci poate să-mi spună ceva *despre* oameni. Despre locurile din care vin şi despre familiile lor. Vrei să-ţi arăt?

Nu ştiam ce să zic, căci nu aveam idee la ce să mă aştept, dar, înainte de a apuca să-i răspund, sihastrul se ridică şi veni lângă mine, ocolind jarul, scoţând o bucată de sfoară din buzunar. Legă de unul dintre capetele ei o bucată mică de cristal şi o ţinu deasupra mea. Cristalul începu să se rotească uşor, în direcţia acelor de ceasornic.

— Vii dintr-o familie bună, Thomas – asta-i foarte clar. Ai o mamă şi nişte fraţi care te iubesc. V-aţi despărţit, dar o să fiţi din nou împreună, foarte curând. Văd o ocazie deosebită în familie. O adunare de mare importanţă.

— Ar fi frumos, am zis eu. Mama e plecată şi pe fraţii mei nu i-am mai văzut de mai bine de trei ani.

Am aruncat o privire spre Vraci, uşurat că dormea adânc. S-ar fi supărat că sihastrul îmi prevestea viitorul. Între timp, Judd Atkins se întorsese de la mine spre Alice. Fata se chirci când sihastrul ajunse cu sfoara deasupra capului ei. Cristalul începu să se învârtă, dar în sens contrar acelor de ceasornic.

— Mă doare s-o spun, fato, zise sihastrul, dar tu vii dintr-o familie rea, un clan de vrăjitoare…

— Nu că asta ar mai fi vreun secret pentru cineva, zise Alice, încruntându-se.

— Mai rău de-atât, continuă sihastrul, o să te întâlneşti curând cu ai tăi şi cu tatăl tău, care te iubeşte foarte mult. Ai un loc aparte în inima lui. Eşti fiica sa preferată.

Alice sări în picioare, cu ochii scăpărându-i de mânie. Îşi ridică mâna şi, pentru o clipă, am crezut că o să-l zgârie pe sihastru pe faţă sau o să-l pălmuiască.

— Tata e mort şi îngropat la doi metri sub pământ de ani de zile! Se răsti ea. Asta vrei să spui? Că o să mor şi eu curând? Nu-i prea plăcut! Nimănui nu i-ar plăcea să i se spună una ca asta!

Ieşi din peşteră ca o furtună. Când m-am întors şi am dat să mă duc după ea, Judd Atkins a făcut un pas şi mi-a pus o mână pe umăr.

— Las-o să plece, Thomas, mi-a zis el, clătinând trist din cap. Voi doi nu veţi putea fi împreună niciodată. Ai văzut că sfoara s-a învârtit altfel pentru fiecare?

Am dat din cap.

— În sensul acelor de ceasornic şi de-a-ndoaselea. Lumina împotriva Întunericului. Binele împotriva răului. Eu am văzut ce-am văzut şi îmi pare rău să-ţi spun că e adevărat. Nu doar atât – fără să vreau, am auzit o parte din discuţia voastră. Oricine e pregătit să folosească Întunericul în felul acesta, indiferent din ce motiv, nu poate fi de încredere. Poate sta mielul lângă lup în siguranţă? Sau iepurele lângă nevăstuică? Ai grijă, altminteri o să te târască după ea! Las-o să se ducă şi

găseşte-ţi o altă prietenă. Nu Alice.
Am ieşit, totuşi, după ea, însă dispăruse în bezna nopţii. Am aşteptat la gura grotei până s-a întors, cam cu un ceas înainte de a se crăpa de ziuă. N-a spus nimic şi s-a ferit când am vrut să mă apropii de ea. Mi-am dat seama că plânsese.

CAPITOLUL 23

O STICLĂ DE VRĂJITOARE

Am pornit la drum la prima rază de lumină, în timp ce sihastrul încă mai dormea. Cerul era senin, dar aerul era amarnic de rece, în vreme ce ne îndreptam spre nord, către Balta Mare. În depărtare, se vedeau piscurile înalte ale munţilor, împodobite cu cuşme de zăpadă. În pofida gerului muşcător însă, gheaţa de sub tălpile noastre începu curând să se topească, iar pământul să mustească de apă.
După ce am traversat râul Puhoi pe o mică punte de lemn şi am luat-o spre malul vestic al lacului, drumul a devenit mai greu, poteca îngustă şerpuind printr-o pădure deasă de conifere, cu pante abrupte în stânga noastră.
Puteam trece foarte bine drept trei oiţe rătăcite, judecând după purtarea lui Gheară. Se tot învârtea în jurul nostru, apoi ţâşnea înainte, ca să se întoarcă iar şi să ne mâne din spate. Aşa învăţase de la Arkwright: avea toate simţurile la pândă, gata să descopere primejdia, adulmecând în toate direcţiile după posibile ameninţări la adresa micii sale turme.
După o vreme, am rămas mai în urmă, ca să ajung lângă Alice. Nu mai schimbaserăm nicio vorbă de când ne contraziseserăm, azi-noapte.
— Te simţi bine, Alice? Am întrebat-o.
— Mai bine ca niciodată, uni răspunse ea, cam înţepată.
— Îmi pare rău că ne-am certat.
— Nu m-am supărat, Tom. Ştiu că încerci doar să faci cum e mai bine.
— Deci suntem mai departe prieteni?
— Bineînţeles.
Am mai mers o vreme în tăcere unul lângă altul, până când îmi zise:
— Am un plan, Tom. Un plan să-l ţinem pe Cel Râu departe de noi.

M-am uitat la ea pătrunzător.

— Sper că asta nu implică Întunericul, Alice, i-am spus, dar nu mi-a răspuns.

— Vrei să auzi planul meu sau nu?

— Bine, spune.

— Ştii ce-i aia o sticlă de vrăjitoare? M-a întrebat ea.

— Am auzit de asta, dar nu ştiu exact la ce foloseşte. Vraciul nu crede în aşa ceva.

O sticlă de vrăjitoare era un talisman împotriva vrăjitoriei, dar Vraciul considera că e bună doar pentru cei superstiţioşi şi pentru cei slabi de înger.

— Ce ştie Moşul Gregory!? Zise Alice cu dispreţ. Dac-o faci cum trebuie, funcţionează. Osoasa Lizzie băga mâna în foc pentru ele. Când o vrăjitoare ce-ţi poartă sâmbetele îşi foloseşte puterile întunecate împotriva ta, există o cale să pui o pavăză în calea ei. Mai întâi, îţi trebuie nişte urină de-a ei. Asta-i partea cea mai grea. Doar puţină, pe care o pui apoi într-o sticlă. Adaugi ace îndoite, aşchii de piatră şi cuie de fier, pui dop şi zgâlţâi bine sticla. După aceea o laşi la soare trei zile, iar în următoarea noapte cu lună plină, o îngropi într-o grămadă de bălegar… Cu asta, ai terminat. Data viitoare când va urina, va suferi chinurile de pe lume, ca şi cum ar da afară ace înroşite în foc! Tot ce mai trebuie să faci e să-i laşi un bilet în care să-i spui ce i-ai făcut. O să ridice imediat vraja pe care a aruncat-o asupra ta, dar trebuie să păstrezi sticla ascunsă, pentru cazul în care va trebui s-o foloseşti din nou!

Am râs forţat.

— Şi asta vrei tu să foloseşti împotriva Diavolului, Alice? Am întrebat-o eu, ironic. Urină şi câteva ace îndoite?

— Noi doi ne cunoaştem de multă vreme, Tom, şi cred că ţi-ai dat seama până acum că nu sunt proastă. Nici eu, nici mama ta. Ar trebui să-ţi fie ruşine să râzi aşa, e o răutate din partea ta. Erai mai amabil la început, când te-am întâlnit. Atunci n-ai fi râs de mine, indiferent ce ţi-aş fi spus. Erai prea bun şi prea bine-crescut să faci una ca asta. Nu te schimba, Tom, te rog! Trebuie să te înăspreşti, dar nu în felul ăsta. Eu sunt prietena ta. Nu-ţi răni prietenii, indiferent cât de speriat ai fi.

La aceste cuvinte, mi s-a pus un nod în gât de n-am mai fost în stare să zic nimic şi mi s-au umplut ochii de lacrimi.

— Îmi pare rău, Alice, am izbutit să îngaim, în cele din urmă.

N-am vrut. Ai dreptate. *Sunt* speriat, dar n-ar fi trebuit să te iau peste picior.

— E în regulă, Tom, nu-ţi bate capul. Nu m-ai lăsat să termin, însă. Voiam să zic că m-am gândit să folosesc ceva asemănător. Dar n-o să pun urină, ci sânge, aşa că trebuie să facem rost de nişte sânge special. Nu la sângele *lui* mă refer – cum am putea să obţinem aşa ceva? Dar sângele fiicei lui, Morwena, îi va ţine locul foarte bine! Odată ce-o să avem nişte sânge de la ea, mă ocup eu de restul.

Alice scoase apoi din buzunarul hainei un mic urcior de lut, astupat cu un dop.

— Asta se cheamă *urcior de sânge,* zise ea. Trebuie să punem nişte sânge de-ai Morwenei în el şi să-l amestecăm cu puţin de la tine. Atunci Diavolul va fi silit să stea departe. Ai să fii în siguranţă, pentru asta bag mâna în foc. Nu ne trebuie prea mult, sunt de ajuns câteva picături…

— Dar asta e magie neagră, Alice! Dacă află Vraciul, o să te gonească pentru totdeauna sau chiar o să te închidă într-un puţ din grădina lui. Şi-apoi, gândeşte-te şi tu! Gândeşte-te la propriul tău suflet. Dacă nu ai grijă, o să ajungi sluga Celui Rău!

Înainte să mai pot spune ceva, Vraciul mă strigă şi-mi făcu semn să vin la el. A trebuit s-o părăsesc pe Alice şi să fug ca să-l prind din urmă.

Am mers în continuare pe poteca aflată foarte aproape de malul lacului, iar Vraciul scruta apa, cu atenţie, la fiecare pas. Fără îndoială se gândea la vreo ameninţare din partea Morwenei sau a celorlalte vrăjitoare de apă.

Ne puteau ataca din apă oricând, dar eu aveam încredere că Alice sau Gheară aveau să ne prevină, dac-ar fi fost cazul.

Oare Morwena ne urmărise de când plecaserăm de la moară, ţinându-se la distanţă şi aşteptând un prilej să ne atace? Ambele maluri ale lacului erau împădurite. Ar fi putut să se deplaseze la adăpostul copacilor deşi, sau chiar pe sub apă. Soarele de iarnă îmbăia ţinutul într-o lumină palidă, aşa că se vedea bine în jur; în plus, nu simţeam nicio primejdie. Dar, odată cu lăsarea nopţii, lucrurile aveau să stea cu totul altfel.

Cât de mult mă puteam înşela! Primejdia ne pândea din toate părţile, căci Vraciul se opri deodată şi-mi făcu semn către un copac din dreapta noastră, la mai puţin de cincisprezece paşi

distanţă de malul lacului. Inima mi se strânse de spaimă, când am văzut ce era scrijelit pe trunchiul lui…

— Pare să fie făcut de curând, zise magistrul meu. Acum mai este un duşman de care să ne păzim!

Era semnul lui Grimalkin. În vară, vrăjitoarea asasină fusese trimisă de clanul Malkin să mă vâneze, dar izbutisem s-o păcălesc şi scăpasem în cele din urmă cu viaţă. Dar acum se întorsese. Oare de ce plecase din Pendle?

— Adică au trimis-o din nou după mine? Am întrebat eu, cu teamă. Nu e şi ea o fiică de-a Diavolului, nu-i aşa?

Vraciul oftă.

— Mi-e cu neputinţă să spun, băiete, dar, din câte ştiu, nu. Totuşi, e sigur că se urzeşte ceva. Săptămâna trecută, când am fost la Pendle, m-am ţinut la distanţă de clanurile vrăjitoarelor, mulţumindu-mă să mă duc numai la Turnul Malkin. Dar ceva se clocea, asta-i clar. Am trecut de câteva case arse până-n temelii, iar în Pădurea Corbilor erau nişte leşuri lăsate să putrezească – proveneau de la toate cele trei clanuri de vrăjitoare, Malkin, Deane şi Mouldheel. Părea să se fi dat o bătălie. Întunericul s-ar putea să fie în război cu el însuşi. Dar de ce să fi venit Grimalkin în nord? S-ar putea să nu fie pe urmele tale, dar e o coincidenţă prea mare să vă aflaţi amândoi în acelaşi timp aici. În orice caz, şi-a scrijelit semnul de avertisment aproape de mal, aşa că hai să fim cu ochii în patru.

Târziu, după-amiază, am ajuns să zărim Insula Belle. Când ne-am apropiat, am văzut că era mult mai aproape de malul lacului decât mă aşteptasem, capătul cel mai înaintat fiind la nu mai mult de o sută cincizeci de metri distanţă.

Erau nişte pontoane în apropiere, de unde barcagiii îşi luau călătorii, dar dacă până pe malul îndepărtat al lacului ne-ar fi dus şi pentru un bănuţ, nici cu o monedă de argint n-am putut

să-i înduplecăm să ne închirieze o barcă pentru scurta călătorie până la insulă.

Întrebaţi de ce, oamenii şovăiau să răspundă.

— Nu-i de umblat pe-acolo, nici noaptea, nici ziua. Nu şi dacă ţii la pielea ta, ne avertiză al treilea barcagiu pe care încercam să-l convingem.

Apoi, sătul probabil de stăruinţele Vraciului, omul făcu semn către o barcă hârbuită, cu vâsle, legată printre trestii.

— Femeia care are barca aia s-ar putea să fie destul de smintită ca să vă ducă.

— Unde o putem găsi? Întrebă Vraciul.

— La vreun kilometru jumătate de-aici o să daţi de coliba ei, zise omul, slobozind un hohot de râs neplăcut şi arătând vag către nord, de-a lungul malului. Deana Smintita i se spune, dar numele ei adevărat e Deana Beck! Ea e cea mai potrivită pentru ce aveţi voi nevoie!

— De ce e *smintită*? Întrebă Vraciul, încruntându-se.

Era limpede că-l supăra atitudinea omului.

— Pentru că e o fată bătrână care nu ştie ce-i mai bine pentru ea! Îi răspunse luntraşul. N-are o familie care să-şi facă griji pentru ea, înţelegi? Şi e atât de bătrână, că nu mai pune prea mare preţ pe viaţă. Altfel, nimeni cu un dram de minte nu s-ar apropia de insula aia călărită de cotoroanţe.

— Sunt vrăjitoare pe insulă? Întrebă Vraciul.

— O mai vizitează din când în când. O droaie de vrăjitoare, dacă priveşti mai îndeaproape, dar oamenii cuminţi se uită în partea cealaltă. Se prefac că nu văd. Duceţi-vă şi vorbiţi cu Deana Smintita!

Barcagiul încă mai râdea când am plecat. În scurt timp, am ajuns la o colibă mică, acoperită cu paie, ridicată în coasta unei pante abrupte, împădurite. Vraciul bătu la uşă, în vreme ce Gheară se duse până la marginea apei şi se uită lung spre insulă. După câteva clipe se auziră nişte zăvoare trase şi uşa se crăpă doar cât să lase un ochi bănuitor să ne măsoare dinăuntru.

— Ştergeţi-o! Grohăi o voce răguşită, care nu părea câtuşi de puţin să aparţină unei femei. Vagabonzii şi cerşetorii n-au ce căuta aici.

— N-am venit să cerşim, îi explică Vraciul, răbdător. Mă numesc John Gregory. Am nevoie de ajutorul dumitale şi

pentru asta sunt gata să-ţi plătesc bine. Mi s-a spus că dumneata eşti cea mai pricepută.

— Cea mai pricepută, ai? Ia să vedem atunci la culoare banii voştri…

Vraciul vârî mâna în buzunarul pelerinei, scoase o monedă de argint şi o întinse prin crăpătura uşii.

— Ăsta-i doar avansul, o să mai primeşti una când termini treaba.

— Care treabă? Ce treabă? Zi odată! Mă faci să-mi pierd vremea de pomană.

— Trebuie să ajung dincolo, pe Insula Belle. Ai putea să faci asta? Şi să ne aduci înapoi, în siguranţă?

O palmă noduroasă ieşi încet la lumină şi Vraciul lăsă moneda să cadă în ea. Imediat, palma se închise strâns.

— Cu siguranţă că pot face asta, zise vocea, înmuindu-se niţel, dar călătoria nu va fi lipsită de primejdii. Mai bine intraţi să vă încălziţi ciolanele.

Uşa se deschise larg şi ne-am trezit în faţa Deanei Beck: purta pantaloni de piele, o cămeşoaie jegoasă şi cizme cu ţinte mari. Fiind tunsă scurt, pentru o clipă, am crezut că e bărbat. Însă ochii, ageri, erau blânzi şi feminini, iar buzele i se arcuiau fără cusur. Obrajii îi erau brăzdaţi de trecerea timpului, dar trupul îi era solid şi părea vânjoasă şi rezistentă, mai mult decât în stare să vâslească şi să ne ducă până pe insulă.

Odaia în care intrarăm era goală, doar cu o măsuţă într-un colţ. Podeaua tare, de piatră, era acoperită cu papură, iar Deana se lăsă pe vine lângă foc şi ne pofti printr-un semn să facem şi noi la fel.

— Staţi bine, nu? Ne întrebă ea, când ne aşezarăm.

— Oasele mele bătrâne ar prefera un scaun, răspunse Vraciul, sec. Dar, până la urmă, vagabonzii şi cerşetorii nu pot face mofturi.

Femeia zâmbi şi dădu din cap.

— Ei bine, eu m-am descurcat toată viaţa şi fără, zise ea, cu vocea mult mai limpede acum, chiar puţin cântată. Acu', ia spune-mi, de ce vreţi să vă duceţi acolo? Ce-l aduce pe un vraci la Insula Belle? Aţi venit să vă înfruntaţi cu vrăjitoarele?

— Nu chiar, doar dacă ne stau în cale, recunoscu Vraciul. Nu de data asta, în orice caz. Un prieten din breasla mea a

dispărut de vreo câteva zile şi avem motive să credem că e pe undeva pe-acolo.

— Ce te face să crezi asta?

— Am întrebat un căutător de apă – pe Judd Atkins din Cartmel.

— L-am întâlnit şi eu pe omul ăsta, o dată, zise Deana, dând din cap. A găsit un mort în apă, nu departe de-aici. Ei bine, dacă Atkins spune că prietenul dumitale e pe insulă, atunci probabil că aşa e. Dar cum a ajuns acolo? Asta aş vrea să ştiu.

Vraciul oftă.

— A fost răpit pe când încerca să se ocupe de o vrăjitoare de apă. Se prea poate să fi dat o mână de ajutor şi câţiva oameni de-ai locului – fie din Coniston, fie dintr-un alt sat.

Am urmărit cu atenţie faţa Deanei Beck, să văd care va fi reacţia ei. Era şi ea amestecată în treaba asta? Puteam avea încredere în ea?

— E o viaţă grea, pe-aici, prin munţi, zise ea, în cele din urmă. Trebuie să faci tot ce poţi ca să supravieţuieşti. Mulţi se prefac că au orbul găinii, dar întotdeauna mai sunt şi unii care cad la înţelegere cu forţele Întunericului ce hălăduiesc prin ape. Dar fac ce fac doar ca să-şi apere pielea şi pentru a acoperi nevoile familiilor. Dacă moare cel care aduce pâinea, cei care rămân în urmă o duc foarte greu. Uneori ajung muritori de foame.

— Dar tu, Deana Beck? O întrebă Vraciul, uitându-se pătrunzător la ea. Tu ai căzut la înţelegere cu Întunericul?

Deana clătină din cap.

— Nu, răspunse ea. N-am nicio taină cu el. Absolut niciuna. N-am avut niciodată o familie, am trăit toată viaţa de una singură. Nu regret, totuşi, pentru că acum n-am nicio rudă căreia să-i port de grijă. Când n-ai în cârcă decât grija ta, ţi-e mai puţin frică. Eşti mai puternic. Vrăjitoarele nu mă sperie. Fac ce vreau eu.

— Bine, şi-atunci, când ne poţi duce şi pe noi? Întrebă iar Vraciul.

— De îndată ce se face noapte. N-am vrea să ne ducem acolo pe lumină, nu? Ne-ar putea pândi oricine – poate chiar cei care ţi-au dus prietenul pe insulă, în primul rând, şi n-am vrea să dăm nas în nas cu ei.

— Asta-i adevărat, zise Vraciul.

Deana se oferi să ne dea ceva de mâncare, dar Vraciul refuză şi pentru el, şi pentru noi. Am fost obligat s-o privesc cum mănâncă dintr-o tocană de iepure aburindă, în vreme ce mie-mi lăsa gura apă şi-mi ghiorăiau maţele. Curând se lăsa noaptea şi noi aveam să înfruntăm orice o fi fost acolo, pe insulă.

CAPITOLUL 24

CASA STRANIE

Purtând cizme pescăreşti înalte până la coapse, Deana Beck ne conduse de-a lungul malului, ţinând câte un felinar în fiecare mână. Nu le aprinsese, deşi luna nu răsărise încă şi nu aveam la dispoziţie decât lumina slabă a stelelor. Întunericul avea să ne ascundă de ochii oricui ne-ar fi pândit de pe mal sau ne-ar fi urmărit de pe insulă. Mergeam pe lângă Vraci, cărând toiagul meu şi sacul lui; Alice venea la vreo doi paşi în urmă. Gheară continua să patruleze în jurul nostru, blana ei neagră făcând-o aproape invizibilă în noapte. Când se apropia, numai zgomotul paşilor ei îmi spunea unde se află.

După ceva vreme, am ajuns la barca Deanei; ea intră în apă şi o trase dintre trestii până la debarcader. Gheară sări prima înăuntru, făcând-o să se clatine puţin, dar atunci Deana ţinu cu mâna marginea pontonului, ca s-o echilibreze, până ne-am urcat şi noi, Vraciul cel dintâi, Alice la urmă. Înaintea noastră, insula părea întunecată şi ameninţătoare, copacii care-o acopereau făcând-o să arate ca spinarea cocoşată a unui monstru uriaş ce stătea ghemuit, pândind sosirea prăzii sale.

Deana vâsli spre insulă cu mişcări ample şi lente, abia lăsând să se audă un clipocit slab. Aerul era neclintit şi, curând, apăru şi luna, luminând munţii în depărtare şi argintând oglinda lacului. Cu toate acestea, copacii erau la fel de negri şi de sumbri. Înfăţişarea insulei mă tulbura, trimiţându-mi un fior pe şira spinării.

Traversarea a durat câteva minute şi, curând, după ce barca a tras pe pietrişul de pe mal, debarcam la marginea apei, unde un pâlc de tise bătrâne, răsucite, acoperea vederea lunii.

— Mulţumesc pentru ajutor, Deana, îi spuse Vraciul bătrânei luntraşe, într-o şoaptă abia perceptibilă. Dacă nu ne întoarcem într-o oră, du-te acasă şi vino să ne iei cu puţin înainte să se

lumineze de ziuă.

Deana dădu din cap, apoi ridică un felinar şi i-l dădu Vraciului. Cum eu deja aveam mâinile ocupate, pe celălalt i-l întinse lui Alice. Gheară se repezi numaidecât înainte şi curând am pierdut-o din ochi, în Întuneric. Lăsând-o pe Deana la barcă, ne-am luat după câine, printre copacii sumbri. De la un mal la altul, insula nu avea mai mult de trei sute de metri şi vreun kilometru lungime: pe ziuă, am fi putut să căutăm peste tot, de la un capăt la celălalt, dar pe Întuneric era cu neputinţă, aşa c-am luat-o direct spre casa cea stranie unde sihastrul presupunea că l-am putea găsi pe Bill Arkwright.

Nu era deloc aşa cum îmi imaginasem. La lumina lunii, am putut desluşi două clădiri separate, nu una, la vreo cincisprezece paşi una de alta – două turnuri gemene, urâte, pătrăţoase, din piatră cenuşie. Aveau acoperişuri plate, fără creneluri, deşi elementele decorative nu lipseau cu desăvârşire. În vreme ce, la bază, zidurile erau din blocuri simple de piatră, cam de la o jumătate de metru înălţime şi până în vârf, am văzut o mulţime de garguie: cranii, lilieci, păsări şi tot soiul de creaturi care parcă fuseseră copiate din paginile unui bestiar demonic.

Prima clădire nu avea uşi, ci doar o tăietură îngustă şi înaltă în fiecare perete, pe post de ferestre. Deci, cum se putea ajunge înăuntru? Şi dacă nu se putea, atunci care mai era rostul clădirii? Nu unul estetic, cu siguranţă. Arkwright nu putea fi acolo, deşi Gheară deja îi dădea târcoale, amuşinând şi chelălăind, iar când ne-am îndreptat către al doilea turn, ea a rămas în urmă.

Atunci am priceput de ce „gemene” nu era cel mai potrivit termen ca să le descrii. Deşi a doua construcţie avea despicături identice în loc de ferestre şi propria panoplie de garguie, mai avea în plus şi o uşă masivă de lemn. Aceasta era încuiată cu lacăt, dar Andrew, fratele Vraciului, ne dăruise amândurora câte o cheie în stare să dea gata cu uşurinţă o astfel de încuietoare, aşa că Vraciul o deschise în câteva secunde. Am aprins ambele felinare înainte de a păşi cu grijă înăuntru, cu lamele toiegelor pregătite. Coborând de-a lungul a trei dintre pereţi, vreo treizeci de trepte ne-au condus sub pământ, către un bazin cu apă.

La capătul treptelor, Vraciul a luat-o spre cealaltă parte a

turnului, îndepărtându-se de apă. Eu m-am dus lângă el şi m-am uitat în jos, să văd ce găsise. Era o cizmă.

— E a lui Bill? Mă întrebă el.

— A lui, am zis eu, lăsându-mi capul în jos.

— Păi şi-atunci el unde poate fi? Întrebă Vraciul, mai curând gândind cu voce tare decât aşteptând vreun răspuns de la mine.

Se întoarse spre apă, mergând pe marginea bazinului, cu felinarul ridicat şi uitându-se cu atenţie în jos.

I-am urmărit privirea. Apa era surprinzător de limpede, dar adâncă, şi am putut vedea câteva trepte care coborau sub apă şi un palier îngust, iar, la capătul acestora, ceva ce părea a fi gura unui tunel întunecat.

— Ce-avem noi aici? Murmură Vraciul. Ei bine, băiete, unde crezi că duce tunelul acesta?

Nu prea existau îndoieli în această privinţă.

— Spre celălalt turn, am răspuns.

— Aşa-i. Şi mă întreb ce e oare acolo… Pe de altă parte, ce altă temniţă e mai bună decât o clădire fără uşă? Urmează-mă, băiete…

Am făcut cum mi se spusese, cu Alice după mine, ca o umbră. Odată ajunşi afară, magistrul meu se duse la celălalt turn, se opri sub cea mai apropiată fereastră şi făcu semn spre ea.

— Ridică-te pe umerii mei şi vezi dacă te poţi căţăra să arunci o privire înăuntru. Foloseşte felinarul, dar încearcă să-l protejezi cu trupul, ca să nu atragă atenţia nepoftiţilor. Ar fi bine să nu-l zărească nimeni de pe mal.

Se ghemui sub fereastră, iar eu m-am suit pe umerii lui, ţinând felinarul între mine şi zid şi sprijinindu-mă cu mâna dreaptă de pietre, să nu mă clatin. Când Vraciul s-a ridicat în picioare, m-am căznit să-mi ţin echilibrul, apoi am putut să mă caţăr până la fereastră folosindu-mă de garguie ca puncte de sprijin pentru mâini şi tălpi. Cu felinarul a fost mai greu, dar, până la urmă, am reuşit să ajung în dreptul ferestrei. M-am aplecat spre zid şi mi-am lipit obrazul de felinar, Uitându-mă prin crăpătură. Tot ce-am putut vedea a fost un bazin cu apă, aparent identic cu cel din primul turn, iar în peretele îndepărtat, imediat deasupra nivelului pământului, o spărtură mare. Fundaţia era, probabil, umedă şi se surpase.

M-am dat jos şi am trecut la celălalt perete.

— Nu sunt sigur că biata mea spinare şi bătrânii mei genunchi mai pot face multe ridicări din astea, bombăni Vraciul. Mişcă-te repede, băiete!

Am făcut cum mi s-a poruncit, dar abia când m-am uitat pe cea de-a patra crăpătură am văzut pe cineva legat fedeleş şi trântit la baza peretelui îndepărtat de fereastră, foarte aproape de apă. Nu i-am putut zări bine faţa, dar semăna cu Arkwright.

— E cineva acolo, legat, am şoptit, înfierbântat. Sunt sigur că el e.

— Bine, băiete, zise Vraciul. Acum, verifică acoperişul. Ar putea fi o cale de acces prin vârful turnului. Merită să încerci…

M-am mai căţărat încă vreo câţiva metri, apoi am ajuns sus, m-am apucat strâns de marginea acoperişului şi m-am târât deasupra. Cercetând palmă cu palmă toată suprafaţa, am descoperit că era din piatră solidă. Nu exista nicio intrare. Aşadar, după ce am aruncat o privire rapidă printre copaci către oglinda argintie a lacului, m-am lăsat înapoi peste margine şi, cu ajutorul Vraciului, am ajuns curând înapoi pe pământ.

Ne-am îndreptat abătuţi spre cealaltă clădire, am coborât din nou treptele şi ne-am uitat, îngânduraţi, la bazin. Era o singură cale de a ajunge la Arkwright – prin tunelul de sub apă.

— Domnul Arkwright m-a învăţat să înot, i-am spus magistrului meu, încercând să par mai încrezător în forţele mele decât eram de fapt. Acum e timpul să mă folosesc de ceea ce am învăţat…

— E bine dacă poţi înota, băiete, asta-i mai mult decât pot face eu. Dar *cât de bine* ştii să înoţi?

— Cam cinci lăţimi de canal…

Vraciul clătină din cap, cu îndoială.

— Prea periculos, Tom, zise Alice. Aici nu e vorba numai de înotat, trebuie să te scufunzi şi să mergi prin tunelul acela întunecat. Eu nu ştiu să înot, altfel aş veni cu tine. În doi am avea mai multe şanse.

— Fata are dreptate. Poate să ne ajute Deana sau cineva care să ştie să înoate destul de bine cât să ajungă dincolo.

— Dar putem avea încredere în ei? Am întrebat eu. Nu. Las' c-o fac eu. Măcar să încerc.

Vraciul nu mai zise nimic să mă oprească, dar mă urmări tăcut, clătinând din cap, în timp ce-mi scoteam ghetele şi ciorapii, pelerina şi cămaşa. În cele din urmă, mi-am legat lanţul de argint la brâu şi m-am pregătit să sar în apă.

— Ţine ăsta, zise magistrul meu, întinzându-mi un cuţit din sacul lui. Vâră-l la cingătoare. O să ai nevoie de el ca să-l eliberezi pe Bill. Şi ia şi asta pentru el, continuă, întinzându-mi o sticlă cu apă.

— Am eu ceva mai bun… interveni Alice.

Spunând acestea, scoase din buzunarul fustei o punguţă de piele şi-i desfăcu sfoara subţire de la gură, dând la iveală o colecţie întreagă de ierburi uscate. Folosise şi înainte ierburile, cu succes, ca să lecuiască boli, o dată chiar ajutându-mă şi pe mine să-mi vindec o arsură la mână. Dar niciodată nu văzusem o asemenea cantitate şi varietate de ierburi. Părea că, fără ştirea mea, Alice adunase leacuri şi-şi dezvoltase cunoştinţele de tămăduitoare.

Îmi întinse o frunză.

— Pune-i puţin din asta sub limbă. Ar trebui să-l readucă la viaţă – bineînţeles, asta dacă nu e prea aproape de moarte.

Pentru o clipă, Vraciul se uită la ea încruntat, apoi aprobă, dând din cap, aşa că am vârât frunza în buzunar şi mi-am prins cuţitul şi sticla de apă la cingătoare.

— Şi ai grijă, băiete, mă preveni magistrul meu. E o treabă periculoasă. Dacă ai vreo îndoială, nu risca. Nimeni nu te va învinui pentru asta.

Mi-am înclinat capul, în semn de mulţumire pentru vorbele sale, şi am început să cobor treptele. Apa era atât de rece, că mi s-a tăiat răsuflarea, dar, odată ce-am intrat până la piept, m-am simţit mai bine. Aruncând un zâmbet slab înapoi, spre Alice, am pornit înot, îndepărtându-mă de trepte, am tras adânc aer în piept şi am încercat să mă scufund către tunelul de sub apă.

N-am ajuns prea departe. Apa mi-a opus rezistenţă şi m-a scos cu forţa înapoi, la suprafaţă. Ori nu dădeam eu cum trebuie din mâini şi din picioare, ori pur şi simplu nu aveam destulă putere. Am tras din nou aer în piept şi am încercat iarăşi. Peste câteva clipe, scuipam şi împroşcam apa la suprafaţă, simţindu-mă destul de prost. În felul ăsta, n-aveam să-l scot niciodată de-acolo pe Arkwright. Trebuia să apelăm la

Deana, până la urmă.

Am înotat înapoi spre mal, până când am pus din nou piciorul pe trepte. Atunci mi-am amintit deodată ceva ce-mi spusese Arkwright: *Când un scufundător vrea să se ducă la fund, cea mai simplă metodă este să ia o piatră mare în braţe, pentru ca greutatea ei să-l tragă repede în adânc...*

— Alice, fugi până la malul lacului şi adu-mi două dintre cele mai grele pietre pe care le poţi căra! I-am cerut eu.

Şi ea, şi Vraciul se uitară la mine nedumeriţi.

— O greutate în fiecare mână mă va duce drept la fund, aşa voi putea trece prin tunel.

Alice se întoarse în mai puţin de cinci minute cu două pietroaie. Ţinându-le în braţe, am coborât treptele până când apa mi-a trecut de brâu şi apoi, trăgând adânc aer în piept, am sărit înainte.

Apa s-a închis deasupra capului meu şi m-am scufundat rapid în beznă. Tunelul era chiar în faţa mea, aşa că am dat drumul pietroaielor şi am dat din picioare ca broasca, intrând şi zgâriindu-mi umărul de marginea lui. Încă două zvâcniri din picioare şi totul a devenit negru ca smoala. Am început să fiu cuprins de panică. Şi dacă ne înşelaserăm şi pasajul nu ducea, totuşi, la celălalt turn?

Am încercat să-mi folosesc braţele aşa cum mă învăţase Arkwright, dar tunelul era prea strâmt şi mi-am zdrelit rău coatele. Simţeam cum mă sufoc şi am dat, cu disperare, din picioare, o dată şi încă o dată, nevoia de aer apăsându-mi pieptul din ce în ce mai tare. Am încercat să mă calmez. La suprafaţă, îmi puteam ţine respiraţia mult mai multă vreme. Şi atunci, de ce să fie altfel aici? Câtă vreme nu mă lăsam covârşit de panică, totul avea să fie în regulă.

Încă două mişcări din picioare şi, spre marea mea uşurare, am ieşit din tunel şi m-am ridicat la suprafaţă, apa devenind cumva mai uşoară. Am simţit ceva în dreapta mea, dar în secunda următoare capul mi-a ţâşnit la suprafaţă şi am dat drumul respiraţiei pe care mi-o ţinusem atât, înghiţind cu nesaţ două guri mari de aer. Mi-am folosit braţele şi picioarele ca să stau pe apă. Era Întuneric în turn, dar, Uitându-mă în sus, am putut vedea cele patru ferestruici înguste. Trei abia se zăreau, dar printr-a patra bătea luna. Din fericire, ochii mi s-au obişnuit curând şi am avut destulă lumină cât să văd ce fac.

Am dat de vreo două ori din braţe şi m-am lovit cu degetele de la picioare de trepte. Peste alte câteva clipe, ieşisem din apă, stând în picioare pe dalele de piatră, cu apa şiroind de pe mine, fără să fac nicio mişcare, aşteptând ca ochii să mi se obişnuiască puţin cu Întunericul. Încetul cu încetul, interiorul turnului mi s-a limpezit. Am putut vedea ceva ce părea o boccea de zdrenţe aruncată la picioarele zidului. Trebuia să fie Arkwright. Am făcut trei paşi în direcţia aceea, cu băgare de seamă. Apoi mi s-a părut că aud murmur de voci de undeva de deasupra. Surprins, mi-am ridicat privirile spre ferestre.

— Tom! Strigă cineva.

Era glasul lui Alice. Mi-am dat seama că se urcase pe umerii Vraciului şi se căţărase pe garguie, până la fereastră.

— Eşti teafăr? Mă întrebă ea.

— Da, Alice. Până aici e bine. Cred că l-am găsit.

— Am ceva pentru tine! Îmi strigă Alice. O lumânare. Încearcă s-o prinzi. Eşti gata?

În clipa următoare, am văzut lumânarea venind spre mine. Am făcut repede doi paşi, am întins mâna după ea, dar am scăpat-o. S-a lovit de pământ, dar, în ciuda Întunericului, nu mi-a luat mult până s-o găsesc. Am ridicat-o şi m-am uitat din nou spre fereastră.

— Îţi arunc cutia ta, cu iasca şi amnarul, strigă Alice din nou. N-o scăpa, Tom. N-aş vrea să se spargă.

Nici eu nu voiam asta. Însemna mult pentru mine, fiindcă fusese darul de adio de la tatăl meu, când plecasem de-acasă pentru a deveni ucenicul Vraciului. Era moştenire de familie.

Mai mult am simţit-o decât am văzut-o căzând spre mine, dar cumva am izbutit s-o prind şi apoi n-a mai durat decât un minut până să dau foc la iască şi să aprind lumânarea. Mi-am pus cutia cu grijă în buzunar şi m-am apropiat de Arkwright. Acum îi puteam vedea faţa, dar chiar el să fi fost? Mai respira?

— El el am strigat în cele din urmă spre Alice şi Vraci. Nu arată prea bine, dar o să încerc să-l scot prin tunel.

— Bine, mi-a răspuns Alice. Bravo. Ne vedem în turnul celălalt.

I-am auzit îndepărtându-se, dar chiar atunci ceva m-a făcut să mă uit în apă. Era limpede şi îi puteam vedea fundul, ca şi mai înainte. Acum mi-am dat seama ce zărisem pe când ieşeam din tunel. Mai era unul, identic. Dar unde ducea? Spre

lac? Gândul acesta mă îngheţă. Mai era o intrare în turn. O vrăjitoare de apă ar fi putut să ajungă la mine fără să mai treacă pe lângă Vraci şi Alice.

Dar mai era ceva. Spre uimirea mea, suprafaţa apei se lumină deodată şi lăsă să se ivească o figură. Cineva folosea o oglindă ca să ajungă la mine. Să fi fost Alice? Să fi scăpat de sub supravegherea Vraciului ca să facă asta? Fireşte, nu trebuia neapărat să ai o oglindă la îndemână, suprafaţa unei bălţi, a unui bazin sau a unui lac putea folosi în acelaşi scop. Dar nu era Alice şi am simţit gheara fricii Strângându-mi inima.

Era vrăjitoarea asasină…

În afară de o eşarfă înfăşurată lejer în jurul gâtului, Grimalkin era îmbrăcată exact ca la ultima noastră întâlnire – aceeaşi haină scurtă, neagră, legată în talie, o fustă despicată şi strânsă pe coapse. Trupul ei subţire era prins cu multe curele de care erau atârnate o groază de teci, fiecare conţinând o armă mortală.

Ochii mi se pironiseră mai ales pe una dintre acestea: foarfecă pe care o folosea ca să-şi tortureze duşmanii învinşi; o ustensilă foarte ascuţită, care putea reteza şi osul, şi carnea. Ultima oară, o păcălisem, rănind-o în timp ce mă prefăceam că mă dau bătut. Îmi trecusem repede toiagul dintr-o mână într-alta, întocmai cum mă învăţase Vraciul. Dar data următoare când ne-am mai fi întâlnit, n-avea să se mai lase atât de uşor dusă de nas. Ştia de ce eram în stare.

M-am uitat la colierul de oase de om de la gâtul ei – oasele celor pe care-i vânase, îi învinsese şi torturase.

Trăia pentru luptă; era însetată de sânge. Se zicea că are un cod al onoarei şi că-i plăcea să i se opună rezistenţă; că niciodată nu încercase să câştige printr-o viclenie. Dar eu o înşelasem. Speriat de moarte, mă purtasem într-un fel pentru care nu putea decât să mă dispreţuiască.

Dar, spre marea mea surprindere, vrăjitoarea mi-a zâmbit şi s-a aplecat. Gura i s-a deschis şi suprafaţa lacului a devenit ceţoasă. Folosea o oglindă şi se pregătea să scrie. Ce? O ameninţare? Un avertisment?

Ieşi afară repede!
Curând, dușmanii noștri vor intra

în tunelul dinspre lac!

Am citit mesajul, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. De ce mă prevenea? N-ar fi fost mai bucuroasă să mă vadă prins şi ucis de vrăjitoare? Ce voia să spună prin „duşmanii *noştri*”? Vrăjitoarele de apă? Era o păcăleală? Îmi plătea cumva înşelătoria de la prima noastră întâlnire?

Imaginea a pălit şi a dispărut. Eram nedumerit, dar şi dacă-mi spusese adevărul sau nu, tot trebuia să-l salvez pe Arkwright.

Nu aveam timp de pierdut, aşa că mi-am fixat lumânarea pe dalele din apropiere şi am îngenuncheat lângă silueta prăbuşită. În dreapta lui era un urcior pe jumătate plin cu apă. Legat cum era, cineva probabil că venea din când în când să se asigure că rămânea în viaţă pentru Morwena. M-am aplecat mai mult şi i-am simţit respiraţia slabă. L-am strigat pe nume. A gemut, dar n-a deschis ochii. Atunci, trăgându-mi cuţitul de la cingătoare, am început să-i tai legăturile, mai întâi pe cele de la picioare, apoi de la mâini.

Când am terminat, am încercat să-i masez puţin mâinile şi faţa, ca să-l mai înviorez, dar ochii i-au rămas tot închişi. Apoi, i-am dus la gură sticla cu apă şi i-am dat puţin să bea. S-a înecat, dar a izbutit până la urmă să înghită de vreo câteva ori. Am rupt o bucată din frunza pe care mi-o dăduse Alice şi i-am vârât-o sub limbă. În cele din urmă, l-am întins pe spate, străduindu-mă să-l fac să se simtă mai bine. Abia atunci i-am observat semnele de la gât. Erau nişte coji de rană, mari şi galbene, trei la număr; una încă mai supura. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva. M-am întrebat dacă nu se hrănise ceva din venele de la gâtul lui. Poate că vrăjitoarele se folosiseră de o trombă în ritualurile lor.

Nu mai puteam face nimic pentru el acum, aşa că, după ce mi-am legat din nou sticla de apă la cingătoare, m-am aşezat lângă el, cu capul în palme, încercând să analizez situaţia. Mi-am dat seama că eram doar la începutul problemelor mele. Nu mai aveam pietroaie care să mă ajute să cobor până la gura tunelului. Oare voi reuşi să mă scufund aşa? Mai devreme, nu fusesem în stare. Arkwright era un înotător foarte puternic şi, dacă şi-ar fi revenit, fără îndoială că ar fi putut să mă tragă după el. Dar arăta mai rău decât mă aşteptasem. Mult mai rău. Cum aveam să-l car oare la loc sigur?

Atunci privirea mi-a fost atrasă de surpătura din peretele îndepărtat, cea pe care o observasem şi mai înainte, când privisem pe fereastră. Turnul era construit din blocuri de piatră, ca şi fundaţia lor. Dacă se desprinsese vreo piatră şi aş fi putut s-o scot de tot, ar fi fost de ajuns, probabil, să ne scufunde pe amândoi până la gura tunelului. Oare puteam să scot vreuna din zid? Merita să încerc. Luând lumânarea, m-am dus să cercetez pietrele mai îndeaproape.

Spărtura verticală era mai mare decât mi se păruse mie: cel puţin trei pietre erau crăpate, aşadar, punând lumânarea deoparte, am început să trag de cea mai slăbită, care se afla la vreo două picioare înălţime de sol.

Smucind-o înainte şi înapoi, am izbutit s-o desprind şi mai mult şi, curând, am scos-o mai mult de jumătate din lăcaşul ei. În clipa aceea, mi-am dat seama că Arkwright începuse să se mişte. S-a ridicat încet în capul oaselor, mijind ochii spre lumânare, apoi s-a încruntat şi a scos ceva din gură. Era bucata de frunză pe care i-o băgasem sub limbă.

— Alice mi-a dat-o. Asta te-a readus în simţiri…

— Vasăzică, ai înotat prin tunel ca să ajungi la mine? Mă întrebă el.

Am dat din cap.

— Atunci, ar cam trebui să fim amândoi recunoscători Cerului că te-am aruncat în canal! Zise el cu un început de rânjet, recăpătându-şi treptat puterile.

— Cum te simţi? L-am întrebat.

— Groaznic, dar nu-i timp de pierdut. Cine ştie ce-o să mai apară din tunelurile alea? Trebuie să înotăm până dincolo. În mod normal, te-aş fi lăsat pe tine să te duci înainte, dar mă simt slăbit ca un pisoi şi mai bine încerc să trec prin tunel cât încă mai pot. Numără până la zece şi apoi vino după mine…

Spunând acestea, Arkwright merse, cu paşi nesiguri, până la marginea bazinului, trase adânc aer în piept şi se aruncă în apă, făcând un zgomot teribil, propria greutate ducându-l drept la gura tunelului.

Uitându-mă în jos, la vârtejul creat de coborârea lui, l-am privit cum dă o dată puternic din picioare, avântându-se prin tunel. În secunda următoare dispăruse din vedere. Chiar şi aşa, în halul acela de slăbiciune, era un înotător mult mai puternic decât mine.

Mi-am luat cuţitul şi mi l-am prins la cingătoare, apoi mi-am legat din nou lanţul de argint la brâu. Voiam să-i mai dau vreo zece secunde ca să iasă din tunel şi apoi să intru şi eu. M-am gândit la cutia cu iască din buzunar. Apa n-avea să-i facă bine, dar nu puteam s-o las în urmă. Am continuat să mă uit în jos, în vreme ce undele apei s-au topit încet şi suprafaţa bazinului a devenit netedă ca oglinda, reflectându-mi propria faţă. M-am pregătit să intru şi eu în apă, luând în braţe pietroiul dislocat, dar m-am dat înapoi, îngrozit. Ceva venea prin celălalt tunel – cel dinspre lac!

CAPITOLUL 25

GRIMALKIN

Silueta înota rapid şi capul unei femei ieşi de îndată la suprafaţă. Privirile i se încrucişară cu ale mele, prin apa ce-i curgea şuvoi din păr. Dar nu era o vrăjitoare de apă – era Grimalkin! Am făcut iute doi paşi înapoi, dar ea n-a dat niciun semn c-ar vrea să iasă din apă să mă atace.

— Nu trebuie să te temi de mine, copile. N-am venit după tine. Caut pe altcineva în noaptea asta.

— Pe cine? Am întrebat. Pe magistrul meu?

Ea clătină din cap şi zâmbi răutăcios, călcând apa.

— În noaptea asta o vânez pe fiica Diavolului, pe Morwena.

M-am uitat lung la ea, nevenindu-mi să-mi cred urechilor. Oare încerca să mă păcălească? La urma urmelor, o înşelasem – probabil că în ochii ei nu eram decât o gânganie oarecare, ceva ce trebuia strivit prin orice mijloc. Dar poate că spunea adevărul. Clanurile din Pendle se luptau adesea între ele, vrăjitoare împotriva vrăjitoarelor. Poate că tocmai se războia cu alte vrăjitoare, din alte părţi ale Comitatului?

— Morwena e vrăjmaşa Malkinilor? Am întrebat eu.

— Ea e fiica Celui Rău, iar el e acum duşmanul meu de moarte. De asta, trebuie să moară.

— Dar ai fost şi tu sus, pe Dealul Pendle, în noaptea în care clanurile l-au adus pe Cel Rău prin portal, am acuzat-o eu. Cum poate fi duşmanul tău acum?

Grimalkin zâmbi, arătându-şi dinţii ascuţiţi.

— Nu mai ştii ce greu a fost să se unească toate clanurile pentru treaba asta? Îmi aminti ea. Clanurile Malkin, Deane şi

Mouldheel s-au înţeles foarte rar. Şi-au fost certuri şi în sânul fiecărui clan. Unele vrăjitoare s-au temut că, odată ieşit prin portal în lumea asta, Cel Rău va fi prea greu de stăpânit. Ceea ce s-a dovedit a fi adevărat. Ne-a cerut tuturor supunere. Ne-a poruncit să ascultăm de voinţa sa… La sabatul de Halloween, Cel Rău s-a înfăţişat în cumplita sa maiestuozitate celor care i-au făgăduit să îl slujească. Dar unele nu i s-au supus. Iar eu sunt printre cele care nu vor îngenunchea în faţa lui. Acum, clanurile sunt mai învrăjbite ca niciodată. Nu mai e doar un clan împotriva altuia rival. Malkin se luptă cu Malkin şi Deane se luptă cu Deane. Întunericul se războieşte cu sine însuşi.

Se opri puţin, dar reluă aproape imediat:

— Vrăjitoarele intră în tunel chiar în timp ce stăm noi de vorbă. Ele ştiu că eşti aici. O să mă întorc şi o să le înfrunt. Dar pleacă repede – s-ar putea să nu fiu în stare să le ţin în loc chiar pe toate…

Cu aceste cuvinte, se scufundă din nou în apă şi reintră în tunelul care ducea spre lac. Că spunea sau nu adevărul, eu oricum trebuia să plec, şi asta neîntârziat! Am luat din nou pietroiul în braţe, am tras aer adânc în piept şi am sărit în apă. Cu un pleoscăit grozav, am început să mă scufund. De îndată ce-am dat drumul pietrei din braţe, am zărit ceva ieşind din celălalt tunel. O vrăjitoare de apă? Sau Grimalkin?

Înotul prin tunelul întunecat mi s-a părut mult mai uşor de data asta. Cel puţin acum ştiam că duce în al doilea turn şi că nu voi da de o fundătură, rămânând captiv în Întuneric. Apa începu să se lumineze. Aproape ajunsesem la capătul tunelului. O dată să mai fi dat din picioare şi aş fi fost afară. Dar, în clipa aceea, ceva m-a prins de gleznă.

Am dat din nou din picioare, încercând să mă eliberez. Strânsoarea s-a oţelit şi am simţit cum sunt tras înapoi. Plămânii erau pe cale să-mi plesnească. Să fi fost Grimalkin, se răzbuna acum? Dacă era o vrăjitoare de apă, aveam să mă înec, în timp ce ea îmi va bea sângele. Aşa sfârşeau victimele lor. Slăbite. Incapabile să mai lupte. Cu apa umplându-le plămânii. Grimalkin probabil mi-ar fi tăiat pur şi simplu gâtul.

Mi-am scos cuţitul de la cingătoare şi am încercat să mă calmez. *Nu te zbate. Las-o să te tragă înapoi. Pândeşte ocazia…*

Peste umăr, am zărit nişte fălci larg deschise şi nişte canini

gata să muşte. Era o vrăjitoare de apă! Mi-am repezit cuţitul spre faţa aceea sălbatică. Apa mi-a îngreunat lovitura, încetinindu-mi braţul, dar lama a ajuns până la ea. Am apăsat cât am putut de tare. Pentru o secundă, nu s-a întâmplat nimic. Apoi, glezna mi-a fost eliberată. Foarte aproape, am văzut două siluete încleştate în luptă. Am zărit centuri de piele, teci şi cuţite împodobind trupul uneia dintre ele şi am ştiut că era Grimalkin. Imediat, m-am întors şi am înotat până am ieşit din tunel, ridicându-mă ca săgeata.

Când am ţâşnit la suprafaţă, am încercat să strig o avertizare despre vrăjitoare, dar am început să tuşesc şi să scuip. Vraciul, Alice şi Arkwright se uitau în jos, la mine, îngrijoraţi. Gheară mârâia gros, din fundul gâtului. Magistrul meu îşi ţinea toiagul pregătit, cu lama îndreptată spre apă. Alice coborî treptele prin apă şi mă prinse de braţul drept, ajutându-mă să ies. Peste câteva secunde, eram întins pe dalele de piatră, ţinând încă strâns cuţitul în mână. M-am uitat înapoi – în apă se vedea sânge, ridicându-se în panglici întunecate din tunel.

— O vrăjitoare! Am strigat, în sfârşit. E o vrăjitoare în tunel! Mai există o cale de acces pe sub apă în turn! Dinspre lac!

Ne-am uitat împreună în apă, dar nimic n-a apărut la suprafaţă.

— Eşti rănit, băiete? Mă întrebă Vraciul, plimbându-şi fulgerător ochii de la apă la mine şi înapoi.

— Nu e sângele meu, i-am spus eu. E al ei. Dar s-ar putea să nu fie singură…

M-am îmbrăcat grăbit şi mi-am încălţat ghetele, apoi am părăsit turnul, Vraciul încuind uşa în urma noastră.

— Asta ar trebui să le mai ţină în loc un timp, zise el, vârându-şi din nou cheia în buzunar. Nu cred că *ele* au cheia de la lacătul ăsta. Prizonierii au fost aduşi, fără îndoială, în turnul ăsta de complicii umani ai vrăjitoarelor şi abia după aceea strămutaţi, prin tunelul dintre turnuri. Calea spre lac nu le-ar fi folosit la nimic. Oamenii n-ar fi rezistat sub apă atât de mult.

— Sunt sigur că ai dreptate, încuviinţă Arkwright. Dar eram deja afară şi aveam hainele uscate când m-am trezit în celălalt turn.

Am alergat spre barcă cât de repede am putut, dar ne întârzia Arkwright, care era foarte slăbit şi silit să se oprească

mereu ca să-şi tragă suflul. În orice clipă ne aşteptam la un alt atac, iar Gheară se tot învârtea în jurul nostru, gata să întâmpine primejdia. În cele din urmă am ajuns la mal, unde Deana Beck ne aştepta. Părea că e nevoie să ne împărţim în două grupuri, dar Vraciul nici n-a vrut să audă. Barca s-a cufundat periculos de mult în apă, dar am izbutit să traversăm în siguranţă.

— Sunteţi bine-veniţi să vă petreceţi noaptea în coliba mea, se oferi Deana.

— Îţi mulţumim de invitaţie, dar ai făcut deja prea multe pentru noi, zise Vraciul. Nu, o să pornim la drum şi o să mergem cât de repede putem.

Barcagiul o numise pe Deana Beck „Deana Smintita”, cu toate că părea la fel de întreagă la minte ca orice altă femeie pe care o întâlnisem vreodată. Prin „smintită”, de fapt, voise să spună „prea cutezătoare”. Îşi riscase viaţa ca să ne ducă pe noi cu barca până la Insula Belle. Dacă vrăjitoarele aveau să afle că Deana ne ajutase, zilele ei pe lumea asta aveau să fie numărate.

Înaintarea noastră spre sud era destul de înceată, dar atacul de care ne temeam n-a mai venit. Nu ştiam câte vrăjitoare intraseră în tunel dinspre lac, dar eu ori o uciseseră, ori o rănisem grav pe cea care mă prinsese de gleznă. Probabil că Grimalkin le spintecase pe celelalte – sau cel puţin le întârziase, dându-ne astfel o şansă.

Cu puţin înainte de căderea nopţii, ne-am oprit în pădure. Între timp, ajunseserăm departe de lac şi nu ne mai pândea primejdia unui atac din partea vrăjitoarelor de apă.

După ce a ronţăit puţină brânză din rezervele Vraciului, Arkwright a căzut imediat într-un somn adânc. Era vlăguit după încercarea prin care trecuse şi de mersul desculţ. Dar, în pofida obrajilor lui livizi şi traşi, respira rar şi profund.

Alice îi atinse fruntea cu vârful degetelor.

— Nu-i prea dărâmat, socotind prin ce a trecut. Gâtul i s-ar putea infecta, totuşi.

Îşi ridică privirile spre Vraci.

— Vrei să văd ce pot să fac?

— Dacă tu crezi că-l poţi ajuta cu ceva, dă-i bătaie, răspunse el, dar am băgat de seamă că o urmărea foarte atent.

Ea întinse mâna după sticla de apă, iar magistrul meu i-o dădu, apoi scoase din punguţa de piele o bucăţică de frunză – pe care n-am recunoscut-o –, o umezi cu apă şi i-o lipi lui Arkwright pe gât, acoperindu-i rănile.

— Lizzie te-a învăţat să foloseşti ierburile de leac? Întrebă Vraciul.

— Pe unele, răspunse ea. Dar, la fermă, şi mama lui Tom m-a învăţat o grămadă de lucruri.

Vraciul dădu din cap, aprobator.

Cum apoi au tăcut amândoi, m-am hotărât să-i spun şi lui despre Grimalkin. Ştiam că n-o să-i placă ideea că fusese implicată, dar eram curios la ce concluzie o să ajungă.

— Domnule Gregory, am început eu, mai e ceva ce s-ar cuveni să-ţi spun. Grimalkin a folosit o oglindă să mă prevină despre vrăjitoare. Apoi a venit prin bazin şi a ieşit să-mi vorbească. Ba chiar s-a luptat cu vreo câteva vrăjitoare şi m-a ajutat să scap…

Vraciul se uită la mine stupefiat.

— Iar oglinzi? Când a fost asta, băiete?

— Când eram în al doilea turn. I-am văzut chipul în apă. A spus ceva ciudat – că vrăjitoarele de apă sunt „duşmanii *noştri”.*

— Nu mi-ar plăcea să recunosc vreodată că am ceva în comun cu Întunericul, zise Vraciul, scărpinându-se în barbă, dar cum se pare că vrăjitoarele din Pendle sunt în război, probabil că vrăjmăşia s-a întins şi la vrăjitoarele de apă din nord. Dar de ce să încerce Grimalkin să te ajute tocmai *pe tine*? Asta mă depăşeşte. După ce i-ai făcut ultima oară când v-aţi întâlnit, m-aş fi gândit că vrea să te vadă mort! Şi nici nu mi-am dat seama că ar avea puterea să treacă peste o apă curgătoare. Asta o face şi mai periculoasă decât am crezut-o.

— Dar o să ne prindă bine dacă e de partea noastră. Şi avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem obţine! Am zis eu.

Vraciul clătină energic din cap.

— Din moment ce vrăjitoarele sunt la cuţite, asta nu le poate decât slăbi, iar nouă, netezi drumul. Dar – am obosit să-ţi tot repet asta – nu putem fi de aceeaşi parte cu ele. Cel Rău poate încerca de fapt să te compromită şi, astfel, să te atragă, încetul cu încetul, spre Întuneric. Atât de încet, încât nici n-o să-ţi dai seama că s-a întâmplat!

— Niciodată n-o să slujesc Întunericul! M-am răstit eu, furios.
— Nu fi atât de sigur, băiete, continuă Vraciul. Până şi mama ta l-a slujit cândva! Ţine minte asta. Ţi se poate întâmpla şi ţie.
A trebuit să-mi muşc limba ca să nu-i dau un răspuns usturător. Tăcerea s-a prelungit. Vraciul se uita la mine încruntat.
— Ţi-a mâncat pisica limba, băiete? De ce te-ai supărat aşa? Nu poţi suporta să auzi adevărul?
Am ridicat din umeri.
— Nu-mi vine să cred, te gândeşti că aş putea sfârşi de partea Întunericului. Credeam că mă cunoşti mai bine de-atât!
— Îmi fac doar griji pentru tine, băiete. Atâta tot. Ai putea fi corupt, e şi asta o posibilitate. Am să-ţi spun ceva, acum, şi aş vrea să nu uiţi. Nu ţine niciodată vreun secret faţă de mine! Spune-mi totul, nu contează cât de rău crezi tu că mi-ar pica. E clar? *Totul.* Trăim nişte vremuri periculoase, iar eu sunt singura persoană în care poţi avea cu adevărat încredere, zise el apăsat, uitându-se la Alice. Înţelegi ce-ţi spun?
Am văzut că Alice mă privea cu foarte mare atenţie. Eram sigur că se întreba dacă-i voi spune Vraciului că se pregătea să folosească un urcior de sânge ca să-l ţină pe Cel Rău la distanţă. Dacă Vraciul ar fi aflat asta, ar fi gonit-o, sau chiar mai rău. Ar fi putut s-o considere duşmanul nostru. Când le prindea, le închidea pe vrăjitoare în puţuri, iar Alice fusese o dată foarte aproape de a împărtăşi aceeaşi soartă.
Ştiam că de răspunsul meu atârnau multe. Vraciul era magistrul meu, dar Alice era prietena mea şi un aliat din ce în ce mai puternic împotriva Întunericului.
— Ei? Făcu Vraciul.
— Înţeleg, am răspuns eu.
— Asta-i bine, băiete.
Dădu din cap, dar nu comentă, iar discuţia se stinse. Am stabilit să facem cu rândul de pază, să fim atenţi la primejdii. Arkwright dormea mai departe, aşa că am hotărât să înnoptăm chiar în locul acela.
Dar somnul meu a fost capricios. Ceea ce tocmai făcusem mă umpluse de spaimă şi de nesiguranţă. Tata mă învăţase întotdeauna să fiu cinstit şi să spun adevărul, dar mama, cu toate că era un duşman al Întunericului, îi spusese lui Alice să

folosească orice ca să mă apere de Cel Rău. *Orice...*

CAPITOLUL 26

INIMAGINABILUL

În ciuda ameninţării Întunericului, aveam nevoie să ne refacem forţele, aşa că, în zori, înainte de a pomi din nou la drum spre sud, am mâncat nişte iepuri pe care i-a prins şi gătit Alice. Cu toate că Arkwright se simţea mai bine, mergeam destul de încet şi am mai întârziat şi din pricină că a trebuit să facem un ocol prin Cartmel, ca să-i cumpărăm o nouă pereche de cizme.

Când, în sfârşit, am ajuns la ţărm, a trebuit să aşteptăm ca refluxul să fie deplin. Vraciul îşi ţinu cuvântul dat sihastrului şi, pe lângă plata călăuzei, mai contribui cu trei monede de argint la colecta pentru sprijinul familiilor celor înecaţi.

Ne-am apropiat de moară după apusul soarelui, dar, la marginea şanţului cu apă, Gheară ne avertiză că era ceva în neregulă. Părul i se zbârli şi începu să mârâie. Apoi Alice adulmecă de trei ori şi se întoarse către mine, cu spaimă.

— E ceva foarte urât în faţă. Nu-mi place deloc, Tom!

Arkwright se uită în jos, la şanţul cu apă, şi se încruntă.

Îngenunche, îşi înmuie degetul arătător în apă şi îl duse la buze.

— Concentraţia de sare e mare. Nicio creatură de-a Întunericului n-ar fi putut trece pe aici. Poate a ieşit ceva dincolo.

Mi-am amintit de vrăjitoarea de apă şi de trombă, amândouă captive în puţuri, sub casă. Oare scăpaseră?

— Am turnat cinci butoaie cu sare în şanţ, i-am spus eu. Dar n-am pus niciun strop în puţuri.

— Chiar şi aşa, tinere Ward, ar fi trebuit să mai fie încă destulă cât să le ţină supuse. Dacă a evadat vreuna, trebuie să fi avut un ajutor serios din afară! Zise Arkwright.

— Da, încuviinţă Vraciul, şi oricum şanţul n-ar însemna niciun fel de oprelişte pentru creatura cea mai puternică a Întunericului, Diavolul însuşi!

Arkwright dădu din cap şi toţi trei l-am urmat, unul după altul, trecând şanţul. Ne conduse către latura casei unde se afla roata morii, cu Gheară la picior. Deodată, se opri. Un cadavru

zăcea pe pământ, cu faţa în jos. Îl întoarse cu vârful cizmei.

Omul avea gâtul sfârtecat, dar, cu toate astea, nu se vedea prea mult sânge. Probabil că trupul său fusese golit de o vrăjitoare de apă. M-am uitat la chipul celui mort, pe care rămăsese întipărită o expresie de groază şi durere. Gura îi era deschisă, iar din dinţii din faţă mai rămăseseră doar nişte cioturi sparte. Era unul dintre soldaţii din trupa de recrutare – sergentul, cel care dăduse să mă atace, dar îşi schimbase intenţia la vederea câinilor.

— E unul dintre dezertorii din trupa cu care am avut eu un conflict în nordul golfului, îi spuse Arkwright Vraciului. Am crezut că-s doar vorbe goale, dar văd că şi-au pus ameninţările în practică. Au zis că mă vor găsi şi mi-o vor plăti. Ei bine, ăsta de-aici a plătit deja. La locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, toate le-au fost împotrivă…

Mai făcu vreo câţiva paşi, se opri la uşă şi l-am auzit slobozind o înjurătură. Când am ajuns lângă el, am văzut şi de ce. Uşa din faţă fusese smulsă din ţâţâni. Putea foarte bine să fi fost opera unei vrăjitoare de apă.

— Trebuie să căutăm în toată casa mai întâi, ca să vedem dacă mai stă încă la pândă careva înăuntru. Nu pentru dezertori trebuie să ne facem griji, ci pentru ce anume i-a ucis, zise Arkwright.

Aprinse două lumânări şi îi dădu una lui Alice. Magistrul meu îşi lăsă sacul imediat după uşă, păşind uşurel în prima cameră, cu toiagul în mâna dreaptă şi lanţul de argint în stânga. Ţinând cealaltă lumânare, Arkwright era neînarmat, la fel ca şi Alice, dar eu aveam toiagul gata pregătit.

Gheară începu să mârâie în timp ce noi păşeam, cu băgare de seamă, pe scândurile podelei. Mă aşteptam ca, în orice clipă, cineva să năvălească din Întuneric asupra noastră. Nu s-a întâmplat nimic, dar am văzut ceva care ne-a făcut pe toţi să ne oprim.

Pe duşumea era o serie de urme, parcă făcute cu fierul roşu, nouă la număr, fiecare având forma unei copite despicate. Începeau din mijlocul odăii şi se sfârşeau brusc la uşa bucătăriei. Asta lăsa de înţeles că Diavolul apăruse aici, făcuse nouă paşi, apoi dispăruse din nou. Aşadar, unde era acum? Am simţit un fior de gheaţă trecându-mi prin inimă. Ar fi putut apărea din nou în orice clipă.

Nu aveam altceva de făcut decât să ne continuăm drumul şi, fără vreun cuvânt, am intrat cu nervii întinşi la maximum în bucătărie. Aici, Arkwright întinse mâna peste spălătorul de vase, spre pervazul ferestrei, şi înşfăcă uriaşul cuţit pe care mi-l arătase la prima noastră lecţie. Uşa care ducea spre scări era larg deschisă. Să fi fost cineva la etaj, într-unul dintre dormitoare?

După ce-i porunci lui Gheară să rămână în bucătărie şi să ne păzească spatele, Arkwright pomi să urce scara, cu Vraciul alături. Am rămas cu Alice pe palier, în vreme ce ei căutau; aşteptam încordaţi, ascultându-i tropăind prin fiecare dormitor. Dar nici aici nu era nimic. Nu mai rămăsese decât camera mare de sub acoperiş, unde se afla biblioteca lui Arkwright. De îndată ce-a intrat, Arkwright scoase un strigăt de durere. Crezând că fusese rănit sau atacat, am dat fuga pe scări, să-i sar în ajutor.

Imediat ce am intrat în odaie, mi-a fost clar de ce strigase. Sicriele mamei şi tatălui său fuseseră trântite pe jos. Pământul şi oasele erau îngrămădite pe podea. Şi pe duşumeaua de aici erau întipărite urme de copite despicate.

Arkwright era copleşit de mâhnire şi de furie, tremurând din cap până-n picioare. Vraciul izbuti cu greu să-l calmeze.

— Diavolul a făcut asta, îi spuse magistrul meu. A făcut-o ca să te zgândăre. Voia ca un nor roşu de mânie să-ţi întunece judecata. Stăpâneşte-te, pentru binele nostru, al tuturor. Când o să se termine totul, o să-i repunem pe părinţii tăi în drepturi, dar acum trebuie să verificăm puţurile.

Arkwright trase adânc aer în piept şi dădu din cap. Am lăsat-o pe Gheară în bucătărie şi, în loc să folosim chepengul, am ieşit din nou în curte şi ne-am apropiat de uşa de lângă roata morii.

— Tu rămâi afară, băiete, şopti Vraciul. Bill şi cu mine o să ne ocupăm de treaba asta!

M-am supus, în timp ce Alice, făcându-mi scurt cu mâna, îi urmă înăuntru. Dar nu dispăruseră nici de un minut, când am văzut ceva strălucind în Întuneric, în dreapta mea. Am auzit un şuierat puternic şi mânios şi doi ochi m-au fixat ameninţători. Am privit, înfricoşat, la ceva ce semăna cu piciorul unei insecte enorme, ce ieşea încet din umbră.

Era cenuşiu, cu multiple articulaţii şi foarte lung. Piciorul unei creaturi subţiri, dar monstruoase. Apăru şi al doilea picior,

apoi un cap. Şi ce mai cap! Unul cum nu mai văzusem nici în cele mai înspăimântătoare coşmaruri ale mele: cu un bot foarte subţire, cu nasul turtit, urechile lăsate pe spate, lipite de ţeasta chealǎ, alungită, şi cu o pereche de ochi apropiaţi, care se uitau ţintă la mine. Era tromba!

Am încercat să strig, dar n-am reuşit să-mi descleştez gura. În vreme ce se apropia de mine, fără să-şi mute o clipă privirile dintr-ale mele, am simţit cum mă lasă puterile. Eram ca un iepure hipnotizat de privirea unei nevăstuici ucigaşe. Creierul meu părea să nu mai funcţioneze corect şi întreg trupul mi-era paralizat.

Dac-ar fi stat în două picioare, ar fi fost mai înaltă decât mine. Pe lângă capul acela îngust, trupul ei tubular avea două segmente, tari şi inelate, ca al unui crab sau al unui homar, de care erau prinse crustacee, ca de fundul unei bărci. Cele opt picioare, totuşi, erau mai asemănătoare cu ale unui păianjen, făcând mişcări delicate şi precise, articulaţiile trosnindu-i şi pârâindu-i în timp ce se mişcau.

Deodată, tromba sări asupra mea, cu toate cele opt picioare mişcându-se mai repede ca fulgerul, şi mă trânti la pământ. Căderea mă lăsase fără aer, iar acum creatura mă apăsa cu toată greutatea: picioarele ei iuţi şi subţiri se fixaseră de braţele şi picioarele mele, ţintuindu-mă, neajutorat, la pământ. Mi-am ridicat privirea la botul hidos, fără dinţi, care se deschise la doar doi centimetri de faţa mea, învăluindu-mă într-o duhoare de putreziciune şi de pământ umed şi mucegăit din gropile cu apă stătută de sub casă. Iar din gura ce se deschidea din ce în ce mai mare, un tub lung şi alb, ca un os străveziu, începu să coboare spre mine. Mi-am amintit cum Arkwright îmi spusese că tromba n-are limbă, în schimb, îşi foloseşte trompa osoasă ca să-şi străpungă victima şi să-i sugă sângele.

Ceva mi-a dat capul pe spate şi am simţit o durere bruscă şi sfâşietoare în gât. Tubul ascuţit care ieşise din gura trombei îşi schimbă deodată culoarea, devenind roşu. Îmi sugea sângele şi nu puteam face nimic să-l opresc. Durerea crescu. Oare cât avea să mai dureze? Am început să intru în panică. Ar fi putut să continue să se hrănească până mi s-ar fi oprit inima.

Atunci am auzit pe cineva fugind şi pe Alice strigând disperată, apoi o lovitură puternică, urmată de zgomot făcut

de ceva sfărâmat. Tromba îşi retrase deodată tubul osos din gâtul meu şi se rostogoli într-o parte, eliberându-mă.
Paralizia îmi trecuse şi m-am căznit să mă ridic în genunchi, la timp cât să-l văd pe Arkwright ţinând un pietroi mânjit de sânge, apoi ridicându-l sus, cu ambele mâini, şi prăvălindu-l cu sete în ţeasta trombei. Se auzi din nou zgomotul de oase sfărâmate, tromba zvârcolindu-se din tot trupul, iar picioarele zvâcnindu-i spasmodic. Apoi rămase nemişcată, o baltă de sânge şi de umoare scurgându-se din capul ei crăpat în două ca un ou. M-am ridicat anevoie din genunchi, pregătindu-mă să-i mulţumesc lui Arkwright, dar el mi-o luă înainte.
— O creatură interesantă, tinere Ward, zise el sec, în vreme ce Alice şi Vraciul mă ajutau să mă ridic.
Gâfâind de efort, lăsă pietroiul jos, lângă tromba moartă.
— Foarte rară, cum ţi-am mai spus. Nu-s mulţi norocoşii care au văzut una de-aproape.
— Oh, Tom, n-ar fi trebuit să te las singur! Exclamă Alice, strângându-mă de mână. Am crezut că e încă sub moară.
— Ei bine, nu s-a întâmplat nimic rău, până la urmă, observă Arkwright. Mulţumeşte-i lui Alice pentru asta, tinere Ward. A simţit că se petrece ceva necurat afară. Acum, hai să ne întoarcem înăuntru şi să verificăm şi celălalt puţ.
Aşa cum mă aşteptam, vrăjitoarea de apă scăpase – sau, mai curând, fusese eliberată. Drugii erau îndoiţi şi daţi deoparte şi în pământul moale se vedeau urmele picioarelor cu degetele unite ale vrăjitoarei, îndepărtându-se de groapă. Urme mai mici decât cele lăsate de trombă.
— Fără îndoială că asta-i opera Celui Rău, zise Vraciul. Îi place să-şi demonstreze puterea.
— Dar unde e vrăjitoarea acum? Întrebă Arkwright.
O chemă pe Gheară, iar ea făcu un tur complet prin grădină, căutând-o, cu cei doi vraci urmând-o îndeaproape, având armele pregătite.
— Nu mai e aici, Tom, asta-i sigur, îmi spuse Alice. Altfel, aş fi simţit-o până acum.
— Nu şi dacă Diavolul e pe aproape, am zis eu, cutremurându-mă. Niciunul dintre noi n-a simţit-o pe Morwena pe şlep.
Alice încuviinţă din cap, foarte speriată.
— Dar unde s-ar putea ascunde? Am întrebat.

— Probabil a traversat şanţul şi a scăpat în mlaştină, zise Alice. Poate c-a trecut-o Necuratul dincolo. Sarea nu-l opreşte şi pe el, nu-i aşa? E prea puternic, da, pentru stratageme din astea vechi, ca folosirea sării!

Când căutările s-au dovedit zadarnice, ne-am întors în bucătărie, unde am aprins focul în sobă. Ameninţaţi de Întuneric, n-am mâncat nimic, dar cel puţin ne-am mai încălzit şi am hotărât să facem cu rândul de strajă. Gheară a fost pusă să păzească afară, ca să ne prevină dacă s-ar fi apropiat ceva dinspre mlaştină.

— Eu zic c-ar fi mai bine să lăsăm cadavrul unde e, până mâine-dimineaţă, propuse Arkwright.

— Da, o să-l înmormântăm mâine, dacă o să apucăm, încuviinţă Vraciul. Câţi dezertori erau?

— Cinci, cu totul, am răspuns eu.

— Bănuiesc că vrăjitoarea era deja liberă când nefericiţii ăia au trecut şanţul şi au intrat în grădină, adăugă Arkwright. Se prea poate ca atunci când ea a atacat şi şi-a pus prada la pământ, ceilalţi să fi fugit.

Nimeni n-a mai scos niciun cuvânt, o vreme. Alice părea preocupată. Eu am început să mă simt foarte neliniştit. Fiica Diavolului era undeva, afară, aşteptând prilejul potrivit. Iar acum, încă o vrăjitoare de apă era liberă. Dacă scăpase dincolo de şanţ, ajutată de Diavol, ce i-ar fi putut împiedica să nu facă drumul înapoi? Cu siguranţă, lui nu i-ar fi venit prea greu să le aducă pe capul nostru. Asta lăsând deoparte faptul că putea să ne facă el însuşi o vizită.

Ceilalţi îşi traseră scaunele mai aproape de sobă şi se ghemuiră cât de comod putură. Eu m-am aşezat pe podea, sprijinindu-mi umerii şi capul de perete. Nu era prea confortabil, dar în pofida acestui lucru şi a fricii mele de un atac, am izbutit, până la urmă, să mă las furat de un somn superficial, zbuciumat. M-am trezit brusc. Cineva mă zgâlţâia de umăr şi o mână îmi acoperea gura.

Mi-am ridicat privirile şi am întâlnit ochii Vraciului, care mă smuci în picioare şi-mi făcu semn s-o şterg urgent în capătul îndepărtat al odăii. Lumânările arseseră aproape de tot, iar bucătăria era cufundată în Întuneric. Alice şi Arkwright erau deja treji; stăteau lângă mine, cu ochii aţintiţi spre acelaşi

cotlon întunecat, unde ceva ciudat şi nepământean se întâmpla chiar sub ochii noştri. O formă începuse să apară, preschimbându-se încet dintr-un cenuşiu slab într-un argintiu pâlpâitor. Deveni tot mai desluşită, până când mi-am dat seama că mă uitam, fără nicio îndoială, la fiica Diavolului – i-am văzut faţa cadaverică şi slabă, nasul ascuţit şi lipsit de carne, ca un plisc, ochii malefici, pleoapa stângă închisă cu aşchia de os şi ochiul drept de reptilă, crud.

— Mi-e sete! Strigă ea, dezvelindu-şi caninii prelungi. Mi-e sete de sângele vostru dulce! Dar o să vă las în viaţă. O să vă las pe toţi să trăiţi, în afară de unul singur. Daţi-mi băiatul şi voi, ceilalţi, sunteţi liberi.

În încăpere era mai degrabă înfăţişarea vrăjitoarei, şi nu ea, în carne şi oase. Cu toate că, aparent, stătea la mai puţin de şapte paşi distanţă, părea să ne vorbească de la o mare depărtare, ba chiar puteam auzi geamătul vântului, pe fundal.

— Tata vă va răsplăti regeşte! Strigă ea, cu glasul ca fâşâitul unei plaje acoperite de pietre la reflux. Daţi-mi băiatul, şi Amelia îşi va găsi pacea. Tatăl meu îi ţine sufletul legat, împiedicându-l să-şi vadă de drum. Dacă-mi daţi băiatul, o s-o elibereze şi atunci, amândoi, şi ea şi Abraham, vor fi liberi să aleagă lumina. Daţi-mi doar băiatul şi se va face. Trimiteţi-l singur, în mlaştină. Trimiteţi-mi-l acum!

— Du-te înapoi de unde-ai venit, hârcă spurcată! Strigă Vraciul. N-o să-ţi dăm nimic. N-o să primeşti decât moarte de la noi. Mă auzi? Asta-i tot ce te aşteaptă aici!

Arkwright tăcu, dar cred că vorbele Morwenei trebuie să fi fost ca o lamă răsucită în inima lui. Îşi dorea pacea sufletelor mamei şi tatălui său mai presus de orice. Dar, în ciuda felului în care se purtase cu mine, aveam încredere în el. Servea lumina şi credeam că va fi destul de puternic să reziste oricărei ispite pe care fiica Diavolului i-ar fi fluturat-o înaintea ochilor.

Înfăţişarea Morwenei păru să tremure şi să se şteargă; îşi atinse pleoapa stângă cu degetul şi ochiul i se deschise larg. Din fericire, însă, ochiul blestemat nu avea putere, căci culoarea sa roşie ca sângele era acum prefăcută în argintiu.

Începu să psalmodieze, vocea atingându-i note înalte, insuportabile. Avea şi ritm, şi intonaţie, şi rimă, totul interpretat cu un patos îngrozitor. Dar ce anume recita acolo?

Ce voia să spună? Îmi suna ca „vechea limbă” – aceea vorbită de cei dintâi oameni care trăiseră în Comitat.

Am început să-mi simt braţele şi picioarele ca de plumb şi m-a luat cu fierbinţeală şi cu frig, în acelaşi timp. Am încercat să mă ridic în picioare, dar n-am fost în stare. Prea târziu, am înţeles şi ce făcea fiica Diavolului. Cuvintele acelea vechi erau un blestem, o lucrare puternică de magie neagră, care ne secătuia de puteri şi de voinţă.

Cu coada ochiului, am văzut că Vraciul izbutise, cumva, să se ridice în picioare. Îşi dădu pelerina în spate şi băgă mâinile adânc în buzunarele pantalonilor. Apoi azvârli ceva spre năluca malefică – din mâna dreaptă ceva alb, din mâna stângă ceva negru. Un amestec de sare şi de pilitură de fier, de obicei foarte eficient împotriva creaturilor Întunericului. Oare avea să meargă şi de data asta, când, fizic, trupul vrăjmaşei noastre nu era în cameră?

Numaidecât litania se opri şi imaginea dispăru la fel de brusc ca flacăra unei lumânări stinse între degete. Am simţit năpădindu-mă un val de uşurare şi m-am ridicat, nesigur, pe picioare. Vraciul clătina din cap, îngrijorat.

— A fost cât pe ce, zise Arkwright. Pentru o clipă, am crezut că s-a zis cu noi.

— Da, n-o să te contrazic, răspunse Vraciul. Niciodată n-am mai avut de-a face cu o vrăjitoare atât de puternică. Presupun că puterea îi vine de la sângele ăla malefic, diavolesc, care-i curge prin vene. Comitatul va fi un loc cu mult mai bun dac-am putea s-o nimicim. Dar acum cred că ar trebui să rămânem cu toţii treji, pentru cât a mai rămas din noapte. Dacă încearcă din nou şi numai unul este de veghe, ar putea cumva, chiar şi de la depărtare, să ne ucidă în somn.

I-am dat ascultare, dar mai întâi am aţâţat din nou focul şi am lăsat uşiţa sobei deschisă, ca să vină căldura direct în cameră. Am aprins alte două lumânări, astfel încât lumina să ţină până la ziuă. De asemenea, mi-am umplut şi eu buzunarele cu sare şi pilitură de fier, din sacul meu, astfel încât să am mai multe arme gata pregătite împotriva Întunericului. Dar, odată ce ne-am aşezat, nimeni n-a mai scos un cuvânt. M-am uitat cu coada ochiului la Alice – îşi ţinea privirea în podea şi arăta îngrozită. Şi Vraciul, şi Arkwright păreau posomorâţi şi îndârjiţi, dar m-am întrebat ce simţeau.

La urma urmelor, ce-ar fi putut face cineva împotriva unei puteri ca a Diavolului? Cât despre Arkwright, probabil că se gândea la ce spusese vrăjitoarea – că întunecata putere a tatălui ei era cea care o împiedica pe biata sa mamă să treacă spre lumină.

Ce-ar fi putut să spere că poate face în această privinţă? Nimic. Absolut nimic. Dacă era adevărat, spiritele părinţilor săi aveau să rămână legate de moară până la sfârşitul lumii.

Primul lucru care m-a avertizat asupra primejdiei a fost tăcerea. Era apăsătoare. Nu puteam auzi nimic. Absolut nimic. Al doilea a fost că nu mă puteam mişca. Stăteam pe podea ca şi mai înainte, sprijinindu-mi capul de perete. Am încercat să mă întorc şi să mă uit la Alice, dar corpul a refuzat să mă asculte. Am vrut să vorbesc ca să le atrag atenţia celorlalţi, dar n-am putut nici măcar să deschid gura.

Puteam vedea lumânarea pe podea, în colţul celălalt, la îndemâna Vraciului. Cu câteva clipe mai devreme pâlpâia, dar acum flacăra era perfect nemişcată. Ai fi zis că era turnată din metal; părea mai degrabă să reflecte lumina, decât s-o răspândească. În stânga mea era soba, cu uşa deschisă; puteam zări flăcările, dar şi ele erau încremenite. Apoi mi-am dat seama că nu respiram. Cuprins de panică, am încercat să trag aer în piept, dar nu s-a întâmplat nimic. Totuşi, nu simţeam nicio durere. Plămânii mei nu sufereau din lipsă de aer. Toate organele mele păreau neclintite şi mute. Oare mi se opriseră bătăile inimii? Murisem?

Dar atunci mi-am amintit că mă mai simţisem aşa şi altă dată – pe şlep, când călătorisem spre Caster, cu Diavolul în chip de luntraş. Atunci, modificase timpul, îl făcuse să treacă prea repede. Acum, procedase pe dos. Ştiam exact ce se întâmpla – Diavolul oprise timpul.

Am auzit un zgomot într-un colţ din partea cea mai îndepărtată a camerei: o bufnitură urmată de un sâsâit şi un şuierat. Zgomotul s-a mai repetat de două ori.

Deodată, am simţit miros de ars. De lemn ars. Duşumeaua. Şi iarăşi am văzut că, deşi timpul se oprise şi totul în cameră părea să fi încremenit în nemişcare, *cineva* se mişca. Şi cine altcineva o putea face, dacă nu Diavolul însuşi?

Nu-l puteam încă zări – era nevăzut –, dar îi vedeam urmele

paşilor înaintând spre mine. De fiecare dată când unul dintre picioarele sale nevăzute atingea podeaua, ardea scândura în forma unei copite despicate, care strălucea mai întâi roşu ca jarul, apoi se înnegrea, cu un sfârâit. Oare avea să se facă vizibil? Gândul era înnebunitor. Grimalkin îmi povestise că, pentru a inspira teamă şi a sili la supunere, îşi făcuse apariţia în adevărata lui înfăţişare maiestuoasă la adunarea clanurilor de vrăjitoare de Halloween. Potrivit spuselor Vraciului, unii credeau că adevărata sa înfăţişare era atât de cumplită, că oricine îl vedea cădea numaidecât mort, la pământ. Să fi fost asta doar un basm de speriat copiii sau era adevărat? Asta urma să mi se întâmple şi mie acum?

Începu să se contureze o formă – nu cenuşie sau argintie ca de nălucă, ci una aparent solidă. Cu toate acestea, nu era înfăţişarea îngrozitoare de care mă temusem. Încă o dată, Diavolul împrumutase chipul lui Matthew Gilbert, luntraşul, şi se opri în faţa mea, încălţat cu cizme şi îmbrăcat cu jiletca de piele întoarsă, exact aşa cum îl văzusem prima oară; privindu-mă cu acelaşi zâmbet prietenos, deschis.

— Ei bine, Tom, zise el, aşa cum ţi-am mai spus şi data trecută când ne-am întâlnit, diferenţa dintre Cel Rău şi Cel Bun e doar o superstiţie. Care dintre ei ai vrea să fiu pentru tine? Asta e alegerea pe care trebuie s-o faci în următoarele câteva minute. Şi de hotărârea pe care o iei depind atât viaţa ta, cât şi soarta celor trei tovarăşi ai tăi.

CAPITOLUL 27

UN TÂRG GREU

— Mişcă-ţi capul, dacă vrei, zise Diavolul, cu un zâmbet. O să-ţi fie mai uşor. Vei fi în stare să vezi mai bine, sunt convins că vei dori să nu-ţi scape nimic. Deci, ce alegi? Îţi voi fi prieten sau duşman?

Am simţit o ameţeală, inima a început să-mi bată foarte tare şi am tras cu nesaţ aer în piept. Mi-am întors capul încet, verificând instinctiv dacă Alice era bine. Stătea nemişcată şi mută, dar ochii îi erau larg deschişi de teamă. Oare putea şi ea să-l vadă pe Diavol? Dacă da, atunci era încă îngheţată în timp, la fel ca Vraciul şi ca Arkwright. Se părea că numai Diavolul şi cu mine puteam să ne mişcăm, dar m-am simţit

foarte slăbit şi ştiam că îmi lipseşte puterea să mă ridic în picioare. Totuşi, am deschis gura şi am descoperit că puteam articula. Mi-am întors privirile la duşmanul meu şi i-am răspuns:

— Tu eşti Întunericul întrupat. Niciodată nu vei putea fi prietenul meu.

— Nu fi atât de sigur, Tom! Suntem mai apropiaţi decât gândeşti. Foarte apropiaţi. Crezi sau nu, ne cunoaştem foarte bine. Hai să luăm, de pildă, o întrebare pe care fiecare fiinţă umană şi-o pune, din când în când, în scurta sa viaţă. Câţiva îşi dau un răspuns rapid şi rar dacă se mai opresc vreodată asupra ei. Unii sunt credincioşi. Alţii, sceptici. Unii meditează, cu disperare, de-a lungul întregii lor vieţi. E o întrebare simplă, Tom, ai să vezi. Crezi în Dumnezeu?

Eu credeam în lumină. Cât despre Dumnezeu, nu eram foarte sigur. Dar tata crezuse şi, probabil, în adâncul sufletului, şi Vraciul credea, cu toate că abia dacă vorbea vreodată despre lucruri din acestea. Cu siguranţă nu credea într-un bătrân autoritar, cu barbă albă, zeitatea Bisericii.

— Nu ştiu sigur, am răspuns, cu sinceritate.

— Nu ştii sigur, Tom? Oh, dar e bătător la ochi! Ar îngădui Dumnezeu să existe atâta rău pe lume? Continuă Diavolul. Boală, foamete, sărăcie, război şi moarte – asta-i ce vă aşteaptă pe voi, bieţii oameni. Oare un asemenea Dumnezeu ar lăsa războiul să continue? Bineînţeles că nu – prin urmare, nu poate exista. Toate bisericile alea, toată adoraţia aceea de către turme de credincioşi, dar rău îndrumaţi… Şi pentru ce toate astea? Pentru nimic! Absolut nimic! Rugăciunile lor se pierd în neant, neauzite de nimeni. Dar dacă *noi* conducem, împreună vom putea schimba totul şi vom face din lume un loc mai bun pentru toţi. Deci, ce zici? O să mă ajuţi să fac asta, Tom? O să fii de partea mea? Am putea înfăptui atât de multe împreună!

— *Tu* eşti duşmanul meu, am zis atunci. Niciodată nu vom putea lucra împreună.

Deodată, am început să tremur de frică. Mi-am amintit de „pripoanele” despre care îmi povestise Vraciul – limitări ale puterilor Diavolului, despre care citise în caietele de însemnări ale mamei mele. Diavolul voia să lucrez cu el, ca să poată conduce lumea asta până la sfârşitul veacurilor. Dacă mă

omora cu mâna lui, n-avea să domnească decât un secol. Aşadar, avea s-o facă acum – să mă ucidă oricum, pentru că îl refuzam?

— Uneori e foarte greu să cârmuieşti, Tom, zise Diavolul, făcând un pas mai aproape. Uneori ai de luat decizii grele, dureroase. De vreme ce refuzi oferta mea, nu-mi laşi nicio alternativă. Trebuie să mori, ca să pot instaura o lume nouă, mai bună pentru toată omenirea. Fiica mea te aşteaptă în mlaştină. Acolo trebuie să ucizi sau să fii ucis.

Prin urmare, se hotărâse s-o lase totuşi pe ea să mă ucidă. În felul acesta, pripoanele aveau să fie zădărnicite şi puterea lui să crească până când, în cele din urmă, avea să domnească peste lume.

— Ea împotriva mea? Am protestat eu. Nu! N-am de gând să ies s-o caut. Las-o să vină ea la mine.

M-am gândit la ea, cum stătea acolo, afară, în mlaştină, unde era în deplinătatea forţelor ei; la acel periculos ochi-de-sânge. Aş fi fost neajutorat – pironit pe loc în câteva secunde. Apoi sfârtecat, cu gâtul tăiat, ca luntraşul.

— Nu eşti în măsură să dictezi tu regulile, băiete. Ieşi acolo, în mlaştină, şi înfrunt-o, dacă vrei ca tovarăşii tăi să rămână în viaţă. Aş putea să-i măcelăresc într-o clipă, acum, câtă vreme sunt lipsiţi de orice putere, înaintea mea…

Se aplecă şi îşi puse mâna uşor pe creştetul capului lui Alice. Apoi îşi răşchiră degetele. Mâna, mare oricum, părea să se întindă şi mai mult, chiar în timp ce-o priveam. Acum, întreg capul lui Alice era cuprins în acea mână uriaşă.

— Tot ce trebuie să fac este să-mi strâng pumnul, Tom, atât – capul ei va fi strivit ca o coajă de ou. S-o fac acum? Ai nevoie să te convingi cât de uşor îmi e s-o fac?

— Nu! Te rog! Am strigat eu. Nu-i face rău! Nu le face rău! O să mă duc în mlaştină! Plec chiar acum!

M-am ridicat, clătinându-mă, mi-am înşfăcat toiagul şi m-am îndreptat către uşă. Acolo, m-am oprit o clipă şi m-am uitat înapoi, la duşmanul meu. Şi dacă îmi scoteam lama din toiag şi îl atacam? Aş fi avut vreo şansă? Ar fi fost zadarnic, o ştiam. În clipa în care aş fi dat să mă reped către el aş fi fost îngheţat în timp din nou, la fel de neajutorat ca şi Vraciul, Alice şi Arkwright.

Am dat din cap către ei.

— Dacă supravieţuiesc sau înving…? O să-i laşi să trăiască?
Diavolul zâmbi.
— Dacă învingi, vor trăi – cel puţin, pentru o vreme. Dacă mori, o să-i omor şi pe ei. Aşadar, luptă pentru vieţile acestora trei şi, deopotrivă, pentru a ta.
Ştiam că şansele mele de-a o învinge pe fiica Diavolului în mlaştină erau foarte mici. Cum ar fi putut toiagul şi lanţul meu să fie de ajuns împotriva puterilor ei? Şi Alice, şi Vraciul, şi Arkwright aveau să moara. Dar puteam obţine ceva înainte ca asta să se întâmple. Un ultim lucru de cumpărat cu moartea mea. Merita încercat…
— Un ultim lucru, am zis. Dă-mi asta şi o să mă duc în mlaştină imediat. Viaţa e scurtă şi toată lumea trebuie să moară, cândva, dar e un lucru cumplit să fii chinuit după aceea. Mama şi tatăl lui Arkwright au suferit destul – chiar dacă înving sau pierd, vrei să-i eliberezi sufletul Ameliei, astfel ca amândoi să se poată duce spre lumină?
— Dacă învingi *sau* pierzi? Îmi propui un târg greu, Tom.
— Nu mai greu decât ce mă pui tu să fac. Te aştepţi să mor. Asta vrei. E corect? Cel puţin, dă-mi ce-ţi cer, ca măcar toate astea să nu fi fost degeaba.
El se uită încruntat la mine pentru o clipă, apoi, faţa i se lumină. Luase o hotărâre.
— Atunci, fie! Îţi voi îndeplini dorinţa.
Fără să mai privesc înapoi, am ieşit din bucătărie, am alergat pe hol şi am ieşit în noapte. În timp ce mergeam mai departe, prin grădină, am simţit o schimbare. În afara casei, timpul curgea normal. Dar nu era o noapte potrivită să te aventurezi în mlaştină.
O ceaţă deasă se aşternuse peste tot: abia de se vedea la zece paşi. Sus, pe cer, discul lunii abia de se zărea, aşadar, ceaţa nu era foarte groasă, dar asta nu-mi era de niciun ajutor în mlaştină, unde terenul era jos şi neted. Aş fi vrut s-o am pe Gheară cu mine, dar bănuiam că era şi ea îngheţată în timp, ca şi ceilalţi.
M-am oprit la marginea şanţului cu apă şi am tras adânc aer în piept. Odată ce-l treceam, aveam să fiu în faţa fiicei Diavolului. Ea mă aştepta acolo; Întunericul şi ceaţa aveau să fie în avantajul ei. Am înaintat spre mlaştină cu băgare de seamă. Din păcate, exersasem vânătoarea cu câini numai o

dată, altfel aş fi cunoscut acum potecile şerpuitoare mult mai bine.

Bălţi adânci, stătătoare sau smârcuri înşelătoare se întindeau de-o parte şi de cealaltă a potecilor. O văzusem cândva pe Morwena sărind din apă ca un somon. Trebuia să fiu pregătit pentru un atac asemănător. Ameninţarea ar fi putut veni de pe oricare parte a potecii pe care mergeam. Cât despre arme, aveam toiagul şi, pipăind sub pelerină, degetele mi s-au strâns pe lanţul de argint. Era liniştitor să-l simt acolo. În cele din urmă, aveam sarea şi fierul, dar pe ele le puteam folosi numai ca ultimă soluţie, când toiagul şi lanţul n-aveau să mai fie o opţiune şi când ambele mâini mi-ar fi fost libere.

Deodată, un sunet nepământean răsună cu ecou peste mlaştină. Era strigătul inconfundabil al păsării-de-leş, iscoada vrăjitoarei. Avea o pereche de ochi în plus, care se puteau ridica în văzduh; pasărea probabil mă căuta acum. Fără îndoială, Diavolul o anunţase deja pe fiica lui că veneam. Strigătul păsării venise dinspre apus, undeva aproape de balta unde Morwena mă apucase de ureche. Aşadar, am apucat pe cea mai sudică potecă pe care o puteam alege. Nu voiam s-o întâlnesc pe vrăjitoare acolo, în apropiere de apa adâncă.

În pofida pământului alunecos, am început să merg mai repede, devenind din ce în ce mai încordat cu fiecare pas. Apoi, deodată, am văzut ceva înaintea mea. Un cadavru zăcea pe potecă. Nu voiam să mă întorc, aşa că m-am apropiat cu băgare de seamă – ar fi putut fi cine ştie ce capcană. Dar nu, era chiar un bărbat mort, cu faţa în jos şi capul întors spre stânga. Gâtul îi fusese spintecat la fel ca al celui găsit lângă moară. Purta uniformă – încă unul din trupa de recrutare.

Asta însemna că fiica Diavolului era de-acum aproape, gata să atace, aşa că am mers mai departe, grăbit. Nu trecusem de cadavru decât de două sau trei minute, când am auzit un alt sunet, venind chiar din faţă. Ce era? De data asta nu fusese pasărea-de-leş. M-am oprit, scrutând ceaţa. Tot ce-am putut vedea au fost pâlcurile mari de stuf şi linia ştearsă a potecii, şerpuind printre ele. Atunci am pornit din nou, dar mai încet.

Am auzit sunetul din nou şi m-am oprit imediat – era un soi de orăcăit urmat de un gâlgâit. Suna de parcă suferea cineva. De parcă se sufoca. Făceam câte un pas şi mă opream. Ţineam toiagul pregătit. La un moment dat, am desluşit o

siluetă pe potecă, înaintea mea. Se târa cineva spre mine? Încă doi paşi, şi am putut vedea că nu se mişca. Arăta ca o boccea lungă de zdrenţe. Să fi fost alt soldat? Apoi, am văzut mai clar.

Pe potecă zăcea pe spate o vrăjitoare, cu o mână atârnându-i în apă. Gura îi era larg căscată, iar ochii îi erau sticloşi şi holbaţi, dar se uita în sus, spre cer, nu la mine; gura lăsa vederii cei patru canini lungi şi ascuţiţi, de vrăjitoare de apă. Să fi fost cea care scăpase din puţul de sub moară? Era rănită… sau moartă?

Am şovăit. Eram foarte aproape de ea, acum. Şi dacă se prefăcea, numai? Dacă, de fapt, aştepta doar să mă apropii destul ca să mă înşface? Atunci, o voce mi-a vorbit din Întuneric; una pe care o cunoşteam prea bine.

— Iată, copile, că ne întâlnim din nou!

Mi s-au înmuiat genunchii. Dincolo de cadavru, cu faţa la mine, era Grimalkin.

Acum avea să se răzbune. Probabil că, mai devreme, pe insulă, mă salvase doar ca să poată savura acest moment. Îmi doream să mă înghită pământul, să dispar deodată. Mă îngrozea sunetul foarfecilor ei cumplite. Am scos lanţul de argint de sub pelerină şi l-am pregătit. Data trecută o ratasem, dar atunci fusesem obosit şi-l aruncasem din fugă. Mâna stângă îmi tremura nestăpânit, dar m-am străduit să respir regulat. Aveam să fiu curajos ca magistrul meu, ca Vraciul. Chiar dacă muream, puteam s-o fac. Puteam s-o fac. Mă antrenasem multă vreme şi din greu pentru acest moment.

Am privit-o în ochi şi m-am pregătit de aruncare. Ea nu era ca Morwena, cel puţin *puteam* s-o privesc. Avea o faţă frumoasă, dar fermă şi crudă, iar gura îi era puţin întredeschisă, cu buzele boite cu negru. Şi îi puteam vedea dinţii de sălbăticiune, pe care şi-i pilise până deveniseră ascuţiţi ca acele.

— Lasă-ţi lanţul deoparte, copile, zise ea blajin. N-am venit după tine. În noaptea asta o să luptăm împreună împotriva duşmanului nostru.

Abia atunci am observat că nu avea nicio armă în mână – toate cuţitele ei erau în teci. Mi-am lăsat lanţul jos. O credeam. La urma urmelor, mă prevenise despre vrăjitoarele

de apă din tunel, apoi mă ajutase să lupt împotriva lor. Mama îmi spusese întotdeauna să mă încred în instinctele mele şi simţeam că Grimalkin spunea adevărul. Mi se părea că alianţa cu ea era în avantajul nostru. În pofida a ceea ce spunea Vraciul, dacă Întunericul lupta cu Întunericul, cu siguranţă că astfel forţele aveau să-i slăbească.

Grimalkin arătă în jos, către leşul vrăjitoarei moarte.

— Nu-ţi face griji, copile, zise ea încetişor. N-o să muşte. Treci peste ea. Grăbeşte-te. N-avem prea mult timp!

Am trecut peste vrăjitoare şi, după alţi zece paşi, am ajuns faţă în faţă cu asasina. Ca şi mai înainte, era ca un arici din cauza mulţimii armelor pe care le avea, în tecile ei fiind cuţite de diverse mărimi, ca să nu mai spun de foarfeci. Dar am observat două schimbări: întâi, că îşi prinsese părul, lăsându-şi fruntea liberă, şi îl legase la ceafă cu o eşarfă neagră de mătase; şi a doua, că era foarte murdară, cu faţa, braţele goale şi picioarele mânjite de noroi, şi puţea a mâl de mlaştină.

— Ce cauţi aici, copile? Moartea? Întrebă ea, deschizându-şi buzele vopsite în negru şi arătându-şi din nou dinţii ascuţiţi ca acele. Fiica Diavolului e pe-aproape. În câteva minute va fi aici.

Am clătinat din cap.

— N-am de ales. Diavolul m-a silit să vin aici, altminteri îi ucide pe magistrul meu, pe Alice şi pe Arkwright. Dacă o ucid pe fiica lui, o să le cruţe vieţile.

Ea râse încetişor.

— Eşti curajos, zise, dar degeaba. De ce încerci să te lupţi cu ea aici? Apa este elementul ei. Dacă vede că eşti pe cale să câştigi, o să fugă şi mai adânc în mlaştină, unde n-o mai poţi ajunge. În plus, dă-i numai o şansă, şi o să te târască în apă. Nu! Nu aşa se face. Trebuie s-o atragem într-un loc mai înalt, mai uscat. Te-am văzut fugind şi eşti un bun alergător, aproape la fel de bun ca şi mine. Dar cât de sigur eşti pe picioarele tale când alergi pe un astfel de teren? Acuma, dacă vrei să supravieţuieşti, trebuie să te ţii de mine pas cu pas.

Fără alte cuvinte, se întoarse şi începu să alerge pe cărarea care ne ducea spre mijlocul mlaştinii. Am urmat-o îndeaproape, fugind din ce în ce mai repede peste pământurile înşelătoare. O dată am alunecat şi a fost cât pe

ce să cad în mâl; în vreo două rânduri, Grimalkin a început să se îndepărteze de mine, pierzându-se în ceaţă, şi doar străduindu-mă din răsputeri am izbutit să mă ţin după ea.

În cele din urmă, am început să urcăm, ieşind din mlaştină. În faţa noastră era un mic deal rotunjit, cu ruinele unei mici abaţii în vârf. Era Dealul Călugărului. Trei sicomori seculari creşteau printre dărâmături. În unele locuri, abia mai stătea piatră pe piatră, dar Grimalkin mă conduse către un zid scund, unde ne-am aşezat, sprijinindu-ne spatele de el, astfel încât să putem vedea, la poalele dealului, mlaştina. Deasupra capetelor noastre, luna strălucea pe cerul fără de nori, îmbăind ruinele şi coasta dealului în argint. Eram mai sus de ceaţă, care acum se vălurea la picioarele noastre, ascunzând mlaştina şi poteca. Parcă şedeam pe o insulă ce se ridica dintr-o mare calmă, alcătuită din nori alburii. Multă vreme n-am scos niciun cuvânt. După efortul depus, eu mă mulţumeam doar să-i îngădui respiraţiei mele să revină la normal. Vrăjitoarea asasină a fost cea care a vorbit cea dintâi.

— Lui Alice Deane trebuie să-i mulţumeşti pentru faptul că nu dai piept singur cu duşmanul tău.

M-am întors uimit spre Grimalkin.

— Alice?

— Da, prietena ta Alice. S-a temut că Diavolul şi fiica lui vor să te ucidă şi m-a chemat aici, în nord, să vin să te ajut. Ne-am tot vorbit, de mai multe ori, în ultima lună. De obicei, prin oglinzi.

— Alice s-a folosit de oglindă ca să stea de vorbă cu *tine*?

— Fireşte, copile. Cum altfel comunică vrăjitoarele la distanţe mari? La început, am fost surprinsă, dar ea a stăruit şi, încetul cu încetul, m-a înduplecat. Cum aş fi putut s-o refuz, când mama ei a fost o Malkin? Mai ales că, acum, avem acelaşi interes.

— Adică, pe insulă ai venit ca să mă cauţi pe mine?

— Pe tine sau pe fiica Diavolului. Dar nu mai pusesem niciodată piciorul acolo înainte. Te-am urmărit de pe malul lacului, apoi am văzut vrăjitoarele pregătindu-se să intre în apă şi ţi-am dat de ştire. Te supravegheam de mai multe zile. John Gregory n-ar fi fost fericit de prezenţa mea, aşa că m-am ţinut la distanţă.

— Diavolul pretinde că trebuie să o-nfrunt singur. N-o să afle

că eşti şi tu aici?
Grimalkin ridică din umeri.
— Probabil c-o să afle. Nu poate vedea chiar totul, dar când fiică-sa o să mă descopere, atunci o să ştie şi el.
— Şi n-o să intervină? Ar putea apărea chiar aici, pe dealul ăsta.
— De posibilitatea asta nu-i nevoie să te temi. Se va ţine la distanţă. Unde sunt eu, n-ai să-l vezi şi pe el.
— Poţi să-l faci să rămână la distanţă?
— Da – ca urmare a ceea ce am făcut cu mulţi ani în urmă.
— Ce anume? Alice a tot încercat să găsească nişte mijloace ca să-l ţină la distanţă. Tu cum ai făcut? Ai folosit un urcior de sânge? Sau vreun pripon?
— Există mai multe căi, dar eu am ales-o pe cea mai la îndemână pentru o vrăjitoare. I-am născut un copil…
— Ai un copil cu Diavolul? M-am mirat eu, în gura mare.
— De ce nu? Asta fac unele vrăjitoare – dacă au destul curaj. Şi dacă sunt destul de disperate ca să se elibereze de puterea lui. Dăruieşte-i un copil şi, mai târziu, după cea dintâi vizită a lui ca să-şi vadă odrasla, e obligat să te lase în pace. De obicei, copiii Diavolului şi ai vrăjitoarelor sunt fie monştri, fie alte vrăjitoare. Mama celei pe care o vom înfrunta acum a fost vrăjitoarea Grismalda. Se zice că era foarte frumoasă, dar hălăduia în peşteri mâloase şi în măruntaiele cele mai necurate ale pământului şi puţea pe măsură. Dar gusturile Diavolului sunt ciudate, uneori.
Totuşi, printr-un soi de noroc, trupul meu a izbutit să-l înşele. Copilul meu nu era nici monstru, nici vrăjitor. Era perfect uman, un băietei de-a dreptul frumos. Dar când Diavolul l-a văzut, s-a mâniat din cale-afară. Mi-a ridicat copilul, pe fiul lui, şi l-a dat cu capul de o piatră, împrăştiindu-i creierii. Sângele acelui nevinovat mi-a cumpărat libertatea, dar a fost un preţ foarte scump de plătit.
După moartea lui, aproape că mi-am ieşit din minţi de durere. Dar ţelul pe care mi l-am ales atunci m-a salvat de-a mă sminti de tot. Cruzimea cerută unei vrăjitoare asasine m-a făcut să-mi revin. Timpul a trecut şi amintirile s-au mai şters, dar ce a făcut Diavolul nu se poate uita niciodată. Sunt două motive pentru care lupt alături de tine, în noaptea asta. Primul este dorinţa mea de răzbunare. Al doilea, că m-a rugat Alice

Deane să te apăr de Morwena. În noaptea asta o să încercăm s-o ucidem pe fiica Diavolului.

Pentru câteva momente, am tot rumegat în minte ceea ce tocmai îmi spusese Grimalkin. Dar deodată şi-a dus degetul la buze, în semn că trebuie să facem linişte, şi s-a ridicat.

Aproape imediat, strigătul nepământean al păsării-de-leş răsună până departe peste mlaştină. După alte câteva secunde, strigătul jalnic se repetă, mult mai puternic şi mai aproape. Am auzit bătaia aripilor unei păsări mari, ieşind în zbor din ceaţă şi înălţându-se, în timp ce se apropia. Ne văzuse – acum, fiica Diavolului avea să ştie exact unde eram.

Grimalkin duse mâna la una din tecile de piele şi scoase un cuţit cu lamă scurtă. Cu o mişcare largă şi puternică, îl aruncă spre pasăre. Cuţitul porni rostogolindu-se în aer. Creatura se feri… prea târziu. Lama i se înfipse adânc în piept şi, cu un ţipăt prelung şi tânguitor, pasărea-de-leş căzu în marea de ceaţă, dispărând din vedere.

— Rareori dau greş, zise Grimalkin cu un zâmbet trist, aşezându-se din nou în stânga mea. Dar am dat greş când am aruncat cuţitul lung către tine. Sau, mai bine spus, te-aş fi nimerit, dacă nu l-ai fi prins tu din zbor. Diavolul se joacă în voie cu timpul, încetinindu-i, oprindu-l sau grăbindu-l, după cum are trebuinţă. Dar cred că în noaptea aceea tot asta ai făcut şi tu. Doar puţin, însă destul cât să răstoarne situaţia.

Se referea la întâlnirea noastră din vară, când mă vânase şi mă prinsese la marginea pădurii de pe Dealul Spânzuraţilor, în timp ce fugeam spre camera-refugiu pregătită de mama pentru mine. După ce îi ţintuisem umărul de trunchiul unui copac cu toiagul Vraciului, m-am întors s-o iau la fugă, dar ea îşi aruncase cuţitul spre ceafa mea. M-am întors şi l-am văzut cum vine, rostogolindu-se prin aer, când cu vârful, când cu mânerul către mine, şi atunci am întins mâna şi l-am prins, scăpând cu viaţă. Timpul într-adevăr parcă încetinise, atunci, dar nu mă gândisem nicio clipă că eu aş fi făcut asta.

— Ridică-te acum, porunci Grimalkin, cu voce aspră. A sosit momentul. Primejdia se apropie. Foarte curând, duşmanii noştri vor fi aici.

— Duşmanii? Am întrebat eu. Nu e doar unul?

— Nu, copile. Fiica Diavolului nu va fi singură. Şi-a chemat ajutoare. Vrăjitoarele de apă din tot ţinutul se îndreaptă acum

spre deluşorul ăsta. Au început să se adune încă de la lăsarea Întunericului. Lupta e gata să înceapă.
Era timpul să înfruntăm vrăjitoarele. Curând, într-un fel sau altul, avea să se sfârşească.

CAPITOLUL 28

BĂTĂLIA DIN MLAȘTINĂ

Ne-am ridicat şi am coborât puţin pe coasta dealului.
— În noaptea aceea, şi tu ai dat greş, zise Grimalkin. M-ai ratat când ai aruncat lanţul spre mine. O să-ţi ratezi ţinta şi în noaptea asta?
În vară, când aruncasem cu lanţul spre ea, n-o nimerisem. Fusese o aruncare dificilă, iar eu eram îngrozit şi la capătul puterilor. Oare aveam să fiu mai norocos în noaptea asta, împotriva fiicei Diavolului?
— O să mă străduiesc să n-o ratez, am răspuns eu.
— Să sperăm că aşa va fi. Acum, ascultă-mă bine, o să-ţi explic ce-o să se-ntâmple. Vrăjitoarele de apă vor ataca, sărind din mlaştina de jos. Aşadar, foloseşte-ţi toiagul – lanţul păstrează-l ca rezervă. S-ar putea să fie esenţial. Trebuie să înfruntăm ochiul de sânge al Morwenei, dar el nu are efect decât asupra unui duşman o dată. Dacă vine către mine, atunci foloseşte-ţi lanţul de argint împotriva ei. Până atunci, ţine-l pregătit. Pentru celelalte foloseşte numai toiagul. Ai înţeles?
Am dat din cap afirmativ.
— Bine. Al doilea lucru care va fi în avantajul nostru este acela că Morwena va şovăi să se aventureze pe dealul ăsta, unde pământul e relativ tare sub picioare. Aşa că, din fericire, va sta mai la coadă.
Am dat din nou din cap că am înţeles, începând să fiu copleşit de emoţii. Puteam simţi un tremur în genunchi şi în mâini şi-o zbatere uşoară a muşchilor în stomac. Am tras adânc aer în piept şi am făcut un efort să-mi ţin nervii în frâu. Aveam nevoie de o mână sigură ca să arunc lanţul de argint.
Primul atac m-a luat complet pe nepregătite. În afară de lipăitul tălpilor cu degete unite şi terminate cu gheare, s-a petrecut în linişte şi înfiorător de rapid. O vrăjitoare de apă a ieşit în fugă din ceaţă, drept spre Grimalkin, cu ghearele

pregătite, cu apa şiroindu-i din păr şi faţa schimonosită de ură.
Dar Grimalkin a fost mai iute. Şi-a scos un cuţit de la cingătoare şi l-a azvârlit drept spre atacatoarea sa. Am auzit un bufnet slab, când s-a împlântat în pieptul ei, iar aceasta a căzut pe spate cu un geamăt şi a alunecat pe pantă, înapoi, în ceaţă.
Apoi, au atacat în forţă. Parcă am fost silit să mă lupt din greu numai cu una, într-atât de mare a fost viteza şi sălbăticia asaltului. Au ţâşnit din ceaţă – şase sau şapte odată –, ţipând ascuţit în timp ce alergau, cu ghearele răşchirate, cu feţele schimonosite de furie, unele agitând cuţite cu lamă scurtă. Doar când cea mai apropiată a ajuns la vreo cinci paşi de mine, mi-am adus aminte şi de lama din lăcaşul toiagului meu de scoruş. Am găsit scobitura şi am apăsat, auzind un clic îmbucurător, când lama a ieşit.
Am împuns, am parat şi m-am întors, iarăşi şi iarăşi, învârtindu-mă pe călcâie ca să le ţin la distanţă, năduşeala curgându-mi şiroaie pe faţă şi intrându-mi în ochi, în vreme ce foloseam toate figurile de luptă pe care le învăţasem de la Arkwright. Dar, în ciuda tuturor eforturilor mele, aş fi fost curând covârşit, de n-ar fi intervenit Grimalkin. Acum am văzut de ce vrăjitoarea asasină era, în luptă, cea mai temută dintre toate vrăjitoarele din Pendle.
Fiecare mişcare – făcută cu atâta economie de efort, că părea mai mult decât riscantă, de-a dreptul sinucigaşă – era o lovitură mortală. Fiecare lamă sărea dintr-o teacă de piele ca să-şi găsească un nou loc de odihnă în carnea unui duşman. Gheară împotriva ghearei, lamă împotriva lamei, n-avea rival. Se răsucea şi spinteca, precum o roată a morţii, doborându-le pe cele care ne atacaseră, până când şapte trupuri fără de viaţă rămaseră întinse pe coasta dealului, lângă noi.
Apoi, trase adânc aer în piept şi stătu absolut nemişcată, de parcă asculta ceva, înainte de a-şi pune uşor mâna stângă pe umărul meu şi de a se apleca spre mine.
— Mai ies şi altele din mlaştină, îmi şopti, cu gura foarte aproape de urechea mea. Iar cu ele vine şi fiica Diavolului. Adu-ţi aminte ce ţi-am spus. Foloseşte-ţi lanţul împotriva ei. Totul depinde de asta. Rateaz-o, şi suntem amândoi morţi!
O vrăjitoare, singură, atacă din ceaţă. Grimalkin aruncă de două ori câte un cuţit şi îşi nimeri ţinta, înainte ca vrăjitoarea

de apă să se ciocnească de ea, contopindu-se într-un ghem de membre încleştate, degete ca dalta şi dinţi ascuţiţi. Niciuna nu scoase vreun sunet în timp ce se rostogoliră la vale, îndepărtându-se de mine, prinse îndârjit în lupta lor mută, până la baza dealului şi mai departe, în ceaţă.

Deodată, m-am trezit singur pe coasta dealului, ascultându-mi bubuiturile inimii. Trebuia să cobor şi s-o ajut pe Grimalkin? Dacă se aruncaseră acum asupra ei şi alte vrăjitoare? Însă, înainte de a lua o hotărâre, a fost rândul meu să fiu atacat. O altă vrăjitoare de apă ieşi din ceaţă. Nu alergă spre mine cu toată viteza, cum făcuseră celelalte, ci lipăia uşor urcând dealul, făcând cu grijă pas după pas. Gura i se căscă larg, dând la iveală patru colţi imenşi, galben-verzui. Ca înfăţişare, semăna foarte mult cu Morwena – osul triunghiular ce-i slujea drept nas mă făcea să cred că aveam în faţă o făptură mai mult moartă decât vie. Dar, în pofida faptului că înainta lent, cu băgare de seamă, n-am uitat de viteza de care era în stare. Ştiam că va încerca să-şi înfigă o gheară în carnea mea, ca să mă agaţe ca într-un cârlig, şi mă temeam mai ales de o lovitură de jos în sus, prin care să încerce să-mi străpungă falca şi să-şi încleşteze degetele peste dinţii mei, o strânsoare din care mi-ar fi fost cu neputinţă să mai scap.

Vrăjitoarea atacă fără veste. Era iute, dar la fel eram şi eu, repezindu-mi toiagul într-un scurt arc spre capul ei şi ratându-l obrazul stâng cu mai puţin de un centimetru. Ea-şi dezveli colţii şi un mârâit gros de furie i se ridică din gât. Dar am împuns din nou cu toiagul spre ea şi am silit-o să se dea un pas înapoi. Acum atacam eu, şi fiecare lovitură măsurată, calculată, o făcea să mai coboare un pas-doi pe coasta dealului, din ce în ce mai aproape de marginea ceţii dense.

Atunci, prea târziu, i-am ghicit intenţia – să mă atragă în ceaţă şi în mlaştină, unde ar fi fost în avantaj.

Atacul a fost subit. Nu făcuse decât să se joace cu mine. Mâna ei dreaptă se repezi spre mine ca un şarpe: de jos în sus, cu două degete ridicate spre gâtul meu, cu ghearele întinse. Am încercat să mă feresc, dar am simţit o lovitură fulgerătoare şi m-am trezit izbit în faţă. Mi-am pierdut echilibrul şi m-am rostogolit la vale, toiagul sărindu-mi din mână cât colo. Vrăjitoarea se rostogoli odată cu mine, dar apoi, când ne-am desprins, n-am simţit niciun fel de durere.

Mă ratase, agăţându-mă cu gheara numai de gulerul hainei de piele de oaie, pe care după cădere, mi-l smulse de tot.

M-am ridicat în genunchi şi am privit rapid în jur. Nu ajunsesem chiar la marginea pantei, dar vrăjitoarea se rostogolise mult mai departe. Ceaţa era mai rară acum şi mi-am putut zări toiagul. Nu ajungeam la el, dar din patru paşi m-aş fi înarmat din nou. Atunci am privit în dreapta mea şi ceea ce am văzut mi-a îngheţat sângele în vene. Grimalkin stătea călare peste cadavrul unei vrăjitoare pe care o ucisese, dar era pironită, complet nemişcată, holbându-se la Morwena, care urca panta către ea cu ghearele pregătite. M-am ridicat şi am băgat mâna în buzunar după lanţ, încolăcindu-l pe încheietura mâinii stângi.

Era clar că Grimalkin se afla sub hipnoza ochiului de sânge. În câteva clipe ar fi fost moartă. Dacă ratam aruncarea, Morwena ar fi ucis-o şi apoi şi-ar fi îndreptat atenţia spre mine.

Acesta era momentul adevărului. Oare avea să-mi fie răsplătită truda atâtor luni de antrenament în grădina Vraciului? Era mult mai greu decât aruncarea în jurul unui stâlp de exerciţiu. Emoţiile şi frica jucau un rol destul de mare. Folosisem uneori cu succes lanţul împotriva vrăjitoarelor, dar dădusem şi greş, de multe ori. Importanţa a tot ce depindea de aruncarea de acum îmi întuneca mintea cu îndoieli. Dacă ratam, totul se sfârşea. Şi nu aveam să mai primesc a doua şansă.

Primul pas era *să crezi* că poţi s-o faci. Să gândeşti optimist! Vraciul îmi spusese că esenţial pentru controlul corpului era să-ţi controlezi mintea. Şi atunci exact asta am făcut. Mi-am ridicat braţul stâng, am tras adânc aer în piept şi mi-am ţinut respiraţia.

M-am concentrat, Uitându-mă fix la ţintă, la Morwena, care ajunsese acum la aproape un braţ distanţă de Grimalkin. Timpul păru că încetineşte. Liniştea deveni absolută. Morwena nu se mai mişca. Eu nu respiram. Chiar şi inima părea să mi se fi oprit.

Am zvâcnit din încheietură şi-am azvârlit lanţul de argint spre vrăjitoare. Desenă o spirală perfectă în aer, sclipind în lumina lunii. Părea să fie singurul lucru care se mişca. Se lăsă în jos, strângându-se în jurul capului şi-al braţelor ei, silind-o să cadă în genunchi. Zgomotele dădură iarăşi năvală în urechile mele.

Am slobozit aerul din piept şi am auzit-o şi pe Grimalkin lăsând să-i scape un mare suspin de uşurare, după care scoase un cuţit cu lamă lungă de la brâu şi înaintă hotărâtă spre vrăjmaşa ei.

Concentrându-mă să arunc lanţul de argint spre Morwena, nu mai dădusem atenţie şi ameninţării asupra mea. M-am trezit deodată cu o vrăjitoare de apă lângă mine şi i-am văzut ghearele ascuţite ridicându-se către falca mea. Mai rapid decât aş fi crezut vreodată, braţul meu stâng îi pară lovitura – dar am rămas încleştaţi şi apoi am căzut amândoi, cu o bufnitură surdă, rostogolindu-ne departe, în josul dealului.

Într-o clipă, luptam iarăşi ca să scap cu viaţă. Vrăjitoarele erau puternice, fizic, iar într-o luptă corp la corp, şi un bărbat în toată firea ar fi fost pus în mare dificultate. Am luptat, lovind-o cu pumnii, şi m-am zbătut cât am putut, dar ea m-a prins strâns şi a început să mă târască spre apă. Îmi ţinusem făgăduiala faţă de Grimalkin şi folosisem lanţul împotriva Morwenei. Dar, făcând asta, pierdusem ocazia să-mi recuperez toiagul, singurul lucru ce mi-ar fi dat vreo şansă în lupta cu o vrăjitoare ca aceasta. Ca arme, nu mai aveam la dispoziţie decât sarea şi fierul, dar braţele îmi erau imobilizate pe lângă corp.

În clipa următoare, ne rostogoleam în apă. N-am avut timp decât să închid gura şi să-mi ţin respiraţia, apoi capul mi-a fost sub apă. M-am zbătut şi mai tare şi ne-am învârtit, iar faţa mea a ieşit iar la suprafaţă, pentru vreo două secunde, îngăduindu-mi să mai respir o dată. Apoi, apa s-a închis din nou deasupra capului meu şi am simţit cum sunt tras la fund. Faptul că acum ştiam să înot nu-mi folosea la nimic. Vrăjitoarea de apă mă ţinea în strânsoarea ei şi era prea puternică. Mă scufundam, din ce în ce mai adânc. M-am străduit să-mi mai ţin respiraţia, dar simţeam că-mi explodează plămânii şi că peste ochi mi se lasă un văl negru.

Nu ştiu cât timp m-am luptat să scap, dar eforturile mele au devenit din ce în ce mai slabe şi, în cele din urmă, apa mi-a năvălit în gură şi pe nas şi eram pe cale să mă înec. Ultimul lucru de care-mi mai aduc aminte a fost o senzaţie de resemnare. Făcusem tot ce putusem, dar se sfârşise totul. Muream. Apoi s-a făcut Întuneric şi am încetat să mă mai zbat.

Dar lupta mea pe lumea asta nu se sfârşise. M-am trezit din nou pe coasta dealului, tuşind şi vomitând, iar cineva mă apăsa şi mă bătea pe spate. Am crezut că mi se făcuse rău, dar pe nas şi pe gură îmi ţâşnea apă.

Mi s-a părut că asta a durat multă vreme până când, treptat, pumnii în spinare au încetat şi am descoperit că pot respira fără să mă înec, cu toate că inima îmi bătea atât de repede, încât am fost convins c-o să-mi plesnească. Apoi, cineva m-a întors pe spate şi atunci am ajuns să mă uit la Grimalkin.

— O să trăieşti, copile, zise ea, ridicându-mă în fund. Dar a fost cât pe ce. Am ajuns la tine tocmai când vrăjitoarea se pregătea să te târască în apele cu adevărat adânci.

În clipa aceea, mi-am dat seama că-i datoram viaţa unei vrăjitoare. Orice-ar fi spus Vraciul, eram de aceeaşi parte. Prin urmare, i-am mulţumit. Aşa s-ar fi aşteptat tata să fac.

Apoi, am văzut şirul de cadavre aliniate la marginea mlaştinii, inclusiv al fiicei Diavolului, care era încă legată cu lanţul meu de argint.

— Îmi pare rău că nu ţi-am fost de mai mult ajutor, am zis eu.

Nici nu rostisem bine cuvintele acestea, că m-a şi apucat un nou acces de tuse.

Grimalkin aşteptă răbdătoare să-mi treacă şi apoi vorbi.

— Ai făcut destul, copile. Când ai aruncat lanţul spre Morwena, ne-ai asigurat victoria. Acum, vino şi ia-ţi-l. Eu nu pot să mă ating de argint.

Grimalkin mă ajută să mă ridic în picioare. Mă simţeam slăbit şi am început să tremur. Hainele îmi erau ude şi îngheţasem până-n măduva oaselor. În timp ce mergeam către şirul de corpuri neînsufleţite, am văzut ce mai făcuse Grimalkin şi a fost cât pe ce să mai vomit o dată. Scosese inima fiecărei vrăjitoare moarte şi le-o aşezase lângă cap. A observat expresia mea îngrozită şi mi-a pus o mână pe umăr.

— Trebuia să fac asta, copile, ca să fiu sigură că niciuna dintre ele nu se mai întoarce pe lumea asta. Nu te-a învăţat magistrul tău că aşa se face?

Am confirmat, dând din cap. Vrăjitoarele puternice ca acestea puteau renaşte sau ar fi putut avea destulă vlagă cât să mai meargă pe pământ chiar şi moarte fiind şi să facă nespus de mult rău. Ca să nu se întâmple una ca asta, trebuia să le scoţi inima, care apoi trebuia mâncată.

Grimalkin ridică leşul fiicei Diavolului de păr, iar eu mi-am luat lanţul înapoi. Era mânjit tot de sânge. Se auzi un zgomot slab în depărtare, iar Grimalkin îşi înălţă capul. Zgomotul se repetă – lătratul unui câine de vânătoare. Venea Gheară. Dacă Diavolul se ţinuse de cuvânt, timpul curgea din nou ca de obicei şi la moară.

— Eu nu mai am stomac pentru chestii din astea, zise Grimalkin, aşa că ai tu grijă să mănânce câinii inimile – pe toate. O să plec acum, până să vină ceilalţi. Un ultim lucru – câţi ani ai, copile?

— Paisprezece. O să fac cincisprezece, în august. Pe trei ale lunii.

Grimalkin zâmbi.

— Viaţa e grea în Pendle şi, de aceea, copiii sunt siliţi să crească repede. La sabatul de Noaptea Walpurgiei care urmează după cea de-a cincisprezecea aniversare, băiatul unei vrăjitoare din clan este declarat bărbat. Să vii în Pendle curând după sărbătoarea asta şi să mă cauţi. Îţi garantez că vei fi în siguranţă. Vreau să-ţi fac un dar – îţi va prinde bine.

Era ciudat din partea ei. Noaptea Walpurgiei era în ultima zi din aprilie. Nu-mi puteam închipui cum m-aş fi dus eu în vizită la Pendle, ca să primesc un dar de la Grimalkin. Ştiam că Vraciul nici n-o să vrea să audă de-aşa ceva!

Acestea fiind zise, vrăjitoarea se întoarse iute pe călcâie, urcă în fugă dealul, sări peste zidul scund şi dispăru din vedere.

Peste nici cinci minute, Gheară ajunse la mine. Am privit-o în timp ce mânca inimile vrăjitoarelor. Le hăpăia cu aşa o lăcomie, încât, până să ajungă Vraciul, Arkwright şi Alice, aproape că le terminase.

Îmi mai amintesc că Alice s-a oferit să spele sângele de pe lanţul meu de argint, apoi, lumea s-a întunecat deodată şi Vraciul m-a sprijinit. Tremurând violent, am fost dus înapoi la moară pe braţe şi pus în pat. Fie de la faptul că înghiţisem apă stătută din mlaştină, fie de la rănile pe care le aveam la gât, provocate probabil de ghearele vrăjitoarei de apă care mă târâse în adânc, am făcut imediat febră mare.

CAPITOLUL 29

CUI APARŢIN

Am aflat, mai târziu, că Alice încercase să mă ajute cu una dintre poţiunile ei, dar că Vraciul îi interzisese să facă asta. În schimb, doctorul local vizitase iarăşi moara şi îmi dăduse nişte doctorii care mă făceau să-mi vomit până şi maţele din mine. Am zăcut aproape cinci zile, până când am fost în stare să mă dau jos din pat. Dac-aş fi ştiut la vreme că lui Alice nu i se îngăduise să mă trateze, aş fi protestat.

Vraciul îi recunoscuse priceperea la poţiuni, dar abia după ce m-am făcut bine am aflat de ce o ţinuse departe de patul meu de suferinţă. A fost o lovitură drept în inimă. Cea mai rea veste cu putinţă.

De îndată ce m-am pus pe picioare, am avut o lungă discuţie în camera de lucru de la etaj. Sicriele mamei şi tatălui lui Arkwright nu mai erau acolo – fuseseră îngropate la marginea cimitirului locului, unde el îi putea vizita. Diavolul se ţinuse de cuvânt, iar spiritele lor plecaseră spre lumină. Acum, fiindcă sufletele neîmpăcate nu mai bântuiau moara, era o atmosferă nouă, de pace.

Arkwright a fost foarte fericit de ceea ce făcusem. El a început discuţia, mulţumindu-mi într-atât, încât începusem să mă simt prost. Apoi, a fost rândul meu să vorbesc, dar n-am avut prea multe de împărtăşit grupului, în afară de a le povesti în amănunt cum se desfăşurase lupta din mlaştină. Restul îl cunoşteau deja. Iar Vraciul ştia chiar prea multe. Mult prea multe.

Cu faţa gravă şi împurpurat de mânie, îmi mărturisi că, deşi corpurile lor fuseseră îngheţate în timp, minţile lor fuseseră libere şi putuseră cumva să vadă ce văzusem şi eu şi să asculte discuţia pe care o purtasem cu Diavolul. Aflaseră de sarcina care mi se impusese şi de târgul pe care îl făcusem, atât pentru vieţile lor, cât şi pentru eliberarea sufletelor părinţilor lui Arkwright. Era destul de înfricoşător, căci se temuseră de rezultatele luptei din mlaştină şi îşi dăduseră seama de iminenta lor moarte. Dar, înşelat în aşteptări, Diavolul le povestise mai târziu, cu maliţiozitate, alte lucruri – fapte destinate să ridice o barieră între Vraci şi mine şi, chiar mai rău de-atât, să creeze o prăpastie de netrecut între noi şi

Alice.

— Eram deja întristat şi îngrijorat de faptul că ai folosit oglinda ca să vorbeşti cu fata. Îmi dovedise prin asta ce influenţă rea avea asupra ta. Mult mai rea decât mă aşteptasem… se plânse Vraciul.

Am deschis gura să protestez, dar mi-a făcut semn, enervat, să tac.

— Dar acum, alta. Fata asta vicleană şi înşelătoare era în contact cu Grimalkin de mai bine de o lună.

M-am uitat spre Alice. Pe obraji îi şiroiau lacrimi. Bănuiam că Vraciul îi spusese deja ce avea să păţească, drept pedeapsă.

— Şi nu încerca să-mi spui că a fost bine ce-a făcut, continuă Vraciul. Ştiu că Grimalkin ţi-a salvat viaţa – că ne-a salvat şi nouă viaţa –, luptând împreună cu tine în mlaştină, dar este malefică, băiete. Ea aparţine Întunericului şi nu putem face compromisuri, altminteri vom ajunge şi noi tot de teapa lor – şi mai bine murim decât să ni se întâmple una ca asta. Alice este menită unui puţ şi, de îndată ce ne vom întoarce la Chipenden, acolo va şi ajunge!

— Alice nu merită o asemenea pedeapsă! Am protestat eu. Adu-ţi aminte de câte ori ne-a ajutat până acum – ţi-a salvat şi dumitale viaţa, când ai fost rănit grav de duhul acela, lângă Anglezarke. Ai fi murit, dacă n-ar fi fost Alice.

M-am uitat mânios la el, dar expresia lui rămase neîmblânzită şi atunci un şuvoi de cuvinte izbucni din gura mea, mai înainte să-l pot stăvili.

— Dacă faci asta, dacă o arunci pe Alice într-un puţ, te părăsesc. N-o să mai fiu ucenicul dumitale! N-aş mai putea să lucrez cu dumneata după aceea!

O parte din mine credea cu tărie în fiecare cuvințel rostit; cealaltă rămase îngrozită. Ce-ar fi zis mama de ameninţarea care tocmai îmi scăpase de pe buze?

— Cum doreşti, băiete, zise Vraciul cu tristeţe. Niciun ucenic de-ai meu n-a fost silit să-şi încheie ucenicia. N-ai fi cel dintâi care ar pleca. Dar cu siguranţă ai fi cel din urmă. N-o să-mi mai iau pe altcineva în ucenicie dacă pleci tu.

Am mai încercat o dată.

— Îţi dai seama că Diavolul ți-a spus treburile astea despre Alice dinadins? Că *vrea* s-o închizi într-un puţ? Că asta ar fi în folosul său, pentru că, fără Alice, noi vom fi mai slabi?

— Nu crezi că m-am gândit deja la toată treaba asta, băiete? Nu este o hotărâre neîntemeiată şi n-o fac fără să fi cumpănit bine lucrurile. Şi îmi amintesc că şi mama ta a crezut în fata asta, aşa că nu e nevoie să-mi mai aminteşti şi asta. N-are nimic, toată lumea mai greşeşte. Dar conştiinţa mea îmi spune ce să fac. Ştiu ce e drept.

— S-ar putea să faci o mare greşeală, l-am contrazis eu, cu amărăciune, înţelegând că nimic din ce-i spuneam n-avea să-i schimbe hotărârea. Cea mai mare greşeală din viaţa dumitale.

Se lăsă o tăcere lungă, în care nu se mai auzi decât Alice plângând. Apoi vorbi Arkwright.

— Mi se pare că ar mai fi şi o altă cale, începu el, liniştit. În mod clar există o strânsă legătură între tânărul Ward şi fată. Şi o să-ţi spun următorul lucru, domnule Gregory: dacă îţi duci la îndeplinire ameninţarea, o să pierzi un ucenic. Probabil pe cel mai bun pe care l-ai avut vreodată. Şi noi, toţi, o să pierdem pe cineva care ar putea fi un adversar periculos pentru Diavol. Pentru că, lipsit de pregătirea şi protecţia noastră, Tom va fi extrem de vulnerabil şi se poate să nu mai atingă niciodată deplinătatea potenţialului său… Şi ar mai fi ceva, foarte aproape de inima mea. Băiatul a încheiat un târg cu Diavolul, care a eliberat spiritele mamei şi tatălui meu din cei peste cincisprezece ani de suferinţă. Dar dacă Grimalkin nu l-ar fi ajutat, n-ar fi fost în stare să învingă. Iar dacă Alice n-ar fi chemat-o, vrăjitoarea asasină n-ar mai fi stat alături de tânărul Ward. Aşa că până şi eu îi sunt dator fetei.

Am fost uimit auzindu-l pe Arkwright apărând-o pe Alice. Nu-l auzisem niciodată vorbind cu atâta elocvenţă şi pasiune. Deodată, mi-am recăpătat speranţele.

— Din ceea ce mi s-a spus, fata a primit o educaţie rea, o pregătire într-ale vrăjitoriei din care foarte puţine persoane, chiar şi cu firi dintre cele mai puternice, şi-ar mai fi putut reveni. Că şi-a revenit şi a progresat atât de mult arată câtă ambiţie are. Personal, nu cred că avem de-a face cu o vrăjitoare, aici. Şi cu siguranţă nu cu una malefică. Dar poate că, la fel ca noi toţi, înăuntrul ei e deopotrivă bună şi rea, iar tu ştii, din păcate, prea bine, că lumina şi Întunericul duc un război continuu în inimile fiecăruia dintre noi. Eu unul o ştiu – uneori, gândurile mele au fost mai întunecate decât ale

majorităţii oamenilor. Şi a trebuit să lupt din greu şi multă vreme ca să pun stavilă băuturii. Aşadar, dă-i voie lui Alice să plece. N-o să însemne că laşi o vrăjitoare liberă în lume. O să laşi liberă o fată care, cred eu, se va dovedi o femeie cu capul bine înfipt pe umeri; ea va continua să fie de partea noastră, indiferent de metodele pe care, uneori, le-ar putea alege.

Făcu o pauză şi continuă:

— Cum am mai spus, există şi o cale de mijloc. N-o închide într-un puţ. De ce n-o trimiţi, mai bine, să-şi croiască singură un drum în viaţă? Exileaz-o şi atât. Fă asta pentru noi toţi. E o cale de ieşire din încurcătura de-acum.

Urmă o lungă tăcere, apoi Vraciul se uită la mine.

— Asta ar fi îndeajuns de blând în ochii tăi, băiete? Ai putea continua? Dacă fac asta vei rămâne ucenicul meu?

Gândul că n-am s-o mai văd pe Alice era mai mult decât puteam îndura, dar era mult mai bine s-o ştiu departe decât osândită să-şi petreacă restul zilelor într-un puţ. În plus, chiar voiam să rămân ucenicul Vraciului. Era de datoria mea să lupt împotriva Întunericului. Ştiam că mama şi-ar fi dorit să continui.

— Da, am zis încetişor, iar în clipa în care am rostit cuvântul acesta, Alice se opri din plâns.

Mă simţeam atât de prost, că nu mă puteam uita la ea.

— Bine, atunci, zise Vraciul. Fato, adună-ţi lucrurile şi pleacă. Ţine-te departe de băiat şi să nu te mai apropii niciodată la mai puţin de cinci kilometri de Chipenden! Dacă te întorci, ştii precis la ce să te aştepţi.

Alice nu răspunse şi deodată mi-am dat seama că, de când începuse discuţia, ea nu rostise niciun cuvânt în apărarea sa. Nu aşa o ştiam eu pe Alice! Acum, în tăcere, cu o expresie mâhnită pe faţă, părăsi odaia.

M-am întors spre Vraci.

— Trebuie să-mi iau rămas-bun de la ea, i-am spus eu. Trebuie să fac asta!

El dădu din cap.

— Dacă-i musai. Dar fii scurt, băiete. Nu tândăli…

Am aşteptat-o pe Alice la marginea grădinii. Ea zâmbi trist când se apropie, printre sălciile plângătoare, **Că**rându-şi cele câteva lucruşoare într-o mică boccea. Începuse să plouă; o

ploaie măruntă şi rece, care te pătrunde până în măduva oaselor.

— Îţi mulţumesc că ai venit să-mi spui la revedere, Tom, zise ea, luând-o prin şanţul cu apă.

După ce-l trecu, îmi apucă hotărâtă mâna, strângându-mi-o cu mâna ei stângă atât de tare, de-am crezut că-mi rupe şi oasele, deopotrivă cu inima.

— Nu ştiu ce să zic… am început eu.

Ea îmi făcu semn să tac.

— Nu e nimic de zis. Amândoi am făcut ce am crezut că e cel mai bine – şi am ştiut dintotdeauna ce va gândi Moşul Gregory despre mine dacă voi folosi Întunericul. Merita să-mi asum riscul ca să te protejez pe tine. Nu regret nicio clipă – deşi îmi sfâşie inima gândul că n-am să te mai văd niciodată.

Am mers în tăcere, până am ajuns la malul canalului. Ea îmi dădu drumul la mână, scoase ceva din buzunarul hainei şi mi-l întinse. Era urciorul de sânge.

— Ia-l, Tom. Diavolul nu te poate atinge dacă ai ăsta la tine. Are sângele Morwenei înăuntru. Te va apăra, crede-mă!

— Cum ai făcut rost de sângele ei? Nu pricep…

— Nu-ţi aduci aminte? Ţi-am spălat lanţul. Dar, mai întâi, am pus puţin sânge în urcior. Nu trebuie prea mult. Mai pune doar câteva picături din sângele tău şi îşi va face efectul!

Am clătinat din cap.

— Nu, Alice. Nu pot să-l iau…

— O, te rog, Tom, te rog. Ia-l totuşi. Ia-l, de dragul meu. Nu încerc să te sperii. Dar vei muri foarte curând fără ăsta. Cine o să te mai ocrotească, dacă nu sunt eu în preajmă? Moşul Gregory nu poate s-o facă, asta-i clar. Aşa că ia sticla asta, ca să pot dormi liniştită, noaptea, ştiind că eşti în siguranţă.

— Nu pot să-l iau, Alice. Nu pot folosi Întunericul. Nu mă mai ruga. Ştiu că ai intenţii bune, dar pur şi simplu nu pot accepta. Nu acum. Nici altă dată.

Ea îşi plecă privirea spre drum, puse urciorul înapoi în buzunar şi începu să plângă în tăcere. I-am privit lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji şi începând să-i picure din bărbie. O parte din mine ar fi vrut s-o iau în braţe, dar nu îndrăzneam. Dac-aş fi făcut-o, n-aş mai fi fost niciodată în stare s-o las să plece. Trebuia să fiu tare şi s-o ţin la distanţă.

— Unde te vei duce, Alice? Unde o să stai?

Ea-şi ridică faţa brăzdată de lacrimi spre mine, lipsită de expresie.

— Mă voi duce acasă, zise. Înapoi, în Pendle. În ţinutul căruia îi aparţin. Am fost născută să fiu vrăjitoare şi asta o să fiu. E singura viaţă pe care o pot trăi acum…

Apoi Alice îşi puse braţele în jurul gâtului meu şi mă trase lângă ea, aproape lăsându-mă fără aer, şi, înainte să pot face vreo mişcare, buzele ei se lipiseră de ale mele, sărutându-mă apăsat. N-a durat decât vreo două secunde, după care se întoarse şi o luă la fugă pe drumul de edec, îndreptându-se spre sud. Mă durea s-o văd plecând. Şi ochii mei se umplură de lacrimi şi am suspinat din adâncul inimii.

Clanurile se vrăjmăşeau acum, unele susţinându-l pe Diavol, altele luptând împotriva lui. Dar, din pricina a ceea ce făcuse înainte – ca şi din pricina sângelui care îi curgea prin vene, jumătate Deane, jumătate Malkin –, Alice avea mulţi duşmani în Pendle. Viaţa ei urma să fie în pericol de îndată ce avea să pună piciorul acolo.

Ce mă durea cel mai tare era că ştiam că nu voise să plece. Ea nu-şi dorise cu adevărat să devină o vrăjitoare – eram convins de asta. O spusese doar aşa, fiindcă era supărată. Înainte de ultima noastră vizită la Pendle, îi fusese frică să se întoarcă acolo. Ştiam că şi acum simţea la fel.

Alice spusese că aparţinea ţinutului Pendle. Asta nu era adevărat, dar primejdia acum era ca, sub influenţa forţelor Întunericului de acolo, să devină, în cele din urmă, o vrăjitoare în toată puterea cuvântului. Cu timpul, în pofida optimismului lui Arkwright, ea ar fi putut aparţine Întunericului.

CAPITOLUL 30

ŞLEPUL NEGRU

După încă o săptămână petrecută la moară, Vraciul plecă la Chipenden, fără mine. Părea că nu aveam de ales – trebuia să stau cu Arkwright şi să-mi închei cele şase luni de pregătire.

Era greu; pe lângă durerea din sufletul meu, mai erau şi chinurile fizice. Cu mult înainte de sfârşitul perioadei, eram plin de vânătăi din cap până-n picioare. Lecţiile noastre de mânuire a toiagului erau brutale, fără nicio milă. Dar, cu timpul, mi-am îmbunătăţit abilităţile şi, în ciuda diferenţei de

putere dintre mine şi Arkwright, treptat, am început să-i răspund cu toată priceperea dobândită. La ultimele două antrenamente, viteza mişcărilor mele aproape că mi-a îngăduit să-l înving, iar când doctorul a venit în vizită pe la moară, n-a mai avut de îngrijit doar rănile mele.

Arkwright se schimbase. Acum, că mama şi tatăl lui se duseseră către lumină, o bună parte din chinul şi mânia sa lăuntrică se risipise. Bea mai rar şi îşi ţinea nervii în frâu cu mai mult succes. Îl preferam în continuare pe Vraci ca magistru, dar Arkwright mă pregătea bine şi, în pofida metodelor sale crude, am învăţat să-l respect. Pe lângă antrenamente, mai mergeam uneori împreună să ne ocupăm de creaturile Întunericului – o dată am fost până departe în nord, dincolo de hotarele Comitatului.

Timpul a trecut: o iarnă geroasă a lăsat locul, treptat, primăverii şi, în cele din urmă, a venit şi momentul să mă întorc la Chipenden. Gheară avea acum doi pui, o căţeluşă şi un căţeluş, pe care Arkwright îi botezase Carne şi Os. În dimineaţa în care am plecat, i-am lăsat luptându-se amândoi în joacă, în grădină, în vreme ce Gheară îi păzea cu gelozie.

— Ei bine, tinere Ward, la un moment dat mă gândeam c-ai să iei căţeaua cu tine, la Chipenden, dar, oricât de mult te-ar iubi, cred că e mai înnebunită după căţelandrii ăştia doi!

Am zâmbit şi am dat din cap.

— Nu cred că domnul Gregory ar fi prea încântat dacă i-aş duce-o pe Gheară. Ca să nu mai spun că duhurile şi câinii probabil nu se împacă deloc!

— Atunci, mai bine rămâne aici şi scapi cu porţia de şuncă întreagă! Glumi Arkwright. Apoi, redeveni serios. Ei bine, fără îndoială ne-am înţeles când mai bine, când mai rău, dar totul se pare că s-a terminat cât se poate de mulţumitor. Moara e un loc mai bun după vizita ta şi nădăjduiesc că ai învăţat lucruri care să-ţi folosească.

— Aşa e, am încuviinţat. Şi încă mai am cucuiele care s-o dovedească!

— Deci, dacă te afli vreodată la strâmtoare, ţine minte că va fi întotdeauna un loc pentru tine aici. Îţi vei putea încheia ucenicia cu mine, dacă se va dovedi necesar.

Ştiam ce vrea să spună. Lucrurile s-ar fi putut să nu mai fie

niciodată la fel între mine şi Vraci. Cu toate că el făcuse ceea ce făcuse ca să fie cât mai bine, eu tot mai credeam că greşise în privinţa lui Alice. Faptul că o gonise avea să rămână întotdeauna o barieră nenumită între noi.

Aşadar, i-am mulţumit lui Arkwright încă o dată şi, curând, după ce am trecut cel mai apropiat pod pe malul celălalt al canalului, mă îndreptam fără grabă spre Caster, cu toiagul şi sacul în mână. Cât aşteptasem cândva clipa asta! Dar lucrurile se schimbaseră de-atunci. La Chipenden nu avea să mai fie Alice, care să mă întâmpine şi, în ciuda faptului că era o frumoasă dimineaţă de primăvară, cu soare strălucitor şi cântec de păsărele, mă simţeam foarte abătut.

Plănuisem să părăsesc malul canalului cu mult înainte de Caster, să trec în partea de est faţă de oraş şi să o iau apoi spre lanţul de dealuri. Bănuiesc că m-am lăsat furat de gânduri. Cu siguranţă îmi făceam griji pentru viitor. Dar, indiferent din ce pricină, n-am observat ce se întâmpla decât prea târziu. Însă, oricum, ce-aş fi putut face?

Un fior brusc mi-a traversat şira spinării şi când m-am uitat în jur, am văzut că era seară şi se făcea din ce în ce mai Întuneric, cu fiecare minut. Mai mult, aerul se răcise brusc. Iar când am privit înapoi, peste umăr, o ceaţă groasă, cenuşie, se vălătucea spre mine, de-a lungul canalului.

Apoi, din ceaţa aceea, s-a apropiat încet un şlep negru. Nu-l trăgea niciun cal şi înainta fără niciun zgomot. Când a ajuns mai aproape, mi-am dat seama că nu era o ambarcaţiune obişnuită. Văzusem şlepurile care cărau cărbunele din Horshaw şi care erau negre de funingine; acesta însă era foarte bine lustruit şi la prova avea lumânări negre, ce ardeau cu flăcări puternice, fără să pâlpâie. Mai multe lumânări decât pe altarul unei biserici într-o zi de sărbătoare.

Şlepul nu avea nici punte, nici chepenguri, iar treptele coborau direct în bezna unei cale adânci, cavernoase. O singură privire şi-am priceput că o asemenea adâncime era imposibilă, pentru că majoritatea şlepurilor de pe canal aveau fundul plat şi nici canalul nu era atât de adânc. Pe lângă acestea, şi modul în care ciudatul vas luneca pe apă era anormal şi din nou am avut ciudata senzaţie că eram într-un vis în care regulile obişnuite ale vieţii nu mai erau valabile.

Şlepul s-a oprit în dreptul meu şi am privit în jos, în

adâncurile acelei cale imposibile, unde am văzut că stătea cineva, înconjurat de un pâlc de lumânări. Cu toate că nu se auzi nicio poruncă, am ştiut ce trebuia să fac. Prin urmare, lăsându-mi sacul şi toiagul pe drumul de edec, am urcat la bord şi am coborât, încet, treptele, ca în puterea unui coşmar, cu fiorul de teamă răscolindu-mi rărunchii şi tremurând din toate mădularele.

Pe fundul acelei cale, Diavolul, sub înfăţişarea luntraşului, şedea pe un tron de lemn negru, lustruit, ca şi restul şlepului. Tronul era bogat sculptat şi ornamentat cu făpturi malefice parcă scoase din *Bestiarul* aflat în biblioteca Vraciului de la Chipenden. Braţul lui stâng se odihnea pe un fioros dragon stând în două labe, cu ghearele ridicate ameninţător spre mine, iar cel drept, pe un şarpe cu limba despicată, al cărui corp sinuos se prelungea, pe o latură a tronului, până jos, şi se răsucea de trei ori în jurul piciorului tronului, ce se termina cu o labă cu gheare.

Îmi zâmbi cu zâmbetul lui Matthew Gilbert, dar ochii îi erau reci şi veninoşi. Eu o ajutasem pe Grimalkin să-i ucidă fiica. Mă chemase oare ca să se răzbune?

— Stai jos, Tom. Aşază-te la picioarele mele, zise el, făcându-mi semn către spaţiul dinaintea tronului.

Cum nu aveam de ales, i-am dat ascultare, aşezându-mă cu picioarele încrucişate pe scândurile din faţa lui. Mi-am ridicat ochii şi l-am privit în faţă. Nu mai zâmbea şi m-am simţit cu desăvârşire neajutorat şi la bunul lui plac. Şi mai era ceva tulburător, după părerea mea. Nu simţeam deloc că aş fi pe un şlep, pe canal, ci simţeam că mă prăbuşesc, căzând în linie dreaptă, pământul apropiindu-se cu viteză de mine.

— Îţi simt frica, zise Diavolul. Linişteşte-te. Sunt aici să te învăţ, nu să te distrug. Căci dacă-ţi voiam moartea, ar fi fost o mulţime de lume încântată să-mi facă un serviciu. Mai am şi alţi copii. Şi sunt mulţi şi cei care mi-au jurat supunere. N-ai fi putut să nădăjduieşti că poţi scăpa de toţi… Eu mi-am ţinut cuvântul, continuă el, le-am îngăduit prietenilor tăi să trăiască – şi nu eram obligat să mi-l ţin, pentru că n-ai învins-o pe fiica mea singur, ci cu ajutorul asasinei aceleia, Grimalkin. Cu toate acestea, am făcut-o ca un dar pentru tine, Tom, pentru că într-o zi o să lucrăm împreună, în pofida refuzului tău din prezent. De fapt, deja suntem mult mai apropiaţi decât crezi. Însă

tocmai ca să ştii precis cu cine te pui, o să-ţi dezvălui un secret.
Vezi tu, există un copil de-ai meu a cărui identitate n-o cunoaşte decât o singură persoană pe lumea asta. Un copil special de-ai meu, care într-o bună zi va înfăptui lucruri măreţe pentru mine. Vorbesc despre preaiubita mea fiică, Alice Deane…
Pentru o clipă, pur şi simplu n-am priceput ce spunea. Eram prea şocat. Cuvintele lui mi se învârteau în cap ca nişte corbi negri în furtună, ca apoi să-şi înfigă ciocurile ascuţite drept în inima mea. *Alice* era fiica lui? Spusese că Alice era fiica lui? Că era de aceeaşi teapă ca Morwena?
Monştri sau vrăjitoare – acestea erau odraslele Diavolului. Iar dacă vreunul dintre copii se năştea uman şi neîntinat, el îl ucidea pe loc, aşa cum făcuse cu al lui Grimalkin. Dar lui Alice îi îngăduise să trăiască! Să fi fost adevărat?
Nu, mi-am spus eu în gând, încercând să-mi păstrez stăpânirea de sine. E doar o încercare de a ne învrăjbi.
Mi-am amintit ce mi-a spus mama, odată, despre noi trei, Vraciul, Alice şi cu mine:
Steaua lui John Gregory a început să apună. Voi doi sunteţi viitorul şi speranţa Comitatului. El are nevoie să-i fiţi amândoi alături.
Cum s-ar fi putut înşela mama într-atât de rău? Sau probabil că *nu* se înşelase deloc. Una dintre poreclele Diavolului era „Părintele Minciunilor”. Aşa că, foarte posibil să fi minţit şi acum!
— Minţi! I-am strigat eu, în cele din urmă, simţind cum se risipeşte toată frica mea de el, şi e înlocuită treptat de indignare şi mânie.
Diavolul clătină încet din cap.
— Nici măcar clanurile din Pendle n-o ştiu, însă, cu toate acestea, este adevărat. *Adevărata* mamă a lui Alice este închisă într-un puţ din grădina lui John Gregory de la Chipenden. Vorbesc despre Osoasa Lizzie. Când s-a născut copila ei, a fost imediat dată în îngrijire unor soţi fără copii, tatăl – un Deane, mama – o Malkin. Dar când Alice a mai crescut şi a devenit aptă pentru pregătirea într-ale magiei negre, părinţii adoptivi au devenit inutili. În noaptea în care au murit, Lizzie a venit să-şi ceară copila. Pregătirea ar fi

continuat, dacă nu v-aţi fi amestecat voi, tu şi magistrul tău.

Osoasa Lizzie – mama lui Alice! Să fi fost cu putinţă? Mi-am amintit de prima oară când o văzusem pe Lizzie. Se dădea drept mătuşa lui Alice şi numaidecât observasem puternica lor asemănare, de familie. Aveau aceleaşi trăsături, păr foarte negru, ochi căprui-închis şi, cu toate că era mai în vârstă, Lizzie era la fel de frumoasă ca şi Alice. Dar era foarte diferită, în multe alte privinţe. Gura i se strâmba şi rânjea când vorbea, şi nu se uita aproape niciodată în ochii tăi.

— Nu e adevărat! Nu se poate…

— Oh, ba este, Tom. Instinctele magistrului tău s-au dovedit corecte, ca de obicei. El s-a îndoit întotdeauna de Alice şi, de data asta, dacă n-ar fi fost sentimentele tale şi intervenţia lui Arkwright, ar fi legat-o într-un puţ, lângă al mamei sale. Însă eu nu fac nimic fără o atentă chibzuire şi prevedere. Tocmai de aceea am fost de acord să eliberez sufletul Ameliei. Cât de recunoscător a fost pentru asta William Arkwright! Cât de folositor s-a dovedit. Cât de elocvent! Iar acum Alice e liberă, în sfârşit, scăpată de sub influenţa şi ochiul atent al lui John Gregory – liberă să se întoarcă la Pendle, unde îşi va asuma, în cele din urmă, locul ei adevărat de conducătoare şi va uni clanurile o dată pentru totdeauna.

Multă vreme n-am fost în stare să vorbesc, cuprins fiind de o puternică ameţeală, dată de senzaţia de prăbuşire în gol. Însă mă fulgeră deodată un gând care-mi reaprinse speranţa.

— Dacă ea e fiica ta, am zis eu, atunci cum se face că luptă împotriva Întunericului cu atâta îndârjire? Cum de a luptat împotriva clanurilor din Pendle, riscându-şi viaţa ca să le împiedice să te aducă prin portalul dintre lumi?

— Foarte simplu, Tom. Tot ce-a făcut a făcut pentru tine. Tu erai tot ce conta pentru ea, aşa că a devenit ce ai vrut tu şi a renunţat la aproape toată pregătirea ei într-ale vrăjitoriei. Fireşte, n-a putut niciodată renunţa pe de-a-ntregul. Doar e în sângele ei, nu? Familia te face aşa cum eşti. Îţi dă carne şi oase, apoi îţi plămădeşte sufletul în credinţele sale. Cu siguranţă ţi s-a mai spus asta şi înainte, nu-i aşa? Dar lucrurile stau altfel, acum. Speranţele ei s-au terminat. Vezi tu, până în noaptea dinainte ca John Gregory s-o gonească, Alice n-a ştiut cine era de fapt. I-am ascuns-o, aşteptând momentul potrivit.

În noaptea aceea, a vrut să intre în legătură cu Grimalkin. A

încercat să-i mulţumească pentru ce făcuse, salvându-te. A folosit apa unei bălţi la miezul nopţii. Dar chipul meu a fost cel care i-a apărut în oglinda apei. După aceea, am apărut chiar lângă ea şi am numit-o fiica mea. Vestea nu i-a picat prea bine, ca să zic aşa. Groază, disperare, apoi resemnare – cam astea i-au fost reacţiile. Mai văzusem asta şi înainte. Fiind cine este, Alice nu mai are acum nicio speranţă de a continua prietenia cu tine. Şederea ei la Chipenden s-a sfârşit, iar ea o ştie. Nu mai poate fi de partea ta. Cel puţin, dacă nu mă hotărăsc eu să-mi bag coada şi să fac lucrurile posibile. Totul se schimbă, în cele din urmă, dar uneori lucrurile se mişcă în spirală şi se întâmplă să ne întoarcem în acelaşi punct, dar la un nivel diferit.

M-am uitat la el şi privirile ni s-au încrucişat. Atunci i-am răspuns, cuvintele izvorând din mine fără să gândesc:

— În acelaşi punct, dar la un nivel diferit? Pentru tine nu poate fi decât unul mai jos. Tot mai jos, în direcţia Întunericului.

— Şi ce-ar fi rău în asta? Eu sunt stăpânul lumii. Ea îmi aparţine. Ai putea lucra de partea mea ca să fie mai bine pentru toţi. Iar Alice ar putea fi cu noi. Noi trei, împreună.

— Nu, am zis eu, chinuindu-mă să mă ridic în picioare şi întorcându-mă spre scară. Eu slujesc Luminii.

— Stai pe loc! Porunci el, cu glas autoritar şi plin de mânie. N-am terminat încă!

Dar, cu toate că picioarele îmi erau ca de plumb şi senzaţia de prăbuşire mă făcea să-mi ţin cu greu echilibrul, am izbutit să fac un pas, apoi încă unul. Când am început să urc, am simţit forţe nevăzute trăgându-mă înapoi, dar am continuat să mă împotrivesc şi să urc. În clipa în care ochii mei au fost în stare să vadă dincolo de marginile şlepului, am fost cuprins de groază. Căci, în loc de malul canalului, dincolo de şlep nu era nimic. Mă holbam la Întunericul absolut, la nimicnicie. Dar am mai făcut un pas, şi încă unul, până când lumea aşa cum o ştiam a strălucit deodată înaintea mea şi am sărit din şlep pe drumul de edec.

Mi-am luat toiagul şi sacul de jos şi mi-am văzut de drum, în aceeaşi direcţie ca mai devreme. Nu m-am uitat înapoi, dar am simţit că şlepul negru nu mai era acolo. Ceaţa se risipise şi, deasupra capului meu, cerul strălucea de stele. Am mers şi

am tot mers, fără nimic în minte, prea năucit ca să mai gândesc.

CAPITOLUL 31

SÂNGELE CUI?

Dimineaţă, devreme, urcam, lăsând Casterul în vale, îndreptându-mă către sud, spre Chipenden. Am ajuns la casa Vraciului seara, târziu. L-am găsit stând pe bancă, în grădina de la apus, adâncit în gânduri, cu ochii aţintiţi la dealurile din depărtare.

M-am aşezat lângă el fără niciun cuvânt, căci nu mă simţeam în stare să-i susţin privirea. Îşi puse o mână pe umărul meu şi mă bătu uşurel de două ori, apoi se ridică.

— Mă bucur că te-ai întors, zise el, cu glas blând. Dar te văd zdruncinat rău. Haide, uită-te la mine şi descarcă-te. Indiferent despre ce-i vorba, o să te simţi mai bine dacă-ţi despovărezi sufletul, băiete. Începe cu începutul…

Şi atunci i-am povestit totul – cum apăruse pe neaşteptate sinistrul şlep; cum îmi spusese Diavolul că Alice era fiica lui; cum mă zbătusem eu să scap. I-am povestit până şi despre cum se pregătise Alice să folosească Întunericul ca să mă protejeze, folosind un urcior de sânge. Cum făcuse rost de sângele Morwenei şi voise să-l amestece cu al meu ca să-l ţină pe Diavol la distanţă. Cum folosise mama o oglindă, spunându-i lui Alice să se ajute de *orice* mijloace ca să mă apere.

În cele din urmă, i-am spus cum mă simţeam. Că speram din tot sufletul că Diavolul *minţise* şi că Alice nu era fiica lui.

Când am terminat, magistrul meu a oftat adânc – şi a trecut mult până să vorbească.

— Mi se învârte capul de la cele ce mi-ai povestit, băiete. Şi mai ales îmi vine foarte greu să cred ce-ai spus despre mama ta. Indiferent ce a fost ea odinioară, după părerea mea, acum este o puternică slujitoare a Luminii. Poate c-a minţit fata, născocind treaba asta? Alice ar fi făcut orice pentru tine şi, fără îndoială, a vrut să te salveze cu orice preţ. Ştia că ţie n-or să-ţi placă metodele ei şi poate că de aceea a spus lucrurile astea despre mama ta, doar ca să te facă să accepţi. Explicaţia asta o fi având vreo noimă, ce crezi?

Am ridicat din umeri.
— Se poate, am admis eu.
— Atunci, hai să continuăm. Te întreb, acum: eşti sigur, băiete? Eşti sigur că Alice nu este exact cine spune Diavolul că este?
— Sunt sigur, am zis eu, încercând să sune convingător. Nu poate fi adevărat…
— Priveşte în inima ta, băiete. Chiar nu există nicio îndoială? Nimic care să te îngrijoreze câtuşi de puţin?
Era ceva care mă frământase şi la care mă gândisem toată ziua, venind pe drum spre Chipenden. Vraciul se uita la mine atât de pătrunzător, încât am tras adânc aer în piept şi i-am mărturisit.
— Mai e ceva ce nu ţi-am spus niciodată, am zis eu. Când Alice i-a speriat pe soldaţii ăia şi i-a pus pe fugă, salvându-mă, a folosit o metodă pe care ea a numit-o *îngrozire.* Dar avea şerpi pe cap în loc de păr şi am simţit o răceală de gheaţă când s-a apropiat. Arăta ca o vrăjitoare, cea mai înfricoşătoare vrăjitoare pe care am văzut-o vreodată. Oare am zărit adevărata faţă a lucrurilor în lumina lunii din noaptea aceea? Oare am văzut-o aşa cum este ea de fapt?
Vraciul nu răspunse.
— Şi mai e ceva, am continuat eu. Modul în care a reacţionat Alice când ai gonit-o. N-a spus niciun cuvânt în apărarea ei. Iar asta nu-i stă în fire. Diavolul a susţinut că în noaptea dinainte îi adusese la cunoştinţă cine era de fapt şi că ea se resemnase. Şi exact aşa mi s-a părut şi mie că arăta. Ca şi cum ar fi renunţat şi şi-ar fi pierdut orice dorinţă de a lupta. Ştia cine era şi nu mai putea face nimic în privinţa asta.
— S-ar putea să ai dreptate, zise Vraciul. Dar Diavolul cu siguranţă ar minţi ca să-şi atingă scopurile. De fapt, un singur lucru mă îngrijorează cu adevărat, băiete. Ai spus că Alice a luat puţin din sângele Morwenei. Asta ar fi fost cu neputinţă. Când să-l fi luat?
— După ce Morwena a murit. Când mi-a spălat lanţul de argint…
— Am văzut-o când ţi-a spălat lanţul, băiete, dar n-a pus vreo picătură de sânge în niciun urcior. Poate că mă înşel, deşi era la doar câţiva paşi distanţă când l-a spălat, însă ea credea în urciorul ăla… şi asta mă face să mă gândesc la un lucru tare

neplăcut. Poate că a folosit chiar sângele *ei*! Era disperată să te pună sub protecţie şi dacă ştia că era fiica Diavolului, atunci s-o fi gândit că şi sângele ei ar fi putut merge la fel de bine…

Mi-am îngropat faţa în palme, dar Vraciul şi-a pus o mână pe umărul meu.

— Uită-te la mine, băiete.

M-am uitat în ochii lui şi am văzut tristeţe.

— Niciuna dintre variantele astea nu e dovedită. S-ar putea să greşesc. Poate că a pus deoparte nişte sânge de pe lanţul ăla. Şi atunci, îţi spun aşa: nici eu nu sunt convins. O singură persoană pe lumea asta mai ştie adevărul, iar aceea este Osoasa Lizzie – dar şi vrăjitoarele mint. Dacă Arkwright ar fi aici, în locul meu, ar scoate-o pe Lizzie din puţul ăla şi ar sili-o să vorbească. Dar eu nu sunt de acord cu asta. De altfel, oamenii ar spune orice ca să scape de suferinţă.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Nu, va trebui doar să avem răbdare. Timpul ne va dezvălui adevărul, în cele din urmă, însă până atunci trebuie să-mi făgăduieşti că n-o să iei deloc legătura cu fata. Dacă este într-adevăr fiica Diavolului, atunci am făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea. Nu numai că am scăpat-o de puţ din cauza rugăminţilor tale, dar i-am mai dat şi adăpost în casa mea şi i-am îngăduit să stea cu noi mult prea multă vreme. A avut la îndemână tot timpul acesta ca să te corupă. Mult prea multe ocazii să zădărnicească, pe ascuns, tot ce încercam eu să te învăţ.

Mai mult, că e sau nu fiica Diavolului, eu tot mai cred că are o influenţă periculoasă. Ar putea foarte bine să ajungă la tine fie în persoană, fie folosind o oglindă. Trebuie să rezişti ispitei ăsteia, băiete. Nu trebuie să mai iei în niciun fel legătura cu ea. O să faci asta pentru mine? Îmi promiţi?

Am dat din cap.

— O să fie greu, am zis eu, dar am s-o fac.

— Bravo, băiete! Ştiu c-o să fie greu, pentru că voi doi aţi devenit foarte apropiaţi. Prea apropiaţi, dacă mă întrebi pe mine. Dar primejdia cea mai mare este ca Diavolul să te şantajeze şi să te târască spre Întuneric. Asta s-ar putea întâmpla treptat, puţin câte puţin, iar tu nici să nu bagi de seamă. Şi cel mai probabil se va folosi de fată ca să obţină asta.

Se opri puţin şi schimbă tonul.

— Bun, atunci, lucrurile nu sunt chiar atât de rele. Am şi nişte veşti bune. A sosit o scrisoare pentru tine, acum două zile.

— O scrisoare? De la cine? De la Jack?

— De ce nu intri în casă, să afli singur? Zise Vraciul, misterios.

Era bine să fiu iarăşi aici. Mi-am dat seama cât de dor îmi fusese de viaţa mea de la Chipenden. Vraciul m-a poftit să mă aşez la masa din bucătărie, iar el a urcat şi s-a întors cu un plic, pe care mi l-a întins zâmbind. De la prima privire pe care i-am aruncat-o, zâmbetul meu a devenit mai larg decât al lui.

Fiului meu mai mic, Thomas J. Ward

Era de la mama! În sfârşit, aveam veşti de la ea! L-am deschis nerăbdător şi am început să citesc:

Draga Tom,

Lupta împotriva Întunericului în ţara mea a fost lungă şi grea şi se apropie acum de punctul culminant. Cu toate acestea, avem multe de vorbit, iar eu trebuie să-ți dezvălui i alte lucruri şi să te rog ceva. Am nevoie de ceva de la tine şi, în afară de asta, şi de ajutorul tău. Dacă ar fi existat vreo cale de a ocoli asta, nu ți-aș mai fi cerut ţie. Dar lucrurile astea trebuie spuse față-n faţă, nu într-o scrisoare, prin urmare, intenţionez să mă întorc acasă, într-o scurta vizită, în prima jumătate a verii.

I-am scris lui Jack să-l anunţ de sosirea mea, aşa că nădăjduiesc să vă văd pe amândoi la fermă. Dă-i bătaie cu învăţătura ta, băiete, şi fii optimist, indiferent cât de negru ţi s-ar părea viitorul. Puterea ta e mai mare decât îţi dai seama.

cu dragoste
mama

— Mama se întoarce într-o vizită, în prima jumătate a verii, i-am spus eu Vraciului, întinzându-i scrisoarea, emoţionat.

Acum, eram în zece aprilie. Peste vreo două luni aveam s-o văd din nou. Mă întrebam ce avea să-mi spună.

Vraciul citi scrisoarea, apoi îşi ridică privirile la mine, cu faţa

gravă, şi începu să se scarpine în barbă, adâncit în gânduri.
— Zice că vrea s-o ajut. Şi vrea ceva de la mine. Despre ce crezi că e vorba? L-am întrebat eu, cu gândurile învălmăşindu-mi-se în cap.
— Va trebui să aşteptăm şi-o să aflăm, băiete. Ar putea fi orice – e o punte pe care o s-o trecem doar când vom ajunge la ea. Însă când o să pleci la fermă, o să vin şi eu cu tine. Sunt lucruri pe care trebuie să le vorbesc cu mama ta şi, fără îndoială, şi ea va avea câte ceva să-mi spună. Dar până atunci, avem treabă. Cât timp a trecut de când eşti ucenicul meu, băiete?
Am socotit în gând.
— Aproape doi ani…
— Da, doi ani, plus sau minus o săptămână. În primul te-am învăţat despre duhuri. În al doilea, am studiat vrăjitoarele, inclusiv cele şase luni de pregătire dură cu Bill Arkwright în privinţa vrăjitoarelor care pândesc în apele stătătoare. Aşadar, acum am ajuns în cel de-ai treilea an de studii şi vom începe un nou domeniu, care este „Istoria Întunericului”. Vezi tu, băiete, cei care nu învaţă lecţiile istoriei sunt sortiţi să facă aceleaşi greşeli ca şi cei dinaintea lor. O să analizăm diferitele metode prin care Întunericul a acţionat asupra oamenilor de-a lungul secolelor şi până în zilele noastre. Şi n-o să ne mărginim doar la istoria Comitatului nostru. E o treabă mult mai grea decât latina şi greaca, aşa că o să ai de muncă, nu glumă!
Asta suna foarte interesant. Nu-mi venea să cred că în şase luni aveam să fiu la jumătatea perioadei mele de ucenicie. Se întâmplaseră multe lucruri – şi bune, şi rele, şi înfricoşătoare, şi triste. Iar cu sau fără Alice, pregătirea mea avea să continue.
După asta, am mâncat – una dintre cele mai reuşite mese gătite vreodată de către duhul domestic al Vraciului. A doua zi avea să fie foarte plină. Cea dintâi dintre multe altele care mă mai aşteptau.
Încă o dată, am aşternut pe hârtie aceste evenimente reproducându-le mai mult din memorie, folosindu-mă de însemnările din jurnal doar când a fost nevoie.
Au trecut doar trei săptămâni de când m-am întors la Chipenden şi vremea a început să se încălzească binişor;

ceţurile şi frigul de la moara lui Arkwright sunt acum doar amintiri.

Ieri, am primit o scrisoare de la fratele meu Jack. Este la fel de emoţionat ca şi mine de vestea despre vizita mamei. La fermă, totul e bine, iar celălalt frate al meu, James, se descurcă foarte bine ca fierar şi are o mulţime de comenzi.

Ar trebui să fiu fericit, dar continui să mă gândesc la Alice, întrebându-mă ce-o mai fi făcând şi dacă Diavolul chiar a spus adevărul despre ea. Până acum, ea a încercat de două ori să ia legătura cu mine, folosind oglinda de la mine din dormitor. De fiecare dată, exact când dădeam să mă bag în pat, am observat sticla începând să se lumineze şi i-am zărit pentru o clipă faţa.

A fost greu. Îmi doream nespus să aburesc oglinda şi să-i scriu, să-i spun cât de îngrijorat eram pentru ea şi s-o întreb dacă era bine. În loc de asta, m-am aruncat în pat, întorcându-mă cu faţa la perete şi mi-am ţinut promisiunea faţă de domnul Gregory.

El este Vraciul, iar eu nu sunt decât ucenicul lui. Este încă magistrul meu şi în tot ce face se gândeşte la cum e cel mai bine. Dar mă voi bucura când mama va fi din nou aici. Abia aştept s-o văd. Sunt foarte curios să aflu ce vrea să-mi ceară şi, de asemenea, vreau să ştiu ce crede despre Alice. Vreau să ştiu adevărul.

Thomas J. Ward